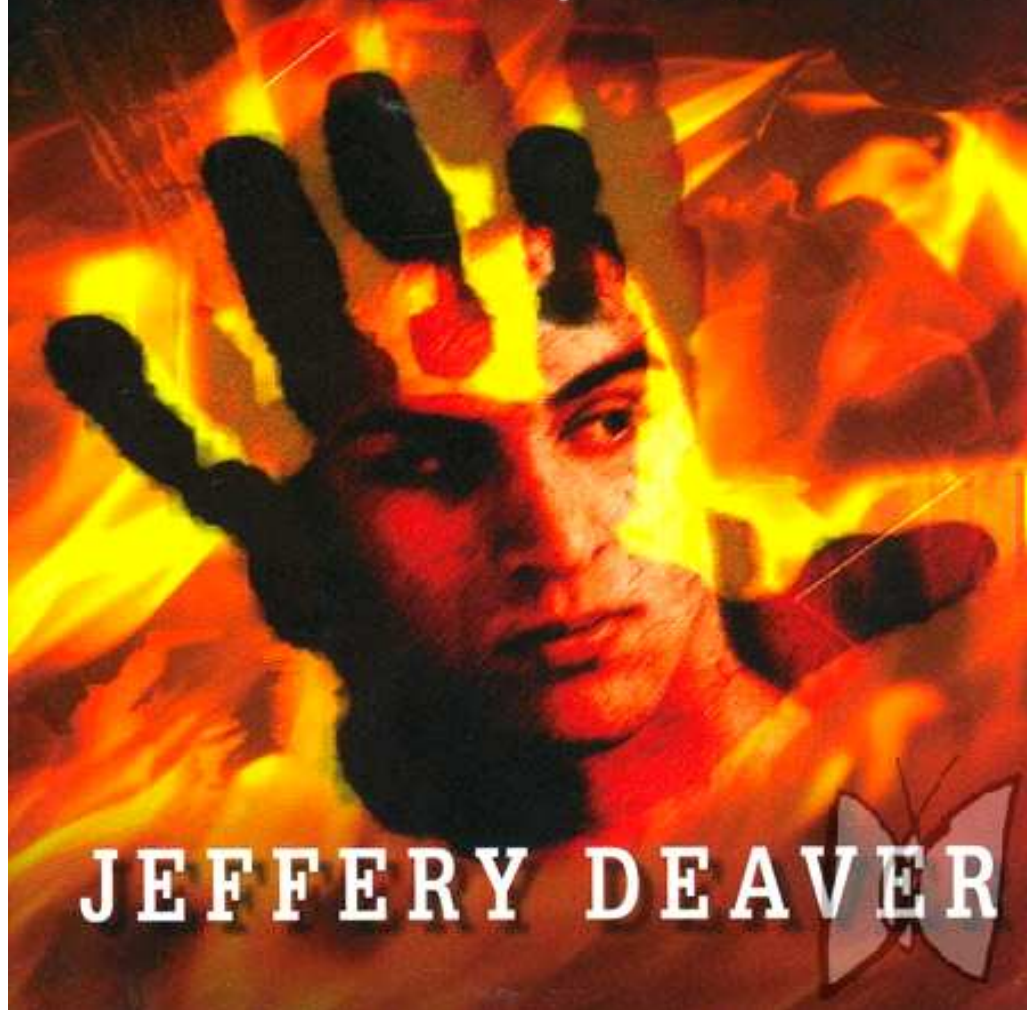

DEKELNÁ KUCHYNĚ

Z anglického originálu HELL'S KITCHEN, vydaného
nakladatelstvím Pocket Books, New York 2001, přeložila
Zuzana Pernicová

Odpovědná redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pech
Sazba: Dušan Zárský
Obálka: Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr Český Těšín
Vydání první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3,
Ostrava 1, v březnu 2006

ISBN 80-7303-282-1

1

Stoupal po schodech, ztěžka došlapoval na vínový květovaný koberec a v místech, kde byl skrz naskrz prošlapaný, na odřené dubové dřevo pod ním.

Na schodišti se nesvítilo; ve čtvrtích, jako je tahle, se žárovky na chodbách a nad únikovými východy ztratí, hned jak je někdo vymění.

John Pellam zvedl hlavu a snažil se zaškatulkovat si podivný pach. Marně. Jenom věděl, že je z něj nervózní a podrážděný.

Druhé patro, další úsek schodů.

Byl v tomhle starém činžáku už nejmíň podesáté, a přesto si pokaždé všiml detailů, které mu předtím unikly. Dneska mu padla do oka tabulka z barevných skel, na které se nad žlutou květinou vznášel kolibřík.

Tady, ve sto let starém činžáku v jedné z nejdrsnějších newyorských čtvrtí... Kde se tu bere ta nádherná vitráž? Kde se tu bere kolibřík?

Nad sebou zaslechl šoupání nohou a zvedl oči. Myslel si, že je tu sám. Slabé žuchnutí, jako by někomu něco upadlo. Povzdech.

Ty zvuky ho znervózňovaly stejně jako nedefinovatelný pach.

Zastavil se na podestě ve třetím patře a pohlédl na mozaiku z barevných sklíček nade dveřmi bytu 3B. Na téhle trůnila na větvi sojka, stejně dokonale provedená jako kolibřík o patro níž. Když sem před několika měsíci zavítal poprvé a viděl omšelou fasádu, čekal, že vnitřek domu bude zrovna tak sešlý. Ale kdepak. Dům byl uvnitř hotový architektonický skvost: dubové parkety sesazené tak pevně, že držely jako ocel, štukované stěny hladké jako mramor, zdobené zábradlí, oblé výklenky ve zdech (ve kterých kdysi nejspíš stávaly katolické sošky). A...

Zase ten pach. Ted' byl ještě silnější. Pellam zhluboka nasál nosem. Shora se ozvalo další žuchnutí. Zalapání po dechu. Pellama bůhvíproč napadlo, že by si měl pospíšet, zvedl oči a pokračoval vzhůru po úzkém schodišti, shrbený pod tíhou kamery, baterií a hromadou videokazet v brašně. Pot se z něj jen lil. Bylo deset večer, ale byl srpen, a to je v New Yorku hotové peklo.

Co to tu smrdí?

Ten zápach zabrnkal na strunu v jeho paměti, ale vzápětí se zase vytratil, přehlušilo ho aroma smažené cibule, česneku a přepáleného tuku. Pellamovi se vybavilo, že Ettie na sporáku schraňuje plechovku od kávy plnou použitého oleje. „Aby ne, holenku – šetří to peníze.“

Na půl cesty mezi třetím a čtvrtým patrem se zase zastavil a otřel si oči, ve kterých ho štípal pot. A právě díky tomu mu to sepnulo a vzpomněl si.

Aut'ák. Studebaker.

V duchu viděl vínové auto rodičů – výrobek z konce padesátých let připomínající vesmírnou loď –, jak ho pomalu stravují plameny. Otcí tehdy upadla cigareta na sedadlo a čalounění se vznítilo. Pellam, jeho rodiče i celý blok sledovali tu podívanou s hrůzou, zájmem či skrývanou škodolibostí.

Tady to teď páchlo stejně. Doutnající oheň, kouř. Pak k němu zavanul oblak horkého vzduchu. Nahlédl přes zábradlí dolů. Zprvu viděl jen šero; pak se náhle s ohlušivou explozí utrhly dveře suterénu a do mrňavé vstupní haly a schodišťové šachty vtrhly plameny jako po zážehu raketového motoru.

„Hoří!“ zařval Pellam z plných plic. Zahalil ho oblak černého kouře, předvoj plamenů. Pellam zabušil na nejbližší dveře. Žádná odezva. Vyrázil po schodech dolů, ale oheň mu odřízl cestu, clona kouře a jisker byla příliš hustá. Začal se dusit a popadly ho křeče ze zakouřeného vzduchu, který vdechoval. Začal dávit.

Sakra, že to ale jde ráz na ráz! Plameny, cáry papíru a gejíry jisker se hrnuly schodišťovou šachtou vzhůru jako cyklon až do šestého – nejvyššího – patra.

Zaslechl nad sebou výkřik a zvedl hlavu.

„Ettie!“

Z podesty v pátém patře shlížela přes zábradlí tmavá tvář staré ženy, zděšeně zírala na plameny. Musela to být ona, koho předtím slyšel, jak se sápe do schodů. V ruce držela igelitku z obchodu s potravinami. Upustila ji, ven se vyhnuly tři pomeranče, skutálely se po schodech kolem Pellama a zmizely ve chřtánu plamenů, které je se syčením a plivanci modrých jisker zhlty.

„Johne,“ zavolá na něj, „co se...?“ Rozkašlala se. „...dům.“ Nic víc z jejích slov nepochytil.

Vyrazil k ní, jenže oheň podpálil ve čtvrtém patře koberec a hromadu věcí na vyhození. Žhnul mu do obličeje, sápal se po něm oranžová chapadla, a tak mu nezbylo než se vrátit. Nahoru se vznesl kus hořící tapety a zakroužil mu kolem hlavy. Než stačil napáchat škodu, shořel na popel. Pellam odvrávorál zpátky do třetího patra a zabušil na další dveře.

„Ettie!“ zakřičel nahoru schodišťovou šachtou. „Seběhni po požárním schodišti! Uteč!“

Opodál se váhavě pootevřely dveře a vykoukl z nich hispánský kluk; kulil oči a v ruce svíral figurku žlutého Power Rangeru.

„Zavolej hasiče!“ křikl na něj Pellam. „Dělej!“

Dveře se zabouchly. Pellam znovu zostra zabušil. Zdálo se mu, že zaslechl křik, ale nevěděl to jistě, protože oheň teď burácel jako rozjíždějící se nákladní vůz, ohlušivě hřměl. Plameny hltaly koberec a rozežíraly zábradlí, jako by bylo z kartonu.

„Ettie!“ křikl. Dusil se kouřem. Svezl se na kolena.

„Johne! Zachraň se! Vypadni odtud! Uteč!“

Plameny mezi nimi rostly. Nic jim neuniklo, zeď, podlaha, koberec. Okénko z barevných skel se rozprsklo a Pellamovi na obličej a na ramena jako horký déšť chrstly rozžhavené střípky skleněných ptáků.

Jak to, že požár postupuje tak rychle? nešlo mu do hlavy. Dělal se mu slabo. Všude kolem vybuchovaly jiskry, práskaly jako odražené kulky. Nebylo tu dost vzduchu. Nedalo se dýchat.

„Johne, pomoz mi!“ zaječela Ettie. „Hoří na tyhle straně. Nemůžu...“ Obklíčila ji zeď plamenů. Nemohla se dostat k oknu, které vedlo na požární schodiště.

Seshora ze čtvrtého patra a zespoda z druhého se k Pellamovi valily plameny. Vzhlédl a spatřil v pátém patře Ettii, jak couvá před přibližující se ohnivou stěnou. Kus schodiště mezi nimi se zřítil. Uvěznilo ji to dvě patra nad ním.

Pellamovi se zvedal žaludek, oháněl se po kousíčkách žhavého popela, které mu propalovaly dírky do košile a do džín. Opodál se zhroutila zeď a vyšlehl z ní ohnivý prst. Zasáhl Pellama do paže a šedivá košile se mu vznítla.

Nebál se ani tak smrti, jako spíš nesnesitelné bolesti. Myslel na to, jak ho oheň oslepuje, spaluje mu kůži na uhel, propaluje se mu do plic.

Překulil se na paži, uhasil plameny a zase se vyškrábal na nohy. „Ettie!“

Vzhlédl a zjistil, že se odvrátila od plamenů a pokouší se otevřít okno.

„Ettie,“ křikl na ni, „zkus se dostat na střechu. Přijedou sem s háky a žebříkem...“ Odcouval k oknu, zaváhal a pak prohodil plátěnou brašnu sklem a videokamera za čtyřicet tisíc dolarů žuchla na kovové schůdky. Hrstka zpanikařených nájemníků si jí vůbec nevšímal a dál se o překot hnali po schůdkách dolů do uličky.

Pellam prolezl na požární schodiště a ohlédl se. „Vylez na střechu!“ zařval na Ettii.

Ale možná už jí plameny taky odřízly cestu, byly teď všude. Anebo v panice vůbec nepřemýšlela.

Jejich oči se skrz mihotavé plameny setkaly a Ettie se slabounce usmála. Pak mlčky – anebo aspoň žádný výkřik neslyšel – vyrazila okno, které už se přes nesčetné vrstvy nátěrů nedalo otevřít, na okamžik se zarazila a zadívala se dolů. A pak vyskočila ven, vrhla se z výšky patnácti metrů do boční uličky, vstříc dláždění, kam – jak si Pellam bůhvíproč vybavil – před pětadesáti lety Isaac B. Cleveland vyškřábal vyznání lásky pubertální Ettě Wilkesové-Washingtonové. Drobné tělo staré ženy zmizelo v kouři.

Sípavé zaskřípění dřeva a oceli a potom rána, jako když dopadne železná palice na kov, jak povolilo cosi v základech domu. Pellam vyskočil na požární schodiště, až málem přepadl přes zábradlí, a klopýtavě se rozběhl dolů. Kolem vířily kaskády oranžových jisker.

Spěchal stejně jako prchající nájemníci – ale nemyslel na to, že musí uniknout z ohnivého pekla; myslel na Ettinu dceru a říkal si, že musí najít stařenčino tělo a odnést ho od domu, než se zřítí zdi a pohrbí ho ve žhavém ničivém ohni.

2

Otevřel oči a spatřil nad sebou chlapíka z ostrahy.

„Jste tu jako pacient, pane?“

Pellam se prudce posadil. Vzápětí zjistil, že útěk před požárem ho sice poznamenal šrámy a modřinami, ale vražednou ránu mu uštědřilo posledních pět hodin, které prospal na oranžové laminátové sedačce v čekárně na pohotovosti. Krk ho bolel jako čert.

„Usnul jsem.“

„Tady spát nemůžete.“

„Byl jsem tu jako pacient. V noci mě ošetřili. Pak jsem usnul.“

„Aha. Když už jste po ošetření, tak tu nemůžete zůstat.“

V džínách mu zely propálené díry a nejspíš byl celý špinavý. Hlídač ho asi považuje za vandráka.

„Dobře,“ řekl. „Hned to bude.“

Pomalů otáčel hlavou. V krku mu luplo. Hlavou mu projela mrazivá bolest, jako by si lokl ledového pití. Škubl sebou, pak se rozhlédl. Pochopil, proč ho hlídač zburcoval. Místnost praskala ve švech, všude spousty lidí čekajících na ošetření. Kolem švelily hlasy, stoupaly a tlumily se jako příboj, španělština, angličtina, arabština. Lidé byli vystrašení, rezignovaní nebo podráždění; ti rezignovaní Pellama děsili nejvíce. Muž vedle něj se předklonil a opřel se lokty o kolena. V pravé ruce se mu pohupovala dětská botička.

Hlídač vyřídil, co měl, a dál se o Pellama nestaral. Odebral se k dvojici teenagerů, kteří v rohu pokuřovali jointa.

Pellam vstal a protáhl se. Prohrabával se v kapsách, až našel proužek papíru, který dostal v noci. Přimhouřil oči a přečetl si, co je na něm napsáno.

Zvedl těžkou kameru, vykročil dlouhou chodbou a podle směrovek hledal cestu ke křídlu B.

Tenká zelená čára se skoro nehýbala.

Vedle lůžka stál podsaditý indický doktor a zíral na monitor Hewlett-Packard, jako by přemítal, jestli náhodou není rozbitý.

Sjel očima k postavě přikryté peřinou a pověsil na háček kovovou tabulku.

John Pellam stál ve dveřích. Sklouzl unavenýma očima od pochmurného panoramatu za oknem Manhattanské nemocnice zpátky k nehybnému tělu Ettie Washingtonové.

„Je v komatu?“ zeptal se.

„Ne,“ odpověděl doktor. „Spí. Je pod sedativy.“

„Dostane se z toho?“

„Má zlomenou ruku a vymknutý kotník. Žádná vnitřní zranění jsme neobjevili. Ještě ji pošleme na další vyšetření. Na vyšetření mozkové činnosti. Uhodila se při pádu do hlavy.“

Mimochodem, na jednotku intenzivní péče směji jen rodinní příslušníci.“

„Jsem její syn,“ odvětil vyčerpaně Pellam.

Doktorovy oči se chvilku ani nehnuly. Pak zalétly k Ettii Washingtonové, jejíž pleť byla tmavá jako leštěný eben.

„Vy že jste její syn?“ Skepticky si ho změřil.

Člověk by čekal, že doktor, který pracuje v drsné West Side na Manhattanu, kde si nikdo nebere servítky, bude mít aspoň smysl pro humor. „Heleďte,“ řekl Pellam, „nechtě mě u ní pár minut posedět. Neukradnu vám ani jednu mísu. Než odejdu, můžete si je přepočítat.“

Pořád ani náznak úsměvu. Ale řekl: „Pět minut.“

Pellam se ztěžka posadil, podepřel si bradu a krkem mu zase projela bolest. Narovnal se a pootočil hlavu ke straně.

Za dvě hodiny ho probudilo, když do pokoje vpochoďovala sestřička. Zadívala se na něj, ale spíš jen ze zvědavosti nad obvazy a potřhanými džíny, než že by v něm viděla vetřelce.

„Kdo je tady pacient?“ protáhla s hrdelním dallaským přízvukem. „A kdo je tu na návštěvě?“

Pellam si masíroval krk. „Střídáme se.“ Kývl hlavou k posteli. „Jak na tom je?“

„Má tuhej kořínek.“

„Jak to, že se ještě neprohrála?“

„Pořádně ji napráškovali.“

„Doktor zmiňoval, že ji pošlou někam na vyšetření?“

„To dělaj vždycky. Krejou si záda. Já bych řekla, že se z toho vylíže. Mluvila jsem s ní.“

„Fakt? Co říkala?“

„Myslím, že povídala: ‚Někdo mi podpálil barák. Jakej píp píp to moh udělat?‘ Ona pochopitelně neřekla píp píp.“

„To je celá Ettie.“

„Vy jste byl u toho požáru taky?“ zeptala se sestra s pohledem upřeným na jeho propálené džíny a košili.

Pellam přikývl. Vylíčil jí, jak Ettie vyskočila z okna. Nedopadla na dláždění, ale na hromadu pytlů s odpady, které se tu navršily za dva dny a zmírnily její pád. Pellam ji odnesl k lidem ze záchranky a pak se vrátil do domu, aby pomohl ven ostatním nájemníkům. Nakonec ho kouř taky dostal a Pellam omdlel. Probral se až v nemocnici.

„Jste celej začouzenej,“ řekla sestřička. „Vypadáte jako člen komanda z nějakýho filmu se Schwarzeneggerem.“

Pellam si přejel rukou přes obličej a zadíval se na umouněné prsty.

„Momentík.“ Sestra zmizela na chodbě a za chvíli se vrátila s mokrou žínkou. Zarazila se – Pellam odhadoval, že zvažuje, jestli ho nemá umýt vlastnoručně –, pak se rozhodla, že to přece jen nechá na pacientovi, a žínku mu podala. Pellam si s ní otíral obličej, až úplně zčernala.

„Nedal byste si kafe?“ zeptala se sestra.

Pellam měl žaludek na vodě. Nejspíš spolykal půl kila popela. „Ne, díky. Jak vypadám teď?“

„Jenom špinavě. To je pokrok. Musím jít vyměňovat mísy. Zatím nashle.“ Zmizela.

Pellam před sebe natáhl nohy a prohlížel si díry v leviskách. Džíny na odpis. Pak několik minut zkoumal kameru, kterou kterýsi dobrodinec předal zdravotníkům, takže s ním doputovala na pohotovost. Vyzkoušel základní diagnostickou metodu – zatřásl jí. Uvnitř nic nechrastilo. Ampexové záznamové zařízení bylo potlučené, ale běhalo normálně a páska uvnitř – na níž byl poslední rozhovor, který kdy kdo natočil v čísle 458 na Západní Šestatřicáté – přestála bez úhony.

3

„Tak co, Johne, o čem si budem povídat dneska? Chtěl bys slyšet ještě něco o Billym Doylovi? To byl můj první manžel. Hajzlík jeden. Ten chlap, to byla Pekelná kuchyně v kostce. Tady byl velký zvíře, ale všude jinde nula. Úplná

nula. Takový je celý todle místo, je to svět sám pro sebe. Hmm, můžu ti o něm povykládat báječnou historku. Počítám, že by se ti mohla líbit...”

Na moc dalšího si z posledního rozhovoru s Ettí, který spolu natočili před pár dny, nepamatoval. Naaranžoval kameru v jejím bytečku přecpaném upomínkami na sedm dekad života: stovky fotografií, košíky, serepetičky všeho druhu, nábytek nakoupený u charity, jídlo chráněné před šváby v hermeticky uzavřených dózách, které si sotva mohla dovolit. Nastavil kameru, zapnul ji a nechal Ettii mluvit, co jí slina na jazyk přinese.

„To víš, lidi z Hell's Kitchen mívaj takovýhle nápady. Sprádaj divoký plány. Billy ten si umanul, že chce pozemek. Vyhlídnul si několik parcel kousek odtud, tam, co teď stojí Javitsovo centrum. Kdyby měl, ten Irčan jeden zatracená, plnější šrajtofli, tak by to tam koupil, to ti povídám. Můžu o něm říkat Irčan zatracená, protože sám si tak říkal taky.“

Ze vzpomínek ho vytrhl pohyb na posteli.

Aniž by stará žena otevřela oči, začala žmoulat okraj pokrývky, tmavé palce a ukazováčky se pohybovaly, jako by z látky sbíraly neviditelné perly.

Pellama to znepokojilo. Připomnělo mu to poslední gesta Otise Balma; stařík, kterému bylo sto tři let, se zadíval na šefík za okny domova důchodců ve West Side a začal žmoulat deku. Dlouhá léta bydlel v Ettiině domě a rád vyprávěl o svém životě v Hell's Kitchen. Onoho dne před měsícem zničehonic uprostřed řeči zmlkl a jeho prsty se pustily do nervózního tance po dece – zrovna jako teď Ettiiny. A pak znehybněl. Pellam přivolal pomoc, ale doktor už jen konstatoval smrt. Vždycky to dělají, objasnil Pellamovi. Těsně před smrtí žmoulají peřiny.

Pellam se naklonil k Ettii Washingtonové blíž. Vtom se do ticha ozvalo zasténání. Zvolna přešlo v artikulovanou řeč: „Kdo je to?“ Ženiny ruce se přestaly pohybovat, otevřela oči, ale asi ještě pořádně neviděla. „Kdo je tam?“

„Ettie,“ oslovil ji Pellam konejšivě, „to jsem já. John Pellam.“

Ettie si ho prohlížela přimhouřenýma očima. „Moc dobře nevidím. Kde to jsem?“

„V nemocnici.“

Snad celou minutu kašlala, pak poprosila o sklenici vody. „Jsem ráda, že ses přišel. Dostal ses ven v pohodě?“

„Jo,“ odpověděl a nalil jí vodu; Ettie ji do sebe obrátila jedním rázem. „Trochu si pamatuju, jak jsem skočila. Ani nevíš, jak jsem se bála. Doktor tvrdil, že jsem na tom překvapivě dobře. Přesně takhle to povídal. ‚Překvapivě dobře.‘ Napoprvý jsem mu nerozuměla.“ Ohrnula nos. „Je Ind. Ze zámoří. Kari a sloni. Ještě jsem tu neviděla jedinýho americkýho doktora.“

„Bolí tě to hodně?“

„To bych řekla.“ Prohlížela si ruku. „Vypadám otřesně, co?“ Mlaskla a přejížděla pohledem masivní klubko obvazů.

„Ale jdi, na to, co se stalo, vypadáš jako ze škatulky.“

„Ty máš taky děsnou ránu, John. Jsem hrozně ráda, že ses odtamtud dostal. Když jsem padala, jako poslední mi hlavou prolítlo: John taky umře, to ne! To bylo hrozný pomýšlení.“

„Já to vzal ven nejjednodušší cestou. Po schodech.“

„Co se sakra stalo?“ zamumlala.

„Nemám ponětí. V jednu chvíli nic a v příští vteřině byl barák v plamenech. Jako když škrtněš sirkou.“

„Byla jsem nakoupit. Vracela jsem se domů...“

„Slyšel jsem tě. Musela jsi přijít těsně přede mnou. Venku jsem tě neviděl.“

Pokračovala: „Ještě jsem nezažila, aby požár nabral takovej fofr. Bylo to jako tenkrát v Auroře. Povídala jsem ti o tom klubu? Na Devětačtyřicátý. Jednou nebo dvakrát jsem tam zpívala. V sedmačtyřicátým vyhořel. Třináctýho března. Zařvala tam kupa lidí. Pamatuješ si, jak jsem ti o tom vykládala?“

Pellam se nepamatoval. Ale možná by tu historku našel někde mezi hodinami a hodinami nahrávek s Ettii Washingtonovou u sebe doma.

Vysmrkala se a zase se rozkašlala. „Ten kouř. Ten byl ze všeho nejhorší. Dostali se ven všichni?“

„Nikdo nezahynul,“ řekl Pellam. „Ale Juan Torres je na tom špatně. Je nahoře, na dětské intenzívce.“

Ettii znehybněl obličej. Pellam u ní předtím takový výraz viděl jenom jednou – když mu vyprávěla o svém nejmladším synovi, kterého před lety zabili na Times Square. „Juan?“ zašeptala. Pak chvíli mlčela. „Myslela jsem, že odjel na pár dní k babičce. Do Bronxu. On byl doma?“

Tvářila se zdeptaně a Pellam nevěděl, jak ji utěšit. Sklouzla očima zpátky k pokrývce, ze které obírala neviditelná smítka. Tvář jí zpopelavěla. „Nechceš, abych ti tu sádro podepsal?“ navrhl Pellam.

„Tak jo.“

Pellam vytáhl fixu. „Kam? Co třeba sem?“ Naškrábal oblým písmem podpis.

Na rušné chodbě čtyřikrát zacinkal melodický elektronický zvonek.

„Něco mě napadlo,“ řekl Pellam. „Nechceš, abych zavolal tvoji dceři?“

„Ne,“ odvětila stará žena. „Už jsem s ní mluvila. Volala jsem jí ráno, když jsem se probrala. Byla bez sebe strachy, ale ujistila jsem ji, že na márách mě ještě nevezou. Neměla by zatím nikam jezdit, počkáme si, jak dopadnou vyšetření. Kdyby do mě chtěli řezat, tak bych ji ráda měla u sebe. Třeba by se tu mohla sčuchnout s nějakým fešákem doktorem. Jako v Pohotovosti v televizi. Bohatýho doktora by si Lisbeth nechala líbit. Už je taková. Vždyť jsem to o ní vykládala.“

Na pootevřené dveře někdo zatukal. Vzápětí do pokoje vešli čtyři muži v oblecích. Byli mohutní, tvářili se zachmuřeně a nemocniční pokoj se rázem navzdory třem prázdným lůžkům zdál hrozně těsný.

Pellamovi stačil zběžný pohled a poznal v nich policisty. Takže mají podezření na žhářství. Tím by se vysvětlilo, proč se oheň šířil tak rychle.

Ettie si je nedůvěřivě měřila.

„Paní Washingtonová?“ zeptal se nejstarší z nich. Bylo mu mezi čtyřiceti a padesáti. Úzká ramena a břicho, kterému by neuškodilo trochu splasknout. Na sobě měl džíny a větrovku a Pellam zahlédl, že má u boku obrovský revolver.

„Jsem požární inspektor Lomax. Tohle je můj asistent,“ kývl hlavou k mladíkovi s postavou kulturisty, „a tohle jsou detektivové od newyorské policie.“

Jeden z policistů se obrátil k Pellamovi a požádal ho, ať odejde.

„Ne, ne,“ protestovala Ettie, „to je můj kamarád. Ať tu klidně zůstane.“

Policista se podíval na Pellama a pohledem zopakoval požadavek.

„To bude dobrý,“ ujistil Pellam Ettii. „Se mnou budou chtít mluvit taky. Jakmile skončí, tak se za tebou vrátím.“

„Vy se s ní znáte?“ zeptal se Lomax. „Máte pravdu, budeme si s vámi chtít popovídat. Ale sem se nevracejte. Nadiktujte tady policistovi svoje jméno a adresu a zmizte.“

„Cože?“ nevěřícně se usmál Pellam.

„Jméno a adresu.“ Lomax kývl hlavou směrem k asistentovi. Pak vyštěkl: „A pak už sakra vypadněte.“

„Ani mě nenapadne.“

Inspektor si založil mohutné ruce v bok.

„Jak si přejete, budeme to hrát po vašem. Pellam zkřížil ruce na prsou a mírně se rozkročil. „Nenechám ji tu samotnou.“

„To je dobrý, Johne.“

Lomax prohlásil: „Do tohohle pokoje mají návštěvy vstup zakázán. Ne, ne, ne, neptejte se proč. Do toho vám nic není.“

„Od lidí vašeho druhu si nedám poroučet,“ opáčil Pellam. Byla to replika z filmu, ke kterému před lety napsal scénář, ale k natáčení nikdy nedošlo. Už dlouho prahl po příležitosti vyrukovat s ní.

„Jděte do háje,“ řekl jeden z detektivů. „Na tohle nemáme čas. Vyveďte ho odtud.“

Asistent popadl Pellamovu paži jako do svěráku a odvedl ho ke dveřím. Pellamovi vystřelil do zatuhlého krku ledový osten bolesti. Pokusil se vysmeknout a policista usoudil, že se možná chce na pár minutek opřít o zeď. Přišpendlil ho k ní a svíral mu paže, až mu v nich málem zastavil krevní oběh. Div že ho nenadzvedl z podlahy.

Pellam křikl na Lomaxe: „Ať mě nechá na pokoji. O co tu hergot kráčí?“

Ale inspektor ho neposlouchal.

Úporně se soustředil na malou bílou kartičku, kterou držel v ruce a ze které Ettii recitoval poučení o jejích právech, než ji zatkne za obecné ohrožení, napadení a žhářství.

„Nezapomeňte na pokus o vraždu,“ houkl na něj jeden z detektivů.

„No jasně,“ zamumlal Lomax. Podíval se na Ettii a s pokrčením ramen dodal: „Slyšela jste.“

4

Ettiin dům podobně jako většina newyorských činžáků z devatenáctého století měřil zhruba deset krát třiadvacet metrů, měl gest pater a byl postaven z vápence, v tomhle případě načervenalého, terakotového odstínu.

Do roku 1901 neexistovaly pro stavbu těchto budov žádné normy a spousta stavitelů je ušila horkou jehlou ze shnilých trámů, malty a štuky smíchaného s pilinami. Ale takové chatrné stavby se už dávno rozpadly. Domy jako tenhle, objasnila Ettie Washirgtonová Pellamovi na kameru, postavili lidé, kteří svoje řemeslo nešidili. Výklenky pro sošky Panny

Marie a sklenění kolibříci vnášející se nade dveřmi. Takové domy klidně mohly přežít dalších dvě stě let.

Nebýt benzínu a sirky...

Pellam zamířil k tomu, co z domu zbylo.

Moc toho nebylo. Jenom zčernalá kamenná skořápka a v ní změř ohořelých matrací, nábytku, papírů, spotřebičů. A na dně hluboká mazlavá šedá vrstva – bláto z vody a popela. Pellama polil mráz, když spatřil z hromady odpadu trčet ruku. Rozběhl se k ní, ale pak se zarazil, protože si všiml švu na vinylovém zápěstí. Byla to figurína.

Typický fórek ve stylu Hell's Kitchen.

Na další hromadě odpadu trůnila obrovská porcelánová vana; stála na nohách s drápy dokonale rovně a byla plná špinavý vody.

Pellam obcházel kolem, pak se protlačil blíž davem zevlounů natěsnaných kolem žluté policejní pásky; připomínali mu nedočkavce tísňící se před obchodem při mimořádném výprodeji. Většina by se bez skrupulí pustila do rabování, jenže tady skoro nebylo co sebrat. Matrace, špinavé a ohořelé. Kostry laciného nábytku a spotřebičů, rozmáčené knížky. Z beztvaré hroudy plastu, na které jenom logo Samsung a elektrická vodicí deska připomínaly, že to kdysi bývala televize, trčela anténa – dům neměl přípojku na kabelovou televizi.

Příšerně to tu páchlo.

Pellam konečně zahlédl člověka, kterého hledal. Požární inspektor se převlékl; teď měl na sobě džíny, větrovku a vysoké hasičské boty.

Pellam podlehl pásku a zamířil k němu; nasadil tak suverénní výraz, že ho nikdo z techniků ohledávajících místo činu a hasičů hemžících se kolem nezastavil.

Zaslechl, jak Lomax říká hromotluckému asistentovi, který v Ettiině pokoji přirazil Pellama ke zdi: „Tady, ta trhlina.“ Ukazoval na porušené místo mezi cihlami. „Tady to začalo. Požár vypukl za tou zdí. Nafot'te to.“

Podřepí a zkoumal cosi na zemi. Pellam zůstal stát opodál. Lomax vzhlédl. Pellam už se osprchoval a převlékl. Na jeho tváři nebylo ani stopy po sazích a Lomaxovi chvíli trvalo, než ho poznal.

„To jste vy,“ konstatoval konečně.

Pellam se rozhodl, že to zkusí vlídně. „Zdravím, jak to jde?“

„Odprejskněte,“ odsekl inspektor.

„Jenom jsem si s vámi chtěl minutku popovídat.“

Lomax se vrátil pohledem zpátky k zemi.

V nemocnici si zapsali Pellamovo jméno a prověřili si ho v policejních záznamech. Zdálo se, že Lomaxovi, jeho kamarádům od policie a především tomu vazounovi asistentovi je z duše líto, že nemají důvod zadržet ho nebo ho aspoň důkladně prošacovat, a tak ho stručně vyzpovídali a obratem ho vypoklonkovali s varováním, že jestli z nemocnice do pěti minut nezmizí, zatknou ho za bránění výkonu spravedlnosti.

„Jenom bych se vás rád poptal na pár věcí,“ řekl teď Pellam.

Lomax mu připomínal jednoho středoškolského učitele tělocviku, který byl dřevo na sport. Zvedl se a přejel Pellama pohledem od hlavy k patě. Bystrým zkoumavým pohledem. Ne obezřetně ani útočně, jenom se snažil zjistit, co si o něm má myslet.

Pellam řekl: „Chtěl bych vědět, proč jste ji zatkli. Nedává to smysl. Byl jsem u toho. Víím, že ten dům nepodpálila.“

„Tohle je místo činu.“ Lomax se vrátil ke svým popraskaným cihlám. Jeho slova sice nezněla jako varování, ale Pellam měl podezření, že přesně tak je myslel.

„Jenom jsem se vás chtěl zeptat...“

„Vraťte se zpátky za čáru.“

„Za čáru?“

„Za policejní pásku.“

„Dobře. Jenom bych se...“

„Zatkni ho,“ vyšťekl Lomax na asistenta a ten se okamžitě chopil příležitosti.

„Tak dobře – už jdu, už jdu.“ Pellam ho gestem zarazil a vycouval zpátky za pásku.

Tam podřepí a vytáhl z brašny kameru. Namířil Lomaxovi na temeno hlavy. Zapnul nahrávání. V hledáčku spatřil, jak uniformovaný policista Lomaxovi cosi šeptá, ten se ohlédl a zase se odvrátil. Za nimi se jako obrovská neforemná hromada tyčily doutnající trosky domu. Pellam si říkal, že ačkoli hraje divadýlko kvůli Lomaxovi, budou z toho prvotřídní záběry.

Požární inspektor Pellama ignoroval, jak dlouho to jen šlo, pak se otočil a zamířil k němu. Odstrčil objektiv. „Tak dost. Schovejte ten krám.“

Pellam kameru vypnul.

„Ona ten požár nezaložila,“ řekl.

„Co jste zač? Reportér?“

„Tak něco.“

„Takže ona ho nezaložila, povídáte? Kdo teda? Vy?“

„Podepsal jsem vašemu asistentovi protokol. Mimochodem, jmenuje se nějak?“

Lomax otázku ignoroval. „Odpovězte mi. Když jste si tak jistý, že to neudělala, možná jste to udělal sám.“

„Ne, já ten požár taky nezaložil.“ Pellam si otráveně povzdechl.

„Jak jste se dostal ven? Z toho domu.“

„Po požárním schodišti.“

„Prý nebyla doma, když to začalo. Kdo vás pustil dovnitř?“

„Rhonda Sanchezová. Z bytu 2D.“

„Vy se s ní znáte?“

„Párkrát jsem se s ní potkal. Věděla, že točím o Ettii film. Tak mě pustila dovnitř.“

Lomax se okamžitě zeptal: „Jestli Ettie nebyla doma, proč jste tam vůbec chodil?“

„Byli jsme domluveni, že k ní v deset přijdu. Říkal jsem si, že jestli je pryč, určitě se každou chvíli vrátí. Chtěl jsem na ni počkat nahoře. Ukázalo se, že byla nakoupit.“

„Nepřišlo vám to divné – stará ženská venku v ulicích Hell's Kitchen v deset večer?“

„Ettie si žije po svém a na hodiny nehledí.“

Lomax byl v povídavé náladě. „Takže vy jste čirou náhodou stál poblíž únikového východu, když propukl požár. Tomu říkám klika.“

„Jo, občas ji mívám,“ řekl Pellam.

„Povězte mi, co přesně jste viděl.“

„Už jsem to vypověděl vašemu asistentovi do protokolu.“

Lomax se na Pellama obořil: „Z toho jsem se dozvěděl starou belu. Jděte do detailů. Buďte nápomocný.“

Pellam se na okamžik zamyslel a dospěl k závěru, že čím nápomocnější bude, tím líp pro Ettii. Vyličil Lomaxovi, že se podíval do schodišťové šachty a spatřil, jak oheň vyrazil dveře. Popsal mu plameny a kouř. A jiskry. Že tam byla spousta jisker. Lomax a jeho asistent-zápasník se tvářili naprosto nezaujatě, a tak Pellam dodal: „Asi vám to moc nepomůže.“

„Jestli mluvíte pravdu, tak nám to pomůže hodně.“

„Proč bych vám lhal?“

„Řekněte mi, Klikaři, bylo tam víc plamenů, nebo kouře?“

„Asi kouře.“

Požární inspektor pokýval hlavou. „Jakou měly plameny barvu?“

„Nevím. Prostě jako oheň. Oranžovou.“

„Nebyly domodra?“

„Ne.“

Lomax si to přebíral.

Pellam se vyčerpaně zeptal: „Co proti ní máte? Důkazy? Svědky?“

Lomax se tajnůstkářsky usmál.

„Heleďte,“ osopil se na něj Pellam, „je to sedmdesátiletá ženská...“

„Koukněte, Klikaři, něco vám povím. Loni požární inspektoři prověřovali ve městě deset tisíc podezřelých požárů. U víc než poloviny se prokázalo žhářství. Třetinu z toho měly na svědomí ženy.“

„To mi nepřipadá jako přípustný důkaz. Jaká byla podle vás důvodná příčina?“

Lomax se obrátil k asistentovi. „Důvodná příčina. On ví, co je to důvodná příčina. Že by to odposlouchal v televizních seriálech? V NYPD Blue nebo v Murder One? Ne, vy vypadáte spíš na to, že jste hltal proces s O. J. Simpsonem. Jděte se se svojí důvodnou příčinou vycpat. Zmizte odtud.“

Pellam zpoza policejní pásky dál natáčel, ale Lomax ho ignoroval.

Natočil si špinavou uličku za domem – zachytil na pásek hromadu pytlů s odpadky, které zachránily Ettii život –, když vtom ho vyrušilo slaboučké zasténání, takový zvuk, jaký by mohl vydávat plamínek kouře, kdyby kouř nějaký zvuk vydával.

Zamířil ke staveništi přes ulici, kde dokončovali šedesátipatrový mrakodrap. Když přišel blíž, z kvílení kouře se stala slova. „Co s náma teď bude... Co s náma teď bude....“ Ve stínu obrovského kontejneru, mezi dvěma drolícími se kamennými buldoky, kteří sto třicet let střežili schodiště Ettii domu, se choulila žena. Černoška s pohlednou podobanou tváří, v bílé blůze, potrhané a zamazané od sazí.

Pellam k ní podřepí. „Nestalo se vám nic, Sibbie?“ Dál civěla na zničený dům.

„Sibbie, pamatujete se na mě? To jsem já, John. Točil jsem si vás do filmu. Vyprávěla jste mi, jak jste se sem přestěhovala z Harlemu. Pamatujete?“

Vypadalo to, že ne. Jednou se s ní potkal na schodech, když šel za Ettii, a zřejmě už o něm předtím slyšela, protože

mu bez okolků nabídla, že mu za dvacet dolarů povypráví o svém životě. Někteří dokumentaristé by možná dumali, jestli je etické nahrávaným lidem platit, ale Pellam jí strčil bankovku a natočil s ní rozhovor, ještě než se rozhodla, do které kapsy si ji šoupnout. Byla to ale ztráta času i peněz; většinu toho, co mu vykládala, si vycucala z prstu.

„Vidím, že jste se dostali ven v pohodě.“

Sibbie se konečně vytrhla z letargie a vylíčila mu, že byla v době požáru doma s dětmi, zrovna dělala k večeři rýži s fazolemi a kečupem. Utekli snadno, ale pak se tam s dětmi vrátila, nebezpečně riskovali, aby zachránili, co se dalo. „Ale s telkou jsme to nezvládli. Snažili jsme se, ale byla moc těžká. Do hajzlu.“

Matka nechá svoje vlastní děti takhle riskovat? Pellamovi se z toho pomyšlení dělalo nanic.

Za Sibbií seděla asi čtyřletá holčička a tiskla k sobě rozbitou hračku, vedle asi devíti- nebo desetiletý kluk, neusmíval se, ale v očích měl čertíky. „Někdo nám zapálil barák,“ oznámil pyšně. „No věřil bys tomu?“

„Můžu se vás na něco poptat?“ zeptal se Pellam.

Sibbie neodpověděla.

Zapnul kameru a doufal, že s krátkodobou pamětí na tom bude Sibbie lip než se vzpomínkami z mládí.

„Ty seš od CNN?“ zeptal se klučina a zíral na svítící červené oko kamery Sony.

„Ne. Točím film. Minulý měsíc jsem si natáčel tvoji mámu.“

„Páni!“ Kluk vykulil oči. „Film! Wesley Snipes, Denzel, jo! Do prdele.“

„Nevíte, kdo to zapálil?“

„Zdejší party,“ vyhrkl klučina.

„Zavři klapáčku,“ okřikla ho matka a rázem se probrala z rozlústostného zadumání.

„Party' bylo jiné slovo pro gangy. „Které?“

Žena mlčela, upřeně civěla na klíč, který projíždějící auta vmáčkla hluboko do asfaltu. Vedle něj byla v asfaltu vmáčknutá mosazná nábojnice. Sibbie zvedla oči k domu. „Koukněte na to.“

Pellam řekl: „Byla to hezká budova“

„A teď je na sračku.“ Sibbie hlasitě lusкла prsty. „Teď skončím jako voni.“

„Jako kdo?“ nechápal Pellam.

„Jako lidi na ulici. Skončíme na ulici. Rozstónám se. Něco chytну a umřu.“

„Ne, nebojte se. Město se o vás postará.“

„Přej město. Kecy.“

„Viděla jste v suterénu někoho, když požár propukl?“

„No jasně!“ ozval se kluk. „Se ví. Byli tam kluci z party, viděl jsem je. Já mám voči dokořán. A...“

Sibbie mu rozezleně vlepila facku. „Nic neviděl! A už s tím dejte pokoj!“

Pellam sebou při tom mlasknutí škubl. Chlapec zaregistroval jeho soucitný výraz, ale nijak to s ním nehnulo – a facka předtím taky ne.

„Sibbie, tady nejste v bezpečí,“ řekl Pellam. „Seberte se a běžte do azylového domu. Je tady kousek.“

„Do azyláku? Hovno. Zachránila jsem pár věcí.“ Sibbie kývla hlavou k igelitce. „Hledala jsem krajky po mámě. Nenašla jsem je, do hajzlu, je po nich.“ Křikla na hlouček zavlonů: „Neviděli jste tu někde nějaký krajky?“

Nikdo si jí nevšímal. „Sibbie, máte peníze?“ zeptal se Pellam.

„Nějakej chlap mi dal pětidolarovku.“

Pellam jí podal dvacku. Došel k ulici a mávl na taxík. Podal řidiči dvacetidolarovku. „Odvezte ji do útulku na Padesáté.“

Řidič si pasažéry nedůvěřivě měřil. „Heleďte, člověče, mám po službě...“

Pellam ho umlčel další bankovkou.

Rodina se nasoukala dovnitř. Malý Ismail se ze zadního sedadla díval na Pellama, v očích teď měl obezřetnost. Pak taxík odjel. Pellam zvedl kameru, která vážila snad půl tuny, a zase si ji hodil na rameno.

5

Co je to za chlapa? Kovboj?

Vysoké boty, džíny, černá košile.

Už mu chybí jenom bola na krk a kůň.

Jupí jou, pomyslel si Sonny. Everybodys talking at me...

Díval se, jak kovboj cpe tu přisraženou černošku a její haranty do taxíku a pak se vrací k ohořelým troskám domu.

Sonny si zničenou budovu už několik hodin prohlížel, zálibně a se slaboučkou příměsí neodbytné vášně. Momentálně zrovna přemýšlel o tom, jak je oheň hlučný. Když se propadly podlahy, musela to být slupka jako hrom, ale bylo mu jasné, že ji nikdo neslyšel. Oheň je mnohem hlučnější, než si lidé myslí. Změní se v ohlušivý hukot krve v uších, jakmile se vám plameny dostanou řekněme ke kolenům.

Taky přemýšlel o tom, jak oheň voní. Vdechoval jedinečnou vůni spáleného dřeva, roztaveného plastu a zoxidovaného železa. Pak se neochotně vytrhl ze snění a pozorně si prohlédl kovboje. Filmoval požárního inspektora, který zrovna přikazoval utahanému hasiči, ať se svým tuplákem, kombinací sekery a páčidla, prohrabe hromadu trosek. Tu věcičku vynalezl Huey Halligan. Prvotřídní hasič, nejlepší v historii, pýcha newyorského požárního sboru. Sonny uznával své nepřátele.

Taky toho o nich hodně věděl. Kupříkladu, že v New Yorku je dvě stě padesát požárních inspektorů. Někteří jsou dobří, jiní špatní, ale tenhle – Lomax – je výborný. Sonny ho pozoroval, jak si fotografuje popraskaný nátěr na ohořelém dřevě. Neuniklo mu to, klobouk dolů. Černé čtverce na povrchu byly velké a lesklé, což znamenalo, že oheň

postupoval rychle a měl vysokou teplotu. Bude se jim to hodit při vyšetřování. A u soudu – pokud před něj Sonnyho někdy dostanou.

Inspektor zvedl ze země dvoumetrovy hák, rozbil okno v přízemí a posvítit si dovnitř baterkou.

Před pár lety vytvořilo město oddíly „červených čepic“. Dali požárním inspektorům červené baseballové čepice a poslali je hlídkovat do rizikových oblastí. Tehdy se Sonny ve svém oboru teprve zaučoval a hodně mu pomáhalo, že jsou inspektoři tak snadno k poznání. Teď chodili v civilu jako běžní fízlové, ale Sonny už byl natolik profík, že nepotřeboval poznávat nepřitele podle červených čepiček. Stačilo, aby se podíval člověku do očí, a poznal, jestli jsou jeho živobytím požáry.

Ať už je zakládá, nebo hasí.

Veselost byla tatam, Sonny se teď třásl a potil. Prohlížel si obrovskou kameru v kovbojově ruce. Vedl od ní kabel k bateriím v plátěné tašce. Není to žádný laciný šunt. Je to poctivá profesionální věc.

Co jsi vlastně zač, kovboji? Co tu děláš?

Sonny se zpotil ještě víc (což ho neznepokojovalo, protože se poslední dobou potil hodně) a roztřásl se mu ruce (což ho znepokojovalo, protože je to k vzteku, když se člověk živí zakládáním ohňů).

Pozoroval hubeného dlouhána, jak dál filmuje vyhořelý dům. Dospěl k názoru, že ho nenávidí hlavně kvůli jeho výšce, ani ne tak kvůli tomu, že plácá tolik filmové pásky na dům, který Sonny vypálil.

V koutku duše doufal, že se mu záběry povedou; byl na tenhle svůj ohníček pyšný.

Když rozpoutal ohnivé divadlo, zadem vyklouzl z domu, schoval se na staveništi přes ulici a zapnul si radiový odposlech. Slyšel, jak dispečer ohlašuje poplach druhého stupně. A vysílá 10-45, kód 2. Stupeň poplachu ho potěšil – znamenalo to závažný požár –, ale kód ho zklamal, protože se

jím sdělovalo, že na místě jsou jen ranění, a ne mrtví. Smrt věštil kód 1.

Kovboj ještě pár minut natáčel, pak obrovskou kameru vypnul a schoval ji do tašky.

Sonny se znovu podíval na požárního inspektora a jeho poskoky – panečku, ten asistent je ale gorila! Lomax mu poručil, ať sem nechá dopravit rypadlo s hloubkovou lopatou a co nejdřív se začne s výkopem. Sonny jim v duchu odsouhlasil, že to je správná procedura při vyšetřování požáru tohoto druhu.

Ale byl čím dál ustaranější. Za chvíli ho starosti zcela naplnily, tak jako se chodba plní kouřem – v jednu chvíli je čistá, a vzápětí tone v dýmu hustém jako vata.

Nebylo to ale kvůli Lomaxovi ani jeho obrovitému asistentovi. Bylo to kvůli tomu kovbojovi.

Nenávidí toho chlapa. Nenávidí ho, nenávidí, nenávidínenávidínenávidí.

Sonny si přehodil blondatý ohon přes rameno, otřel si rozklepanýma rukama pot z čela a propletl se zástupem blíž k němu. Ztěžka oddechoval a srdce mu div neprorazilo hrudník. Vdechl do plic vzduch prosycený kouřem a pozvolna vydechl, vychutnával si tu chuť, tu vůni. Žlutá páska se mu pod rukama třásla. Dost, dost, dostdostdostdost!

Zvedl oči k Pellamovi.

Není vyšší o třicet čísel. Zdaleka ne. Když se Sonny pořádně napřímí, bude to tak pětadvacet čísel. Ne-li jenom dvacet.

Zničehonic se mezi nimi protlačil další zevloun a odstrčil Sonnyho stranou. Byla to mladá žena v tmavozeleném dvouřadovém kostýmu. Ženská z byznysu. „To je hrůza,“ poznamenala. „Hrůza a děs.“

„Byla jste u toho, když se to seběhlo?“

Přikývla. „Zrovna jsem se vracela domů z práce. Dělal jsem audit. Vy jste reportér?“

„Točím film o lidech z toho domu.“

„Film? Páni! Dokument? Mimochodem, já jsem Alice.“

„Pellam.“

Pellam, pomyslel si Sonny. Pellam. Představil si to jméno napsané a dokolečka si ho v duchu opakoval, až se mu ztratilo mimo dohled jako vrchol kouřového sloupu.

„Ze začátku všechno vypadalo normálně,“ pokračovala a hleděla do kovbojovy, Pellamovy, úzké tváře, „a pak najednou všude šlehaly plameny.“ Nesla těžký kufřík se zlatým logem Ernst & Young a volnou rukou si na ukazováček nervózně namotávala pramínek krátkých rezavých vlasů. Sonny se mrkl na laminovanou vizitku pověšenou na držátku kufříku.

Pellam se zeptal: „Kde přesně to začalo?“

Kývla bradou. „Zahlédla jsem, jak plameny prorazily tím oknem tamhle.“ Ukazovala k suterénu.

Sonnymu nepřipadala jako Alice. Vypadala jako ta věčně podmracená ženská z Akt X. Agentka Scullyová.

Stejně jako Pellam byla vyšší než Sonny. Neměl rád vysoké muže, ale ženské vyšší, než byl sám, nenáviděl přímo z hloubi duše, a když se na něj podívala svrchu jako na švába na podlaze, nenávist se přetavila v cosi ledově klidného a ledově žhavého.

„To já jsem zavolala hasiče. Z budky tamhle na rohu. Člověk kolem nich dnes a denně chodí, ale vlastně si je ani neuvědomuje.“

Taky nesnášel krátké vlasy, protože shoří moc rychle. Otřel si dlaně o bílé kalhoty a pozorně se zaposlouchal. Agentka Scullyová mlela cosi o hasičských autech, sanitkách, popálených obětech, obětech přiotrávených kouřem a skokanech.

A o blátě.

„Všude kolem bylo bláto. To by člověk u požáru nečekal.“

Jak kdo, pomyslel si Sonny. Jen pokračuj.

Agentka Scullyová líčila tomu kreténovi kovbojovi šlehající plameny, roztavené sklo a člověka, který tahal z doutnajících uhlíků kusy kuřete a cpal se, zatímco lidi kolem křičeli o pomoc. „Bylo to...“ odmlčela se, jak hledala výstižný výraz, „...morbidní.“ Sonny už pracoval pro lidi z byznysu a věděl, jak se vyžívají v tom, když můžou něco shrnout.

„Viděla jste někoho poblíž domu, když to propuklo?“

„Ano, vzadu. Bylo tam několik lidí. Vzadu v uličce.“

„Kdo?“

„Moc jsem si jich nevšíkala.“

„Nepamatujete si aspoň něco?“ naléhal kovboj.

Sonny napínal uši, ale agentka Scullyová mu toho moc neřekla. Chlapi. Několik chlapů. To je všechno, co vím. Nezlobte se.“

„Chlapi, nebo kluci? Puberťáci?“

„Úplně mladí nebyli. Nevím. Promiňte.“

Pellam jí poděkoval. Ještě chvilku otálela, možná čekala, jestli ji pozve na rande. Ale Pellam se jenom nezávazně usmál, došel k ulici a mávl si na taxík. Sonny pospíchal za ním, ale než dorazil k obrubníku, žlutý chevrolet už uháněl pryč. Nepochytil, jaký cíl cesty kovboj taxikáři udal.

Rozběsnilo ho, že mu ten dlouhán Půlnoční kovboj tak snadno upláchl. Ale pak si řekl, že to nevádí – tady přece nejde o to, zlikvidovat svědky nebo potrestat vetřelce. Běží o něco mnohem, mnohem většího.

Zvedl ruce a všiml si, že už se mu přestaly třást. K obličejí mu zavanul pramínek kouře, jako mihotavý přízrak, a Sonny neodolal, zavřel oči a vdechoval tu opojnou vůni.

Chvilí tam jen tak stál, nehybný a slepý k okolnímu světu, pak se pomalu snesl zpátky na zem a zalovil v kabele přes rameno. Zjistil, že už mu zbývá jenom půl litru šťávy.

Ale to je ažaž, říkal si. Bohatě to stačí. Občas stačí lžička. Záleží na tom, kolik má člověk času. A jak mu to pálí. V

tuhle chvíli měl času habaděj. A pálilo mu to dokonale – o tom nepochyboval. Jako vždycky.

5

Větrné ráno.

Blížila se srpnová bouřka, a když se Pellam probudil a slyšel kvílení větru, jako první mu prolétlo hlavou, že se s ním postel nehoupe.

Už to bylo tři měsíce, co zaparkoval svoje winnebago v garáži ve White Plains a dočasně se vzdal kočovného života. Tri měsíce – a ještě pořád mu občas dělalo potíže usnout v posteli, kde netlačí kovová péra, která zoufale volají po výměně. V takovémhle větru by se měl kolébat jak rybářská bárka na rozbouřeném moři.

Taky si ještě nezvykl, že musí platit patnáct stovek měsíčně za garsonku v East Village, jejíž hlavní atrakcí je vana v kuchyni. („Říká se tomu plně obytná kuchyně,“ informovala ho realitní agentka, když si od něj brala peníze za zprostředkování a nájemné za první měsíc, jako by jí je už bůhvíjak dlouho dlužil. „Všichni po tom teď přímo šílí.“) Čtvrté patro bez výtahu, špinavě béžové linoleum a zdi zelené jako v Ettiině nemocničním pokoji. A co to tu je pořád cítit? dumal.

Během těch let, co dělal vyhledavače filmových exteriérů, zavítal pracovně na Manhattan jenom párkrát. Místní společnosti si na svůj píseček raději nikoho nepouštějí a kvůli zdejším přemrštěným cenám se dneska manhattanské scény beztak točí spíš v Torontu, Clevelandu nebo v kulisách v ateliéru. Filmy, které se skutečně natáčely ve městě, Pellamovi nic neříkaly – bizarní nezávislé snímky ve stylu Jima Jarmusche na úrovni studentských pokusů a nezáživná komerce. EXT. HOTEL PLAZA – DEN, EXT. WALL STREET – NOC. Takováhle vyhledávání exteriérů nebylo o tom, že by měl fungovat jako režisérovo třetí oko, ale o tom, jak vyplnit patřičné kolonky ve formuláři na městských

úřadech a zajistit, že peníze doputují na správné místo, a to na stole i pod ním.

Ale vyhledávání exteriérů pro něj momentálně bylo minulostí. Za měsíc by měl dokončit hrubý sestřih svého prvního filmu po dlouhých letech a prvního dokumentu vůbec. Pojmenoval ho Na západ od Osmé.

Osprchoval se, učesal si neposlušné černé vlasy a přitom

O chystaném filmu přemýšlel. Rozvrh mu dával už jenom týden na natáčení a pak tři týdny na střih a postprodukci. 27. září měl termín, do kterého musí mix dokončit a doručit společnosti WGBH do Bostonu, kde bude s producentem spolupracovat na konečném sestřihu. PBS měla dokument odvyšlat brzy na jaře. Krom toho měl Pellam nahrávku převést na filmový pás, znovu sestříhat a v létě rozeslat klubovým kinům ve Spojených státech a anglickému Channel 4 k omezené distribuci. Pak už chyběly jen festivaly v Cannes, Benátkách, Torontu a Berlíně a Oscary.

Tak si to aspoň naplánoval. Ale co teď?

Vůdčím motivem dokumentu Na západ od Osmé byl dům číslo 458 na Šestá třicáté ulici a jeho obyvatelé. A středobodem byla Ettie Washingtonová. Obával se, že teď, když ji zatkli, je hrdým majitelem dvou set hodin fascinujících rozhovorů, které to nikdy nedotáhnou do televize ani na stříbrné plátno.

Venku si koupil noviny a zastavil si taxík.

Rozhrkaný vůz kličkoval dopravou, jako by taxikář prchal před pronásledovateli, Pellam křečovitě svíral držadlo a pokoušel se číst si o požáru. Zpráva už ztrácela na přitažlivosti; dnešní noviny jen zmiňovaly, že Ettie byla zatčena, a potvrdily mu, co už věděl – že jediným vážně raněným je Juan Torres. Pellam si toho chlapce dobře pamatoval. Když dělal rozhovor s jeho matkou, energický dvanáctiletý klučina stál u okna, oháněl se levým hákem po pytlíku plenek, jako by to byl boxerský pytel, a umíněně

Pellamovi opakoval: „Můj táta se zná s Josem Cansecem. Fakt! Fakt se s ním zná!“

Byl ještě pořád v kritickém stavu.

Článek doplňovala fotografie Ettie Washingtonové, jak ji policistka odvádí z Manhattanské nemocnice. Byla rozčuchaná. Na poutech na zápěstích, těsně pod sádrou, kterou jí Pellam podepsal, se jí odráželo slunce.

Etta Washingtonová, předtím Doylová, dívčím jménem Wilkenová. Bylo jí dvaasedmdesát. Narodila se v Hell's Kitchen a nikdy nežila nikde jinde. V domě číslo 458 na Západní Šestatřicáté bydlela posledních pět let. Předtím prožila čtyřicet let v podobném domě o kus dál, který už zbourali. I všechny ostatní domy, kde kdy bydlela, se nacházely v Hell's Kitchen, v okruhu pěti bloků.

Ettie se odvážila vyrazit mimo stát New York jenom třikrát v životě, na krátké cesty, z toho dvakrát na pohřby příbuzných do Severní Karolíny. Na střední škole dva roky excelovala, ale pak se studiem sekla a zkoušela štěstí jako kabaretní zpěvačka. Pár let vystupovala, ale vždycky jen jako předskokanka slavnějších. Většinou v Harlemu a Bronxu, občas se jí naskytla práce i na „Swingové ulici“ – na Dvaapadesáté. Pellam slyšel její staré nahrávky převedené na kazetu a Ettiin hluboký hlas na něj udělal dojem. Roky se protloukala od jedné práce k druhé, živila sebe a občas milence a odmítala nabídky k sňatku, které se krásné ženské žijící osaměle v Hell's Kitchen jen hrnuly. Nakonec se přece jen vdala, pozdě a za chlapa, který k ní vůbec nepasoval – za Ira jménem Billy Doyle.

Po třech letech od svatby ji neposedný hezounek Billy opustil.

„Prostě to byl typickejší chlap, ten můj Billy. Všichni mají toulavou náuru. Možná to mají od přírody, ale odpouští se to těžko. Zajímalo by mě, jestli jseš taky takovej, Johnne.“

Když seděl u kamery a točil to, povzbudivě na ni kývl, ať pokračuje, ale v duchu si udělal poznámku, že tu poslední

větu a úšklebek, kterým ji Ettie doprovodila, bude muset vystříhnout.

Její druhý manžel, Harold Washington, se opilý utopil v řece Hudson.

„Toho jsem neobřečela. Ale byl spolehlivej, vydělával prachy, nezahejbal mi a jakživo na mě nezvednul hlas. Občas se mi po něm stejská. Pokud si na něj teda vůbec vzpomenu.“

Ettiin mladší syn Frank se na Times Square nachomýtl k opilecké přestřelce a schytl to od chlapa v šarlatovém cylindru. Dcera Elizabeth, na kterou byla Ettie nesmírně pyšná, pracovala jako realitní agentka v Miami. Ettie si plánovala, že se za rok za dva přestěhuje na Floridu, aby to k ní měla blíž. Starší syn James – pohledný míšenec – byl jediné dítě, které měla s Doylem. I on měl toulavou povahu a zmizel kamsi na západ, Ettie usuzovala, že do Kalifornie. Už dvanáct let se jí neozval.

Ettie bývala zamlada smyslná a krásná, byť působila trochu pánovitě (jak dokládaly stovky fotografií, z nichž teď zbýval jen šedivý popel), a i teď to byla hezká žena s mladistvou tmavou pletí. Často uvažovala, jestli si má začít barvit prošedivělé vlasy na původní černou. Mluvila rychle, jižanským akcentem lidí z atlantického pobřeží, pila mizerné víno a vařila výtečné dršťky se slaninou a cibulí. A uměla vyprávět historky o sobě, své matce a babičce jako rozená herečka; jako by jí Pánbůh dal ten talent do vínku, aby se ji odškodnil za všechno, co jí upřel.

Co s ní teď bude?

Taxík zběsile přejel přes Osmou Avenue, pak přes Maginot Line, která ohraničovala Hell's Kitchen.

Pellam vyhlédl z okna. Míjeli bývalý obchod, kde byl nad výlohou nápis Pekárna přemalován na Středisko pro pomoc mládeži, pobočka Clinton.

Clinton.

To bylo starousedlíkům trnem v oku. Pro ně se čtvrt' jmenovala Hell's Kitchen, a nijak jinak. Clinton byl oficiální

název, které používaly městské úřady, různá oddělení pro styk s veřejností a realitní kanceláře. Jako by změna jména mohla veřejnost přesvědčit, že to není čtvrť pochybných činžáků, gangů, zakouřených putyk, šlapek a rozbitých nádobek od cracku na chodnících, ale nová zaslíbená země pro podnikatelské kruhy a nóbl byty.

Pellamovi se vybavil Ettiin hlas: „Jestlipak víte, jak tahle čtvrť přišla ke svému jménu? Přej tedy kdysi dávno procházeli dva policajti a jeden povídá druhému: „Totle místo, to je fakt peklo.“ A ten druhý na to: „Peklo je proti tomu procházka růžovou zahradou. Totle je pekelná kuchyně.“ To se povídá, ale tak to nebylo. Kdepak, můj milej. Jmenuje se to tu po jednom místě v Londýně. Dyt' jsme v New Yorku, že jo? Dokonce i jména čtvrtí jsou tu kradený.“

„...vám povídám,“ vytrhl Pellama ze zamyšlení taxikář, „takhle zasraný je to tu teďka pořád. Už celý tejdny.“

Zuřivě gestikuloval a ukazoval na dopravní zácpu. Zdálo se, že ji má na svědomí staveniště naproti vyhořelému domu – mrakodrap těsně před dokončením. Z vrat v jednom kuse vyjízděly nákladáky a jiné zase zajížděly dovnitř a blokovaly dopravu.

„Ať se jdou s tím barákem vycpat. Dali tomu tady úplně na prdel. Celý to tu zprasili.“ Taxikář vztekle praštil do palubky, div nesrazil osvěžovač vzduchu ve tvaru královského jablka.

Pellam mu zaplatil, vystoupil a nechal ho, ať si dál mrmlá pod vousy. Zamířil k řece Hudson.

Procházel kolem tmavých dřevěných průčelí – Ovoce a zelenina u Vinnie, Managrový lahůdky, Cuzinovo řeznictví a uzenářství. Na chodnících se tísnily budky s oblečením a dřevěné stánky s hromadami koření a bylinek. Obchůdek se zbožím z Afriky inzeroval exotické pochutiny ukpor a ogbono. „Skvělá nabídka!“ lákal.

Pellam minul Devátou Avenue a pokračoval k Desáté. Prošel kolem trosek Ettiina domu, které obestíral surreálný kouřový opar, a zamířil k sešlé šestipatrové budově z červených cihel na rohu.

Zastavil se před ručně psanou cedulí v zamazaném okně přízemního bytu.

Louis Bailey, advokát/abogado. Trestní řízení, občanskoprávní spory, poslední vůle, rozvody, úrazy, automobilové nehody, reality, veřejné notářství, kopírování, faxová služba.

Dvě okenní tabulky byly rozbité. Jednu díru překrývaly zažloutlé noviny, druhou vyrudlá krabice od cornflaků Post Toasties. Pellam si zchátralou budovu prohlížel, pak si ověřil, jestli si nespletl jméno. Nespletl.

Faxová služba...

Vešel dovnitř.

Žádná čekárna, jenom jediná rozlehlá místnost, někdejší byt předělaný na kancelář. Přetékala papíry, složkami, knihami, letitým kancelářským vybavením – a stál tu zaprášený mizerný počítač a fax. Stovky právnických knih, některé ještě zabalené v zažloutlém celofánu.

Nápis hlásal VEŘEJNÝ NOTÁŘ.

Právník stál u rozvrzané kopírky a strkal do ní nějaká právnická lejstra. Špinavými okny dovnitř pronikalo horké slunce; v místnosti bylo snad čtyřicet stupňů.

„Vy jste Bailey?“

Muž k němu otočil upocený obličej a přikývl.

„Já jsem John Pellam.“

„Ettiin známý. Ten spisovatel.“

„Filmař.“ Potřásl si rukama.

Pořízek si uhladil čupřinu dlouhých šedivých vlasů, které mu zvolna řídly. Měl bílou košili a širokou smaragdově zelenou kravatu. Oba díly jeho šedého obleku se o číslo minuly velikostí – kalhoty byly moc velké, sako moc těsné.

„Rád bych si s vámi pohovořil o její situaci,“ řekl Pellam.

„Tady je horko k padnutí.“ Bailey narovnal okopírované papíry na stůl a otřel si čelo. „Klimatizace zlobí. Nechcete se se mnou zajít do mé druhé kanceláře? Mám ještě jednu pobočku o kus dál v ulici.“

Ještě jednu pobočku? podivil se Pellam. Nahlas řekl: „Tak jdeme.“

Louis Bailey mávl na baculatou barmanku. Ani jí nemusel nic říkat a odkolébala se namíchat to, co si nejspíš objednával vždycky. „Co si dáte vy?“ houkla na Pellama se silným irským přízvukem.

„Kafe.“

„Irský?“

„Instantní,“ odvětil.

„Já myslela, jestli s whisky.“

„Já myslel, že bez ní.“

Bailey spustil: „Takže... Ta vyšetření dopadla dobře. Ten počítačový tomograf, nebo co to bylo. Uzdraví se. Umístili ji do ženské vazební věznice.“

„Včera jsem tam byl. Nepustili mě k ní. A ten požární inspektor, Lomax, mi taky moc nepomohl.“

„Tak už to bývá. Pokud stojíte na naší straně.“

Pellam pokračoval: „Nakonec jsem našel policajta, od kterého jsem se dozvěděl, že si vás najala.“

Dveře se se zaskřípěním otevřely a dovnitř vešli dva mladí muži v tmavých oblecích, znechuceně se rozhlédli a hned se zase odporoučeli. Baileyho druhá kancelář – otrěsná hospoda Smaragdový ostrov – nebyla to právě pro pracovní oběd lidí z podnikatelské sféry.

„Můžu za ní zajít na návštěvu?“ zeptal se Pellam.

„Teď když je ve vazbě, by to mělo jít zaonačit. Mluvil jsem se zástupkyní prokurátora. Jmenuje se Lois Koepelová. Není ani dobrá, ani špatná. Ale zaběhla se. Asi to bude židovská záležitost. Anebo je to tím, že je ženská. Anebo že je mladá. Ani nevím, co je horší. Vyhrožoval jsem jí příkazem k prokázání věci, jestli se o Ettii nepostarájí líp –

nezajistí, aby dostávala léky proti bolesti, aby jí pravidelně měnili obvazy. Jenže jim je to pochopitelně úplně jedno.“

„Jak jinak.“

Bailey Pellamovi nad svým martini a jeho nakyslou kávou vyličil, jak to s případem vypadá. Pellam se snažil odhadnout míru jeho schopností. Necitoval paragrafy, neodvolával se na staré případy, nevyjmenovával mu soudní procedury. Pellam dospěl k závěru, že by dal přednost někomu horlivějšímu, a když už ne chytřejšímu, tak aspoň věkově bližšímu právnické fakultě.

Bailey se napil martini a zeptal se: „O čem bude ten váš film?“

„Ústně tradovaná historie Hell's Kitchen. Ettie je nejlepší vypravěč, co mám.“

„Vykládat historky umí, to teda jo.“

Pellam objal dlaněmi horký šálek. V baru div nemrzlo. Prskající větrák nade dveřmi vháněl dovnitř ostrý vítr. „Proč ji zatkli? Od Lomaxe se člověk nic nedozví.“

„No, abych vám pravdu řekl, něco na ni našli.“

„Něco?“

„Nevypadá to dobře. Někdo ji viděl, jak těsně před požárem vchází do suterénu. Tam dole to propuklo, vedle bojleru. Ettie má klíč od zadních dveří.“

„Nemají ho náhodou všichni nájemníci?“

„Někteří. Ale ji tam viděli pět minut před požárem.“

„Včera jsem u toho domu mluvil s jednou ženou,“ řekl Pellam. „Pověděla mi, že v zadní uličce viděla několik lidí. Těsně předtím, než začalo hořet. Několik mužů. Popsat je nedovedla.“

Bailey pokýval hlavou a něco si poznamenal do zápisníku v omšelých kožených deskách s cizími iniciálami.

„Ettie to udělat nemohla,“ pokračoval Pellam. „Byl jsem u toho. Když to začalo, šla po schodech nade mnou.“

„Jenže oni ji nepodezírají, že ten oheň vlastnoručně zapálila. Domnívají se, že odemkla žháří dveře do suterénu a vpustila ho dovnitř.“

„Profesionála?“

„Jo, profíka. A nádavkem k tomu psychopata. Ve městě už pár let jeden takový řádí. Míchá benzín s motorovou naftou. Přesně ve správném poměru. Vyzná se v tom. Benzín sám o sobě je nestabilní, tak do něj přidává naftu. Sice pak dýl trvá, než se oheň rozhoří, ale zato je žhavější. A navíc – tohle si poslechněte – do toho přidává ještě prostředek na mytí nádobí. Takže se výsledná směs lepí na oblečení a na kůži. Jako napalm. Chlapi, co zakládají požáry čistě pro prachy, by se na to vykašlali. Taky nic nezapalují, když jsou kolem lidí. Nechtěj, aby se někomu něco stalo. Kdežto tomuhle magorovi se to líbí... Požární inspektorům a policajtům dělá těžkou hlavu. Chová se čím dál víc jako šílenec. Jsou pod tlakem shora, aby ho dostali.“

„Takže Lomax si myslí, že si ho Ettie najala,“ zamyslel se nahlas Pellam. „A jak vysvětlí, že při tom požáru sama málem přišla o život?“

„Státní zástupkyně si myslí, že se chtěla dostat domů, aby měla alibi. Odtamtud by oknem vylezla na požární schodiště. Jenom si to prý špatně načasovala. Taky si myslí, že to Ettie schválně naplánovala na dobu, kdy jste měl přijít, abyste jí potvrdil, že byla doma.“

„Neublížila by mi,“ vyjel Pellam.

„Ale vždyť jste tam dorazil s předstihem, ne snad?“

Pellam se na chvíli odmlčel, než odpověděl: „O pár minut jsem se předešel, to je fakt.“ Pak dodal: „Ale všichni zapomínají na jedno. Jaký by měla motiv?“

„No ovšem. Motiv.“ Bailey stejně jako už několikrát předtím zmlkl, aby si utřídil myšlenky. Hodil do sebe zbytek martini a objednal si ještě jedno. „Tentokrát to nešid, Rosie O'Gradyová. Ne abys tam schválně házela ty maxi olivy a

brala mě na hůl. Ettie si před týdnem pojistila byt na pětadvacet tisíc.“

Pellam usrkl ze šálku a odstrčil ho stranou. Káva mohla za nepříjemnou pachut' v jeho ústech jen částečně. „Mluvte dál.“

„Je to pojistka na deklarovanou hodnotu. Víte, co to znamená? Znamená to, že se zaplatí hodně drahé pojistné, ale pokud se s bytem něco stane, pojišťovna člověku vyplátí sjednanou částku, ať měl uvnitř starožitný nábytek, nebo krabice od pomerančů.“

„To je až moc průhledné. Pořídit si pojistku a týden na to podpálit barák.“

„Jo, jenže policajti nejjednodušší zločiny přímo milují. A poroty jakbysmet. Tady v New Yorku si na finesy nepotrpíme. Proto mazaným parchantům klidně projde i vražda.“ Číšnice donesla martini a Bailey po skleničce dychtivě pokukoval jako děcko po vánočním dárku. „Krom toho, pokud jsou ve hře pojistky nebo podvody se sociálními dávkami, hlavními podezřelými jsou vždycky ženy. To víte, když jste máma na podpoře a shoří vám střecha nad hlavou, automaticky vás nastěhují někam do lepšího. Děje se to dnes a denně. Požární inspektor zmerčil ženskou, pojistku a podezřelý oheň. Bingo, a je hotovo.“

„Někdo to na ni narařil. Sakra, kdyby šlo o pojistku, proč by podpalovala celý barák? Copak by nestačilo zničit vlastní byt?“

„Protože takhle je to míň podezřelý. A tenhle pyroman se vždycky snaží napáchat co největší škodu. Ona si ho jenom najala. Nejspíš vůbec netušila, co provede.“

Pellam, někdejší nezávislý filmař a scenárista, často nahlížel život jako předivo příběhů. V tomhle příběhu zely díry. „Fajn, určitě jí tu pojistku ukázali. Co na to Ettie?“

„Pojišťovna tvrdí, že si vyzvedla formulář, vyplnila ho a poslala jim ho zpátky. Přeposlali ho na hlavní pobočku.“

Schválenou kopii jí z ústředí poslali domů den před požárem, takže se jí vůbec nedostala do ruky.“

„V tom případě by někdo z pojišťováků mohl dosvědčit, že ji vůbec neuzavřela Ettie,“ upozornil Pellam.

„Někdo tam u nich ji podle fotografie identifikoval jako ženu, která si vyzvedla formulář.“

Pellam, který odjakživa nevrazil na teorie o spiknutí, měl pocit, že se před ním odvíjí zápleтка hodná filmu Olivera Stonea. „Co šek, kterým zaplatila pojistné?“

„Platila v hotovosti.“

„A co na to Ettie?“ zeptal se Pellam.

„Všechno popírá, jak jinak,“ pronesl Bailey pohrdavě, jako by Ettieino popření bylo asi stejně důležité jako moucha špacírující po barpultu kolem nich. „Teď k praktickým záležitostem. Čtení obžaloby je naplánováno na zítřek. Státní zástupkyně by to ráda odložila. Víte, co je čtení obžaloby? To znamená...“

„Vím, o co jde,“ ut'al ho Pellam. „Jak to vypadá s kaucí?“

„Odhaduju, že nebude moc vysoká. Znám se s několika ručiteli, tak se jich poptám. Jelikož se Ettie nemůže pořádně pohybovat, nepředstavuje bůhvíjaké riziko. A navíc nejde o vraždu.“

„Pane Bailey...,“ spustil Pellam.

Právník ho zdviženou rukou zarazil. „Říkejte mi Louisi.“ Bailey to jméno skoro zavrčel a na okamžik se doopravdy vtělil do figurky z povídek Damona Runyona o newyorském podsvětí, do níž se snažil stylizovat.

„Už jste někdy na něčem podobném pracoval?“ zeptal se Pellam. „Na takovémhle případě?“

„Ach jo.“ Bailey zaklonil hlavu, přejel si rukou po rozbředlé tváři a podíval se Pellamovi do očí, pohled náhle bystrý a jasný. „Všiml jsem si, jak si mě prohlížíte. Kravata z výprodeje. Odřené manžety. Konfekční oblek. Postřehl jste, že kalhoty a sako k sobě nepasují? Původní kalhoty se mi před rokem prošoupaly, tak jsem si sehnal co nejpodobnější.“

A jako správný gentleman jste ani slůvkem nekomentoval moji tekutou snídani.“

Ukázal si na pravou ruku – a podařilo se mu to dramatické gesto aspoň trochu shodit. „Tohle je třídní prsten z Newyorské právnické školy. Ne z Newyorské univerzity, to je velký rozdíl. A studoval jsem po večerech, zatímco přes den jsem zařezával v práci. Odpromoval jsem jako lepší průměr.“

„Nepochybuj, že jste dobrý právník.“

„To se ví, že ne,“ uchechl se Bailey. „Ale co? Tady nejsme v Upper East Side. Ani v SoHo nebo ve Westchesteru. Tam potřebujete dobrého právníka. Tady jsme v Hell's Kitchen. Ettie nemá peníze, je černoška, fakta mluví proti ní a bude shledána vinnou pomalu ještě dřív, než soudce jmenuje porotu. Právo tu nehraje roli.“

„Co tu teda hraje roli?“

„Soukolí,“ zašeptal teatrálně Bailey, z jeho slov odkapávala dramatickost jako splašky.

Pellamovi se nechtělo přistoupit na hru. Mlčel. Kolem pomalu projelo auto. Kabriolet BMW. Až dovnitř do baru bylo slyšet syrový rytmus populárního rapového šlágru, který Pellam v těchle končinách už několikrát slyšel z rádia. Je to bílej svět, tak nebud slepé)... Auto se vzdálilo.

„Soukolí,“ zopakoval Bailey a pohrával si s olivou. „Jde o tohle: První, co o Hell's Kitchen zjistíte, je, že vás tu kdykoli může kdokoli odpravit, a to z jakéhokoli důvodu. Anebo úplně bez důvodu. To je prostě fakt. Takže co má člověk dělat, aby přežil? Chovat se tak, aby všem svoje zabití co nejvíc znepríjemnil. Vyhýbat se bočním uličkám, nedívat se lidem do očí, oblékat se neokázale, na rozích se držet někomu nablízku, v barech, jako je tenhle, mezi řečí trousit jména odborových předáků a poldů... Chápete, jak to myslím? Snažte se, aby soukolí zadrhlo. Pokud zabít vás dá moc práce, třeba se na vás vykašlou a vyberou si někoho jiného.“

„A co Ettie?“

„Všichni – státní zástupkyně, policajti, novináři – jdou cestou nejmenšího odporu. Když se v soukolí případu něco zadře, poohlédnou se po někom jiném. Najdou si jiného pěknoučkého podezřelého. Jedině takhle můžeme Ettii pomoci. Zadržet soukolí.“

„Tak jim předhodíme jiné podezřelé. Kdo jiný by mohl mít motiv? Majitel budovy, ne? Kvůli pojistce.“

„Možná. Mrknu se na to a dám vám vědět, jak se věci mají.“

„Proč by jinak někdo podpálil činžák?“

„Děcka pro zábavu. To je tady ve městě vůbec nejčastější příčina požárů. Na druhém místě je pomsta. Ten a ten spí s manželkou toho a toho. Tak mu rozděláme ohýnek za dveřmi. Spousta pachatelů taky zakládá požáry, aby zamaskovali jiný zločin. Hlavně znásilnění a vraždy. A vloupání. Pak jsou tu taky podvody kvůli sociálním dávkám, jak už jsem říkal. A touha proslavit se – poslíček zapálí kancelář, pak oheň vlastnoručně uhasí a je za hrdinu. V Hell's Kitchen taky narazíte na spoustu požárů kvůli pozemkům – město tu uděluje domům speciální status historických památek. Za normálních okolností, pokud někdo vlastní budovu, která mu nevydělává, protože je moc náročná na údržbu, strhne ji a postaví něco výnosnějšího. Jenže památkově chráněné budovy se bourat nesmějí. Takže co se stane? Pane na nebi, dům nám shořel! To je ale náhodička! Majitel si může postavit, co chce. Pokud se mu na to nepříjde.“

„Byl Ettiin dům památkově chráněný?“

„Nemám ponětí. Ale můžu to zjistit.“

To, jak významně Bailey pronesl druhou větu, napovídalo, jakým způsobem se zadrhává soukolí. Pellam vytáhl ze zadní kapsy peněženku a položil ji na barpult.

Právníkovi se na tváři rozhostil blaženě přiopilý výraz. „Jojo, vážený, přesně takhle to v Hell's Kitchen funguje. Každýho si jde koupit. Možná i mě.“ Úsměv se mu z tváře

vytratil. „Anebo si prostě jenom účtuju vysokou taxu. Takhle tady dodržujeme etiku – neříkáme natvrdo, že je někdo na prodej.“

Venku kolem prosvištělo policejní auto, majáček blikal, ale sirénu nezapnuli. Jeho posláním kvůli tomu tichu bůhvíproč působilo tím závažněji a naléhavěji.

Bailey zničehonic zvažněl a Pellam usuzoval, že druhý – nebo že by třetí? – Beefeater udělal své a naladil ho na melancholickou i runu. Otcovsky položil Pellamovi ruku na paži a v jeho zamžených očích jen neochotně probleskovala bystrost. „Chci vám něco říct.“

Pellam ho pokývnutím vybídl, ať pokračuje.

„Víte jistě, že se do tohoto chcete zaplést? Moment. Než odpovíte, nechtě mě, abych se vás na něco zeptal. Mluvil jste tu i hodně lidmi? Kvůli tomu svému filmu?“

„Hlavně s Ettií. Ale i s dalšími.“

Bailey pokýval hlavou, prohlížel Pellamovu tvář, podrobně ji zkoumal. „Lidi z Hell's Kitchen se s vámi pustí do řeči natotata. Nabídnou vám sladový pivo a ani neotřou láhev, když jim ji podáte zpátky. Prosedí s vámi hodiny na zápraží. Když se rozpovídají, občas jsou k nezastavení.“

„Máte pravdu. To už jsem taky zjistil.“

„Připadáte si s nima v pohodě, že je to tak?“

„Jo.“

„Ale je to jenom tlachání,“ řekl Bailey. „Neznamená to, že vás berou. Nebo že vám věří. A nemyslete si, že vám někdy někdo svěřím svá skutečná tajemství. S člověkem jako vy by se o ně nikdy nepodělili.“

„Co mi tím chcete říct?“ zeptal se Pellam.

Bystrost se přetavila v obezřetnost. Bailey se na chvíli odmlčel. „Chci vám říct, že je to tu nebezpečné. Hodně nebezpečné. A čím dál nebezpečnější. Poslední dobou se tu odehrála spousta požárů, mnohem víc než obvykle. Gangy... přestřelky.“

V Timesech byla spousta zpráv o přestřelkách. Děti si potají nosily zbraně do školy. Náhodní kolemjdoucí se nešťastně připletli do křížové palby nebo je sejmul psychopatický odstřelovač. Čtrnáct dní po příjezdu do New Yorku přestal Pellam noviny číst.

„V Pekelný kuchyni je to teď drsný.“

Copak někdy nebylo? pomyslel si Pellam.

Bailey se znovu zeptal: „Vážně se do toho chcete namočit?“ Pellam chtěl užuž odpovédět, ale právník ho zvednutou rukou zarazil. „I když víte, kam to může vést?“

Pellam zareagoval otázkou: „Kolik?“ Poklepal na peněženku.

Bailey se znovu zahalil do alkoholového oparu. „Dohromady za všechno?“ Pokrčil rameny. „Budu muset najít poldu, co mi sežene zprávu o tom požáru, zjistit jméno toho pojišťováka a všechno další, co proti Ettii mají. Jak je to s majitelem a se statutem toho baráku, to jsou veřejně přístupné informace, ale když nechcete čekat týdny..., však víte.“

„Je potřeba promazat soukolí,“ zamumlal Pellam.

„Tipuju to na tisícovku.“

Pellam by rád věděl, co je ve skutečnosti předmětem obchodu –jestli abstraktní morálka, nebo jeho vlastní naivita.

„Pět stovek.“

Bailey zaváhal. „Nevím nevím, jestli to bude stačit.“

„Je nevinná, Louisi,“ řekl Pellam. „To znamená, že Bůh je na naší straně. Není to důvod pro slevu?“

„V Hell's Kitchen?“ Bailey se rozchechtal. „Na tuhle čtvrt' Bůh zapomněl. Dejte mi šest stovek a vynasnažím se, jak nejlíp umím.“

7

Rozložil mapu na masivním dřevěném stolku z tvrdého dřeva. Uhladil papír dlouhými štíhlými prsty. Měl papír rád,

věděl, že je to převtělená kůže stromů. Líbilo se mu, jak šustí, jaký je na omak. Věděl, že nic nehoří lip.

Zvedl oči a rozhlédl se po prostorném podkrovním bytě. Pak se vrátil k mapě. Byl to plán Manhattanu. Sonny prstem ledoval barevné linie ulic, až našel dům, ve kterém seděl. Drahým kuličkovým perem udělal v tom místě křížek. Upil ze skleničky na nožce zázvorové pivo.

Zaslechl zašustění a zvuk, jako když mňouká kočka. Ohlédl – po svědkyni, co tehdy flirtovala s kovbojem. Chudák zrzavá agentka Scullyová od Ernsta & Younga. Musí v práci brát balík, protože bejvák má teda prvotřídní. Přejel ji pohledem od hlavy k patě a znovu se utvrdil v přesvědčení, že by jí to slušelo mnohem víc, kdyby nosila dlouhé vlasy jako on. Ležela na boku, ruce nohy svázané kobercovou lemovkou. V ústech měla roubík.

Věcně k ní prohodil: „Co říkáš tomu seriálu? V telce. Nechce se mi věřit, že by FBI fakt řešila takový pitomosti. Myslíš, že federální agenti zajímá, jestli existují mimozemšťani? Houby.“ Nevědomky mluvil konejšivým tónem. Přejel prstem po barevných čtverečkách na mapě – připomínaly mu kostky, které mu máma dětství koupila na hraní. Tady.

Označil si další budovu. Tady. Další.

Dotkl se několika dalších a zakřížkoval je. Čeká ho spousta práce. Ale pracovat Sonnymu nevadilo. Přinášelo mu to uspokojení. Oči agentky Scullyové na něj zíraly nad hnědou páskou a její nohy sebou zpanikařené mrskaly a narážely do stěny.

„Ale no tak, no tak.“ Sonny opatrně poskládal mapu a zastrčil i ji zpátky do zadní kapsy. Pero si schoval do náprsní kapsy, ale nejdřív pečlivě zkontroloval, že ho zavřel. Nesnášel, když se mu oblečení ušpinilo od inkoustu. Pak dokolečka obešel agentku Scullyovou, která sebou házela, převalovala se a kňučela.

V kuchyni prozkoumal plynový sporák a troubu. Byl to nejnovější model; Sonny se v těchto spotřebičích díky své profesi vyznal. Jinak sporák používal leda tak k ohřívání vody na bylinkový čaj. Jedl pouze zeleninu a nikdy si ji nevařil; představa ohřívání jídla se mu hnusila. Klekl si na dokonale vycíděnou dlaždičkovou podlahu a otevřel troubu. Během pěti vteřin vyřadil z provozu bimetalovou pojistku a během deseti rozšrouboval přívod. Místnost zaplavila kyselá vůně látky, která se přidává do zemního plynu. Sladká, hořká a podivuhodně přitažlivá – připomínala mu tonik.

Došel ke vstupním dveřím a stiskl vypínač, aby viděl, které světlo se rozsvítí – aha, to hned nad hlavou. Vylezl na židli, povytáhl se na špičky a francouzákem rozbil žárovku. Střípky mu pokropily vlasy a ramena. Strop byl dost vysoko a musel se pořádně natahovat, aby na něj dosáhl. Nepochyboval, že vysoká agentka Scullyová se mu za zády směje.

Ale kdo se směje naposled, ten se směje nejlíp, pomyslel si Sonny, zpražil ji pohledem, vrátil se ke své brašně, vytáhl láhev se šťávou a důkladně jí polil blůzu a sukni. Kroutila se, pokoušela se odtáhnout.

„Komupak je teď do smíchu, co?“ zeptal se.

Obešel byt, pozhasínal světla a zatáhl závěsy. Pak vyšel na chodbu a vstupní dveře nechal na škvíru pootevřenou. Dole na chodbě si opsal jména šesti nájemníků.

Půl hodiny nato stál v telefonní budce o blok dál, sluchátko zastrčené pod bradou, v jedné ruce nakousnuté mango a druhou vytáčel číslo.

Na pátý pokus se mu konečně někdo ozval. „Prosím?“

„Dovolal jsem se k Robertsovým?“

„U telefonu Sally Robertsová, ano.“

„Dobrý den, asi mě neznáte. Jsem bratr Alice Gibsonové. Bydlí u vás v domě.“

„Alice, no jasně. V bytě 4D.“

„Přesně tak. Zmiňovala se, že jste sousedky, a našel jsem si vás v telefonním seznamu. Víte, trochu se o ni bojím.“

„Proč?“ Do hlasu se jí rázem taky vloudil vystrašený tón.

„Před chvilkou jsme spolu mluvili po telefonu a říkala, že je jí mizerně. Že asi snědla něco špatného. Pak zavěsila, a když jsem se jí pokoušel zavolat znova, už mi to nezvedla. Hrozně nerad Vás otravuju, ale nemohla byste ji zajít zkontrolovat? Mám strach, jestli neomdlela.“

„Samozřejmě. Nadiktujete mi svoje číslo?“

„Jestli vám to nebude vadit, zůstanu na lince,“ odvětil přetvořily bratříček Sonny. „Jste hrozně hodná.“ Opřel si čelo o stěnu budky. Zůstal tam po něm koláč potu. Proč se tak potím? dumal. Je vedro. Všichni se potí. Ale ne každému se třesou ruce. Zapudil to pomýšlení. Mysli na něco jiného. Co třeba na večeři? Tak fajn. Co si dám dneska k večeři? Rajče. Pěkně malé, z Jersey. Shánějí se špatně. Trošku posolit a...

To jsou mi věci. Mohutná exploze k němu dolehla dřív ze sluchátka než v reálu. Pak se spojení přerušilo a budka se otřásla pod nárazem tlakové vlny. Jak je pro výbuchy zemního plynu typické, šlehl modrobílý záblesk doprovázený jen minimem kouře, okna přívalem kyslíku vlétla dovnitř a vzápětí je síla výbuchu vymrštila ven.

Oheň toho do sebe vtáhne víc, než vyletí ven. Sonny chvíli pozoroval, jak se plameny rozlézají horním poschodím domu mrtvé agentky Scullyové. Jak oheň stravoval střechu, kouř měnil barvu z bílé na šedou a na černou.

Sonny si otřel ruce do ubrousku. Pak rozložil mapu a pečlivě maloval křížek do kroužku, kterým si předtím dům označil. Zahodil mango a zamířil domů; zostra kráčel opačným směrem než zvědavci, sledoval jejich vzrušení a přál si, aby věděli, že za ně vděčí jemu.

8

„Jak je ti?“

„Jak je jí?“ zavolal čísi hlas přes studenou betonovou podlahu. „Jak je na tom?“

Ettie Washingtonová ležela na lůžku, nohy schoulené pod sebou. Otevřela oči. Ze všeho nejdřív jí prolétlo hlavou, že vypadá jako hastroš. Vždycky si dávala záležet, aby chodila upravená, pečlivě si žehlila šaty, sukně a blůzy. Jenže tady, v ženské vazební věznici na Manhattanu, kde člověka nechají v tom, v čem přišel, a ještě mu zabaví pásek a tkaničky, žádné pořádné oblečení neměla.

Když ji sem přivedli z nemocnice, měla na sobě jen světle modrou košili s puntíky. Dokonce bez knoflíků, jen na zavazování za krkem. Příšerně se styděla. Nakonec jí dozorkyně našla jednoduché vězeňské šaty. Modré. Miliónkrát prané. Ošklivily se jí.

„Hej, slyšíš mě? Je ti dobře?“

Skláněla se nad ní mohutná černá postava. Na čelo jí sáhla čísi dlaň. „Je celá rozpálená. Asi má horečku.“

„Bůh se o ni postará,“ ozval se zpovzdáli další hlas.

„Vylíže se z toho. Budeš v pohodě, holka, však uvidíš.“ Robustní čtyřicátnice si vedle Ettie klekla a Ettie napínala zrak, aby si ji pořádně prohlédla.

„Co ruka?“

„Bolí,“ odpověděla Ettie. „Mám ji zlomenou.“

„To je sádra jako hrom.“ Hnědé oči zkoumaly podpis Johna Pellama.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se jí Ettie a pokoušela se vyškrábat do sedu.

„Ne, jen lež. Jsem Hatake Imahamová.“

„Já jsem Ettie Washingtonová.“

„My víme.“

Ettie se znovu pokusila posadit. Vleže si připadala bezmocná, ještě slabší než ve skutečnosti.

„Ne, ne, ne, jen radši lež. Nevstávej. Přinesli tě sem jako pytel mouky. Sráči bílí. Prostě tě sem hodili.“

Stála tu asi dvacítku lůžek přimontovaných k podlaze. Matrace byly stěží tři centimetry vysoké a tvrdé jako udusaná hlína. To už by rovnou mohla ležet na zemi.

Matně se rozpomínala, jak ji sem policajti přivedli z nemocnice. Byla vyčerpaná a omámená prášky. Přivezli ji sem v antonu. Nebylo, čeho se tam držet, a připadalo jí, že řidič to schválně kalí. Dvakrát spadla z kluzké umělohmotné lavice a každou chvíli se uhodila do zlomené ruky, až jí vyhrkly slzy.

„Jsem unavená,“ postěžovala si Hatake Imahamové a sklouzla pohledem za ni, k ostatním obyvatelkám cely. Celu tvořila jediná rozlehlá místnost, béžově vymalovaná, se zamřížovanými okny.

Stejně jako spousta obyvatel Hell's Kitchen měla Ettie Washingtonová s celami předběžného zadržení svoje zkušenosti. Bylo ji jasné, že většina těch žen tu trčí za malicherné přestupky, za malé prkotiny. Krádež v obchodě, prostituce, napadení, podvod. Na krádežích v obchodech není nic špatného, protože pomáhají živit rodinu. Když je ženská prostitutka – Ettie nesnášela výraz „Lipka“ –, je to tím, že nedokáže sehnat slušnou práci za slušnou mzdu; krom toho aspoň pracuje a není na podpoře. Napadení – že to někdo nandá manželově milence? Co je na tom? Ettie to sama párkrát udělala. A zneužívání systému sociálních dávek – ale jděte! (Ovoce je tu od toho, aby se trhalo.)

Ettie měla chuť na víno. Přímo po něm prahla. Propašovala si sem v sádře stodolarovku, ale nevypadalo to, že by tu někdo měl tak dobré konexe, aby jí obstaral láhev. Jsou to teprve holky, většinou skoro ještě nemluvňata.

Hatake Imahamová ji znovu pohladila po čele. „Jenom hezky lež. Neunavuj se a s ničím si nelámej hlavu. Já se tebe postarám. Seženu ti, co budeš potřebovat.“

Hatake byla robustní žena s vlasy spletenými do copánků ozdobených korálky – přesně jako je nosila Elizabeth, než odjela z New Yorku. Ettie si povšimla obrovských dírek v

Hatakiných ušních lalůčcích; zajímalo by ji, jaké asi nosila náušnice, že jí tak vytahaly kůži. Ráda by věděla, jestli Elizabeth taky nosí takové šperky. Nejspíš ano. Libovala si v okázalosti.

„Potřebuju si někam zavolat,“ řekla Ettie.

„Dovolej ti to, ale ne hned.“ Žena jí jemně stiskla zdravou ruku.

„Nějakej hajzl mi vzal prášky,“ postěžovala si Ettie: „Dozorce, potřebuju je.“

Hatake se rozesmála. „Moje milá, ty prášky už jsou za zdma tohoto baráku. Prodal je. Mrknem se, co tu mezi sebou schrastíme. Pomůžem ti. Vsadím se, že to bolí jako čert.“

Ettie užuž chtěla říct, že u sebe má peníze a mohla by jim zaplatit. Ale instinktivně vytušila, že bude lepší nechat si to tajemství pro sebe, aspoň prozatím. „Děkuju,“ řekla.

„Lehni si. Odpočiň si. My se o tebe postaráme.“

Ettie zavřela oči a myslela na Elizabeth. Pak na svého manžela Billyho Doylea a nakonec na Johna Pellama. Ale nepobyl si v jejích myšlenkách ani pět vteřin, protože vzápětí usnula.

„Tak co?“

Hatake Imahamová se vrátila k hloučku žen na opačném konci cely.

„Ta svině to udělala. Je to jasný jako facka.“ Hatake se nevydávala za opravdovou kněžku vúdú, ale v Hell's Kitchen se o ní dobře vědělo, že jí nechybí šestý smysl. Neuměla sice léčit neduhy přikládáním rukou, ale když na někoho sáhla, dokázala vyčíst jeho nejskrytější tajemství. Rozpoznala, že horké vibrace sálající z Ettiina čela svědčí o provinilosti.

„Do hajzlu,“ rozčilila se jedna z žen. „Upekla toho kluka, upekla toho malýho kluka.“

„Kdyby jen to,“ přisadila si jiná. „Rozdělala voheň v suterénu – copaks to nečetla? Mohla v tom baráku odkráglovat úplně všechny.“

„A to si říká máma, mrcha jedna,“ zavrčela vychrtlá žena se zapadlými očima. „Ať jde do prdele. Já bych ji...“

„Pšššš,“ okřikla ji Hatake.

„Oddělejte ji! Oddělejte tu bestii!“

Hatake se zamračila. „Ticho! U Damballaha! Bude po mým. Slyšíš mě, děvenko? Nezabiju ji. Damballah nežádá víc, než sama provedla.“

„No tak jo,“ pípla mladá žena ustrašeně. „Tak jo. Fajn. Co teda provedem?“

„Pšššš,“ sykla znovu Hatake a ohlédla se po mříži, za kterou se o zeď apaticky opíral dozorce. Byl mimo doslech. „Kdo odtud dneska vypadne?“

Několik dívek zvedlo ruce. Prostitutky. Hatake věděla, že soudy vyřizují tyhle záležitosti hromadně a zbavují se jich co nejrychleji. Jako by město nechtělo ztrácet čas a přálo si ty holky co nejdřív vyhnat zpátky na ulici. Hatake se podívala na nejstarší dívku. „Ty jsi Dannette, že jo?“

Dívka s dolíčkovatou tváří nevzrušeně přikývla.

„Něco bych po tobě chtěla. Co ty na to, holka?“

„Co po mně chceš?“

„U soudu se potkáš se svým pasákem, že jo?“

„Jo, jasně.“

„Tak mu řekni, že se postaráme, aby na tom nebyl bitej. Já totiž chci, aby ses hnedka zas vrátila. Až vocud vypadneš.“

Dannette se zamračila. „Cože... Co po mně chceš?“

„Poslouchej. Chci, aby ses sem vrátila. Zejtra.“

Dannette přikyvovala, i když vůbec nechápala, o co kráčí. Haake pokračovala: „Chci, abys něco sehnala a přinesla mi to sem. Víš doufám jak? Víš, kam si to strčit? Dozadu, ne dopředu. V gumě.“

„Jasan.“ Dannette přikývla, jako by takhle schovávala věci denně.

Rozhlédla se po ostatních. Ať už se po ní chtělo cokoli, všechny tím očividně souhlasily.

„Zaplatím ti za to – za to, že se sem vrátíš.“

„Seženeš mi crack?“ zeptala se dívka dychtivě.
Hatake se zamračila. Bylo o ní dobře známo, že nenávidí drogy, dealery a narkomany.
„Ty seš feťáčka?“
Podobaná tvář ztuhla. „Seženeš mi crack?“
„Dám ti prachy,“ odsekla Hatake. „Kup si za ně, co chceš. Klído si poser život. To je tvoje věc.“
Dannette se zeptala: „Co teda chceš, abych ti přinesla?“
„Pšššt,“ zašeptala Hatake Imahamová. Kolem dveří zrovna procházel dozorce.

9

„To je mi teda návštěvní místnost.“
„Jsem v kaši, vid', Johne?“
„Ne tak docela, ale balancuješ na kraji talíře,“ řekl Ettii Pellam.
„Ráda tě vidím.“ Seděli naproti sobě v místnosti osvětlené zářivkami. Podél zdi pomalu špacíroval šváb, kličkoval mezi rozdrčenými tělíčky svých soupeřů. Pellam vzal Ettii za zasádrovanou ruku přímo pod cedulí TĚLESNÝ KONTAKT ZAKÁZÁN. Uniformovaná dozorkyně si ho za to porušení předpisů chladně změřila, ale nijak to nekomentovala. Pellam prohodil: „Louis Bailey tě odtud dostane na kauci.“
Ettie vypadala mizerně. Na to, čím vším si prošla, se zdála nepřírozeně klidná. Pellam byl zvyklý na její ohnivý temperament, vídal ho, když mu vyprávěla o tom, jak se na ni vykašlal její muž Billy Doyle. A o tom, jak ji vyhodili z poslední práce. Roky pracovala pro obchodníka v módní čtvrti a pak ji jednoho krásného dne vyrazil a nedal jí ani cent odstupného. Pellam čekal, že teď bude posílat toho žháře do horoucích pekel a policii a své věznitele jakbysmet. Ale setkal se pouze s rezignací. Znepokojovalo ho to víc než vztek.

Prsty jí zabloudily k prodřenému místečku na šatech. „Dozorci mi všichni tvrděj, že si pomůžu, když se přiznám a řeknu jim, koho jsem si najala. Vůbec nechápu, o čem to melou.“

Pellam se chvíli rozmýšlel, pak se rozhodl jít přímo k věci. „Jak to bylo s tou pojistkou?“

„Krucinál, já jsem si žádnou pojistku nepořádila, Johne. Za koho mě maj, za hloupou starou nánú?“ Přitiskla si zdravou dlaň k nepoddajným černošedým vlasům, jako by zápolila s migrénou. „Kde bych na to vzala?“ Bolestivě zkroutila tvář. „Dyť já sotva zvládám zaplatit obyčejný účty. Často ani to ne. Kde bych sebrala na pojistku?“

„Takže jsi minulý měsíc nebyla v žádné pojišťovně?“

„Ne. Přísahám, že ne.“ Tvář měla napjatou, podezíravě pokukovala po dozorkyni.

„Ettie, musím se tě na to vyptat. Někdo tě identifikoval, že sis tam pro tu pojistku byla.“

„To je jeho problém,“ odsekla s pevně semknutými rty. „Můj bože. Já to nebyla.“

„A ten večer tě viděli u zadního vchodu. Těsně před požárem.“

„Každou chvíli chodím zadem. Byla jsem v samošce. Je to zkratka. Ušetří mi to kus cesty.“

„Mají všichni nájemníci klíče odzadu?“

„Nevím. Asi jo.“

„Zamkla jsi za sebou?“

„Zavírá se to samo. Mám dojem, že jsem slyšela dveře zaklapnut.“

Ettie často odbočovala od tématu. Jedna myšlenka vyvolala desítku dalších. Jedna otázka vedla barvitým proudem vědomí do úplně jiného místa a času. Pellamovi ale neuniklo, že dnes odpovídá přímo k věci a opatrně.

Dozorkyni došla trpělivost; už tolerovala Pellamovu ruku na Etiině paži dost dlouho. „Žádný kontakt,“ vyštěkla. Pellam se odtáhl. Dozorkyně měla v nose tři zlaté cvočky a v každém

uchu nejmíň deset, dvanáct kroužků. Jako by svou agresivitou úmyslně vybízela, aby se jí kvůli těm ozdobám někdo vysmál.

„Co Louis Bailey?“ nadhodil Pellam. „Je to podle tebe schopný právník?“

„Ale jo, je dobřej. Pracoval pro mě už dřív. Najala jsem si ho, je to tak šest, osm měsíců, aby mi pomoh vyřešit problém se sociálníma dávkama. Zmáknul to... Ta dozorkyně po nás kouká jako vrah, Johne. Je na můj vkus pěkně praštěná. Cpát si do nosu připínáčky!“

Pellam se zasmál. „Jedna svědkyně se mi zmínila, že těsně před tím požárem viděla v uličce několik mužů. Vidělas je taky, když es vracela domů z obchodu?“

„No jasně.“

„Kdo to byl?“

„Neznám je. Kluci ze susedství. Motaj se tam v jednom kuse. To víš, zapadlá boční ulička. V těch se děti odjakživa rády poflakují. Dělal to před padesáti lety, dělaj to teď. Některý věci se neměňej.“

Pellamovi se vybavilo, co mu řekl Sibbiin syn – a za co si vysloužil pohlavek. „Kluci z pouličních gangů?“ zeptal se Ettie.

„Možná. Moc toho o nich nevím. Většinou nás nechávají na pokoji... Možná tam bylo i pár těch stavařů. Co přes ulici stavěj ten velkej barák. Víš, koho myslím, jak maj takový ty jako dalekohledy, co s nima něco vyměřujou. Jo, určitě jsem je tam viděla. Pamatuju si je podle těch umělohmotnejch helem, co nosej. Byli mezi nima i některý z těch, co za náma tehda přišli, abysme podepsali tu petici.“

Pellam si vzpomněl, jak mu Ettie o stavbě mrakodrapu vykládala, jak mu líčila, že místní byli z toho gigantického projektu celí nadšení. Roger McKennah, celebrita málem jako Donald Trump, staví v Hell's Kitchen hogofogo mrakodrap! Jeho firma vyslala do okolních ulic své zástupce, aby si od nájemníků nechali podepsat souhlas, že budova

může vyrůst o pět pater vyšší, než povolovaly územní směrnice. Na oplátku jim naslibovali, že v budově bude nový obchod, španělská restaurace a nonstop prádelna. Ettie souhlas podepsala a většina ostatních jakbysmet.

A pak vyšlo najevo, že slibovaný obchod patří do řetězce prodejen pro gurmány, kde plechovka fazolí přijde na dva dolary třicet devět centů, prádelna si účtuje tři dolary za vyprání blůzy, a co se týče restaurace, vyžadují tam společenské oblečení, a limuzíny, co před ní parkují, způsobují příšerné dopravní zácpy.

Pellam si říkal, že si ty stavaře bude muset proklepnout, nešlo mu do hlavy, co vyměřovali v uličce na protější straně ulice. A co dělali v práci v deset večer.

„Měli bychom zavolat tvoji dceři,“ nadhodil.

„Už jsem to udělala,“ řekla Ettie a udiveně se zadívala na sádku – jako by se jí právě teď zhmotnila na ruce. „Ráno jsme si spolu dlouho povídaly. Zaplatí Louisovi za jeho služby. Chtěla za mnou přijet hned zítra, ale myslím, že ji u sebe budu víc potřebovat, až dojde na soud.“

„Vsadil bych se, že na soud vůbec nedojde.“

Ošperkovaná dozorkyně se mrkla na hodinky. „Konec. Jdeme, I Washingtonová.“

„Vždyť jsem sotva přišel,“ namítl Pellam ledově.

„A teďka zase odejdete.“

„Dejte nám ještě pár minut,“ zkusil to.

„Čas vypršel. Běžte. A vy hejbněte kostrou, Washingtonová.“

Pellam do dozorkyně zabodl pohled. „Má podvrtnutý kotník, má proboha hejbnout kostrou?“

„Od vás se tak nechám poučovat, váženej. Jdeme.“ Dveře se rozlétly a za nimi se vyloupila ponurá chodba, ve které bylo vidět kus nápisu Vězňům se zakazuje...

„Ettie,“ usmál se Pellam, „něco mi dlužíš. Nezapomeň.“

„Co?“

„Konec vyprávění o Billym Doylovi.“

Sledoval, jak zamaskovala zoufalství úsměvem. „Bude se ti to líbit, Johne. Pěkně se ti to do filmu šikne.“ Pak se obrátila k dozorkyni: „Už jdu, už jdu. Dopřejte starý bábě trošku času.“

10

V Baileyho kanceláři se nad stolem hrbil vychrtlý muž a naslouchal instrukcím, které po něm právník pátil přes papírový kalíšek s chablis.

Bailey si všiml Pellama a pokynul mu, ať jde dál. „Tohle je Cleg.“

Hubeňour si s Pellamem potřásl rukou, jako by se znali odjakživa. Měl na sobě zelené polyesterové sako a černé kalhoty. Na levém mokasínu se mu blýskala ocelová pence a byl cítit pomádou na vlasy.

Právník se probíral přecpaným otočným adresářem. „Mrknu se na to...“

Cleg se obrátil k Pellamovi: „Sázíte na koně.“

Nebyla to otázka.

„Ne,“ opravil ho Pellam.

Hubeňoura to zkusilo. „Kdybyste měl zájem, mám pro vás tutovku.“

„Cože?“

„Tutovej tip,“ odvětil Cleg.

„Jaký tip?“

„Sázku, kterou nemůžete projet.“

„Díky, ale ne.“

Cleg se na Pellama chvíli díval a pak pokýval hlavou, jako už by o něm věděl všechno, co se dá. Prohrabával se v kapsách, až našel balíček cigaret.

„Tady to máme,“ ozval se Bailey. Naškrábal na několikrát použitý žlutý lepicí papírek jméno. Vytáhl ze stolu dvě láhve alkoholu a zastrčil je do rozměrných kancelářských obálek spolu s menšími balíčky, ve kterých se nejspíš skrývaly bankovky od Pellama.

Pak je podal Clegovi. „Tohle je pro úředníka z katastru nemovitostí. Je to ten tlustoch ve třetím patře. Sneely. A tenhle poputuje na památkovou ochranu. Fešandě paní Grunwaldové, té, co má kočku. Pro ni je Irish Cream, jak už jsi asi uhodl.“

Promazávání koleček.

Anebo možná zadírání.

Muž si uložil láhve mezi svoje sportovní noviny a odporoučel se z kanceláře. Pellam se díval, jak se venku zastavuje, aby si zapálil cigaretu, a pak pokračuje k metru.

Bailey prohodil: „Státní zástupkyně Koepelová požádala o odročení čtení obžaloby. Přistoupil jsem na to.“

Pellam zakroutil hlavou. „Ale o to déle si Ettie pobude ve vazbě.“

„To je fakt. Ale stojí to za to, abych tu potvoru uspokojil.“ Sklonil hlavu k pomuchlanému kalíšku, co držel v ruce. „Koepelová je cvok. Ale i kdekdo další tlačí na to, aby ten pyroman skončil za mřížemi. Je to čím dál horší. Už jste slyšel, co se stalo?“

„Co?“ zeptal se Pellam.

„Ráno jsme tu měli další požár.“

„Už zase?“

„V podkrovním bytě. Jen kousek odtud. Dvě zničená patra. Tři mrtví. Vypadá to na výbuch plynu, ale našli tam stopy speciálního koktejlu našeho hochy – benzín s naftou a čisticím. A jedna z obětí byla svázaná a měla roubík.“ Bailey přistrčil k Pellamovi ohmataný výtisk Postu. Pellam se podíval na fotografii vyhořelého domu.

„Kristepane.“ Pellam vyhledával exteriéry pro spoustu akčních filmů. Většina spektakulárních filmových explozí, které měla mít na svědomí cé čtyřka, TNT nebo dynamit, ve skutečnosti vznikala odpálením nádob s pilinami nasáklými motorovým benzínem, které na pláce opatrně obstarával profesionální pyrotechnik. Když nálože odpaloval, všichni se

drželi co nejdál. Dokonce i kaskadéři, kteří bez mrknutí oka vyskočili z dvacátého patra, si dávali na oheň setsakra pozor.

Bailey vzhlédl od svých poznámek. „Co jsem to chtěl, co jsem to jenom chtěl... Krucinál, ta pitomá klimatizace! Zakvedlejte tou páčkou. Blbne kompresor. Zakvedlejte tím. Už to naskočilo?“

Pellam páčkou zakvedlal. Zaprášená stará mechanika nereagovala. Bailey cosi zamrmmlal, ale přes vrčení motorku ho nebylo slyšet. Sebral ze stolu fax. „Předběžná zpráva o požáru v Ettiině domě. Na to, abych ji sehnal, padla většina vašich peněz. Okopíroval jsem vám ji. Přečtěte si to a plačte.“

Pouze pro určené příjemce. Důvěrné. MEMORANDUM

Od: Požární inspektor Henry Lomař

Komu: Státní zástupkyně Lois Koepelová

Věc: Předběžné závěry ohledně požáru podezřelého původu na Západní Šestatřicáté ulici 458

Dne 10. srpna v 21:58 byl přijat hovor z telefonní budky 598 na Desáté Avenue, oznamující požár na Západní Šestatřicáté ulici číslo 458. V 22:02 bylo nahlášeno totéž na tísňovou linku 911. K poplachu vyjel hasičský oddíl 38 s pojízdnými žebříky. Vzhledem k závažnosti požáru a zraněním došel velitel zásahu k závěru, že je zapotřebí posil. Další nasazený oddíl vyjel v 22:17.

U požáru byly přítomny hasičské vozy Dva-Šest a Tři-Tři, požární stříkačky Čtyři-Osm a Jedna-Šest a pojízdný žebřík Jedna-Sedm. Okamžitě byly nataženy hadice a zahájeno hašení horních tří pater. Přístup do objektu byl zajištěn vstupem v třetím patře. Budova byla úspěšně evakuována.

Velitel zásahu usoudil, že horní patra jsou ohněm natolik poškozena, že nelze využít přístup přes střešní nástavbu, a stáhl odtamtud hasiče. Krátce poté se střecha a dvě nejvyšší patra zbouraly.

Oheň byl definitivně zlikvidován v 23:02 a všechny jednotky byly staženy v 00:30.

Velitel si vyžádal požárního inspektora, protože vzniklo podezření, že by se mohlo jednat o požár podezřelého původu.

Dorazil jsem na místo v 01:00 a zahájil vyšetřování.

Dospěl jsem k závěru, že ohnisko požáru bylo v suterénu. Potvrzovaly to žárem rozdrobené cihly a roztavený hliník. Povšiml jsem si, že suterénní okna byla zevnitř rozbita, a to nikoli žárem, ale úderem jakéhosi předmětu, patrně aby byl zajištěn dostatečný přísun kyslíku pro hoření. To odpovídá pozorování svědků, že plameny neměly modravé zbarvení (což by nasvědčovalo vysoké hladině oxidu uhelnatého, která je typická pro oheň v uzavřených prostorách), ale oranžové, signalizující dostatek kyslíku.

Na předpokládaném místě vzniku požáru jsem objevil střepy roztaveného skla odpovídající velké (patrně dvoulitrové či třilitrové) láhvi. Spálená místa na podlaze naznačovala, že mohl být použit tekutý urychlovač hoření.

Následná spektrografická analýza potvrdila přítomnost takové látky bázi uhlovodíku (viz zpráva policejní laboratoře číslo 337490). Tato látka se skládala z přibližně 60 % 89oktanového bezolovnatého benzínu, 30 % motorové nafty a 10 % čisticího prostředku na nádobí – podle geometrické a spektrometrické analýzy se jednalo o značku Dawn. To vše odpovídá pozorování svědků, že plameny měly oranžovou barvu a provázelo je velké množství kouře, což naznačuje přítomnost urychlovače hoření na uhlovodíkové bázi.

V objektu byl nalezen kanystr obsahující rezidua 89oktanového bezolovnatého benzínu. Porovnáním barviv přidaných do benzínu obsažených v urychlovači a do benzínu v kanystru však bylo zjištěno, že pocházejí z odlišných zdrojů.

Díky fotometrické a spektrometrické analýze se podařilo odlišit stopy motorové nafty z cisterny v objektu od motorové nafty, která byla olezena v ohnisku požáru. Pokusili jsme se zjistit dodavatele benzínu a motorové nafty použité v

urychlovači, ale jednalo se o směsi, takže zdroj nemohl být přesně určen.

Zároveň je třeba poznamenat, že za cisternou na naftu bylo ukryto třináct poloautomatických pistolí (čtyři devítimilimetrové glocky, tři devítimilimetrové taurusy a šest browningů ráže .380). Zbraně nebyly nabity a na místě nebyla nalezena žádná munice. Byly předány laboratoři newyorské policie ke zjištění otisků prstů. Porovnání těchto otisků s databází vojenské zpravodajské služby nepřineslo žádný výsledek. O nález byl uvědomen Úřad pro otázky alkoholu, tabáku a zbraní a dále oddělení závažných trestných činů newyorské policie.

Svědkové oznámili, že krátce před požárem zahlédli nájemníci domu Washingtonovou, jak vchází do budovy zadním vchodem, ležící zhruba tři metry od ohniska požáru.

Na základě tohoto zjištění jsem zahájil pátrání v Národním středě pro prevenci pojišiovacích podvodů, z něhož vyplynulo, že 14. července tohoto roku podezřelá Washingtonová úspěšně zažádala o pojistku U pojišťovny New England Mutual Casualty and Indemnity. Jedná se o pojistku číslo 7833-B-2332, na deklarovanou hodnotu 25 000 dolarů. Pojistná suma má být vyplacena na běžný účet Washingtonové (u East Side Bank & Trust, číslo účtu 223-11003).

Otisky prstů sňaté z několika skleněných střepů nalezených poblíž ohniska požáru byly porovnány s otisky ze tří předmětů nalezených v troskách objektu, o nichž je známo, že patří podezřelé Washingtonové. Dva vykazaly částečnou shodu.

Na základě této důvodné příčiny byla podezřelá Washingtonová zatčena v nemocnici New York Hospital, kde se zotavovala ze zranění utrpěných během požáru.

Podezřelá Washingtonová byla přečtena její práva a byla jí poskytnuta možnost vyhledat si právního zástupce. Podezřelá odmítla vypovídat.

Vyšetřování pokračuje a já budu nadále pátrat po důkazech umožňujících Úřadu státního návladního vznést obžalobu pro porušení zákona.

Poznámka: U naprosté většiny žhářství za účelem zisku bývá požár zakládán v nejvyšších podlažích, v zadní části budov. To slouží dvěma účelům: Za prvé je zničena střecha, jejíž oprava bývá při rekonstrukci budov nejdražší. Dojde-li ke zničení střechy, pojišťovací společnost většinou prohlásí budovu za zcela zničenou. Za druhé, voda použitá k hašení napáchá vážné škody na celém zbytku budovy, a tak působí značnou druhotnou škodu při minimální ztrátě lidských životů.

V tomto konkrétním případě byl oheň založen v suterénu — čili bez jakéhokoli ohledu na lidské životy. Pokud je pachatelem tentýž člověk, který zakládá podobné požáry už několik let — a modus operandi i složení urychlovače hoření by tomu nasvědčovaly —, máme důvod věřit, že tento jedinec představuje mimořádnou hrozbu pro okolí.

Proto doporučujeme vyvinout na podezřelou Washingtonovou veškerý možný nátlak, aby prozradila identitu pachatele, jehož si podle mého názoru najala, aby jí pomohl spáchat pojišťovací podvod.

Pojistka.

A otisky prstů...

A vem to d'as, jestli údaje o barvě ohně a množství kouře, všechny ty technické podrobnosti, nevyšly přímo z mojí pusy, když jsem se s Lomaxem potkal na místě činu, pomyslel si Pellam.

„Státní zástupkyně dala žádost o pojistku prozkoumat grafologovi, aby zjistil jestli rukopis odpovídá Ettiinu. Na první pohled vyzerá stejně.“ Bailey kývl hlavou ke dveřím, kudy se odporoučel Cleg, jeho vyslanec v zeleném saku. „Budu mít tu zprávu v ruce zároveň se slečnou Koepelovou.

Kdyby Ettie nepopírala, že tu pojistku uzavřela, rázem by to pro ni vypadalo o něco líp.“

Pellam namítl: „Třeba to popírá, protože ji neuzavřela.“ Na to Bailey nic neřekl. Pellam dál pročítal zprávu. „Pojistka je splatná přímo na její účet. Je to neobvyklé?“

„Ne, tak se to dělá běžně. Pokud dům nebo byt vyhoří, pojišťovna převede pojistné plnění přímo do banky. Aby se šek neposílal na adresu, která už neexistuje.“

„Takže ten, kdo pojistku uzavřel, musel znát číslo Ettiina účtu.“

„Přesně tak.“ Baileyho žlutá psací podložka byla v rozích vyblednutá od slunce. Vypadala, jako by pamatovala nejmní dekádu.

„Střelné zbraně,“ prohodil Pellam s očima upřenýma na papír. Co myslíte, že to znamená?“

Bailey se rozchechtal. „Že ten dům stál v Hell's Kitchen. To a nic víc. Tady narazíte na víc zbraní než na losangeleských autostrádách.“

O tom Pellam dost pochyboval. „Zjistil jste, komu ten dům patří?“ zeptal se. „A jestli byl památkově chráněný?“

„Právě kvůli tomu Cleg roznáší moje drobné pozornosti jako poděkování.“ Bailey se probíral složkou, až vytáhl jakousi fotokopii. Nesla razítko státního zastupitelství. Baileymu ten papír očividně připadal veledůležitý, ale pro Pellama to byla právnická hatmatilka. Vzhlédl a pokrčil rameny.

Právník mu vysvětlil: „Ano, ten dům byl památkově chráněný, je to jedno.“

„Jak to?“

„Vlastní ho nezisková organizace.“ Bailey listoval papíry a pak poklepal na údaj. Pellam si přečetl: *Nadace sv. Augusta, Západní devětatřicátá ulice 500.*

Svatého Augusta znal v Hell's Kitchen každý. Byl to rozlehlý komplex kostela, fary a katolické školy přímo v srdci čtvrti, který tu stával odnepaměti. Pokud měla Pekelná

kuchyně duši, tak jí byl Augustus. Ettie Pellamovi při jednom rozhovoru vyprávěla, jak Francis P. Duffy, kaplan proslulého devětašedesátého regimentu z Hell's Kitchen v první světové válce, sloužil u svatého Augusta mše, než se stal pastorem v kostele Svatého kříže.

Pellam se skepticky zeptal: „Podle vás jsou automaticky nevinní, protože patří k církvi?“

„Ne kvůli náboženství, ale kvůli té neziskovosti,“ objasnil Bailey. „Veškeré peníze, které neziskovka získá, musejí zůstat v organizaci. Nesmějí se rozdělit akcionářům. Dokonce ani pokud zanikne. A bernák jim v jednom kuse důkladně proklepává účty. Krom toho nadace měla budovu pojištěnou jenom na účetní hodnotu – a to bylo všehovšudy sto tisíc. To se ví, že znám spoustu kněží, co si z různých důvodů zaslouží kriminál, ale pro takovouhle prkotinu by nikdo neriskoval, že skončí v Sing Singu.“

Pellam kývl hlavou směrem k papírům. „Co je zač ten otec James Daly? Ředitel?“

„Před hodinou jsem mu volal – není tam, shání náhradní ubytování pro nájemníky toho vyhořelého domu. Dám vám vědět, až se mi ozve.“

Pellam se zeptal: „Sehnal byste mi jméno toho pojišťováka, co u něj byla Ettie?“

„Jasně. Mohl bych.“

Mohl bych. Z toho se stávalo nejdražší sloveso na světě.

Pellam právníkovi přistrčil další dvě stovky, ve zbrusu nových dvacetidolarovkách. Občas si říkal, že na bankomatech by měl naskakovat výstražný nápis: „Utratíte ty peníze rozumně?“

Podíval se z okna na mrakodrap. Baileyho kancelář se nacházela pouhé dva vchody od Ettiina vyhořelého domu a vyhlídku na honosnou stavbu pořád ještě zastíral kouřový opar. „Roger McKennah,“ pronesl pomalu. „Ettie tvrdila, že ten večer před požárem viděla v uličce jeho stavaře. Co by tam dělali?“

Bailey pokyvoval hlavou, jako by ho to ani v nejmenším nepřekvapilo. „I u nás pořád něco kutí.“

„Tady? Ve vašem domě?“

„Přesně tak. Zpoloviny mu to tu patří. To je ten hluk, co slyšíte.“ Škubl hlavou vzhůru, odkud se neslo bušení kladiv. „Můj dům renovuje sám nový Donald Trump.“

„Co s ním má v plánu?“

„Koluje spousta dohadů, ale myslíme si, že si nahoře buduje hnízdečko pro milenku. Jenže znáte drby... Nepodezíráte ho z ničeho, že ne?“

„Proč bych neměl?“

Bailey zajel pohledem k láhvi vína, ale odolal pokušení znovu si nalít. „Nechce se mi věřit, že by se namočil do něčeho nelegálního. Developeři McKennahova typu se od špinavostí drží stranou. Proč se obtěžovat takovými prkotinami, jako je podpalování starého baráku? Má hotely a kanceláře po celém severovýchodě. Zrovna minulý měsíc otevřel nové kasino na Boardwalk v Atlantic City... Nepřesvědčil jsem vás, co?“

„V Hollywoodu platí při psaní scénářů pravidlo, že když si nechcete lámat hlavu s vymyšlením hlavního padoucha, uděláte něj developera nebo šéfa ropné společnosti.“

Bailey zavrtěl hlavou. „McKennah je moc velká ryba, než aby se do něčeho zapletl.“

„Můžu si někam zavolat?“ Pellam sáhl po telefonu.

Právník si to s vínem přece jen rozmyslel a velkoryse si dolil, nabídl i Pellamovi, ale ten zavrtěl hlavou a vytůkal dlouhou sérii čísel. „Alana Lefkowitz, prosím.“ Po dalších několika stiscích a zdlouhavém čekání se v telefonu ozval rozjařený hlas.

„Pellam? John Pellam? Kde se sakra touláš?“

I když za to sám sebe proklínal, Pellam sklouzl do producerské hantýrky: „Ve Velkém jablku. Co se u vás zrovna peče, Lefty?“

„Dělám na jedny věcičce pro Polygram. Ten flák s Costnerem. Zrovna mířím na plac.“

Pellam si nepamatoval, jestli Lefkowitzovi, producentovi mulit milionáři, momentálně něco dluží, anebo jestli Lefkowitz dluží nějakou laskavost jemu. Ale vtělil se do role věřitele: „Něco bych tebe potřeboval, Lefty.“

„Jasan, Johnny. Vyklop to.“

„Znáš všechny, kdo tady na východním pobřeží něco znamenají.“

„Sem tam někoho.“

„A Rogera McKennaha?“

„Jsme spolu jedna ruka. Je ve správné radě na Columbi. Nebo na New York University. Víc si momentálně nevybavuju.“

„Chci se s ním sejít. Nebo řekněme, že si ho chci prostě jenom omrknout. Někde ve společnosti. Na jeho písčku. Ne na bojišti.“

Na opačném pobřeží se rozhostilo ticho. Pak se ozvalo: „A... kvůli čemu to chceš?“

„Dělám si průzkum.“

„No ovšem. Průzkum. Oťukáváš si to tam. Počkej momentík.“ Lefty zůstal na lince a hekal a funěl, jako by provozoval sex, ale Pellam věděl, že se jenom naklání přes masivní stůl a listuje kalendářem.

„Co bys řek tomuhle?“

„Čemu, Lefty?“

„Tutově by sis hrozně rád vyrazil na večírek. Večírky, to je tvoje, co?“

Pokud si Pellam vzpomínal, naposledy byl na nějakém večírku tak před dvěma, třemi roky. „Jo, Lefty, večírky, to je moje.“

„McKennah se ve společenských hrátkách vyžívá. Stačí moje jméno a dveře máš dokořán. Brnknu pár lidem. Zjistím kdy a kde. Zavolám Spielbergovi.“ (Tím myslel Spielbergova asistenta. A hovor nakonec skončí u asistentova asistenta,

který sídlí v úplně jiném městě než vrchní dobyvatel ztracené archy.)

„Jsem ti nesmírně vděčný, Lefty. Myslím to vážně.“

„Takže průzkum,“ prohodil producent významně.
„Průzkum, povídáš?“

„Průzkum.“

Na lince se rozhostilo ticho, ale k satelitům kdesi ve studeném vesmíru se mezitím rozlétly zvědavost, touha a ambice a odrazily se od nich zpátky k Zemi. „Donesly se mi různé zvěsti, Johne.“

„Co třeba? Že Oakland prohrává a Kardinálům to šlape?“

„Kdosi z postprodukce se komusi zmínil, že máš zamluvenou střížnu.“

„To je ale neznámých, jako když nadere,“ utrousil Pellam.

„A to není všechno.“

„Jo?“

„Několik studií se tě pokoušelo uhnat, ať pro ně vyhledáváš exteriéry, jenže ty jsi s tím prý seknul.“

Kdosi řekl komusi o čemsi.

V Hollywoodu se šuškanďa šíří stejně rychle jako v ulicích Hell's Kitchen.

„Kdepak, kdepak. Jenom jsem si vzal dovolenou.“

„No jasně. A potřebuješ prvotřídního stříhače, aby ti vypucoval záběry, kde se s myšákem Mickeym a kačerem Donaldem producíruješ po Disneylandu. Jasně.“

„Tak něco.“

„Ale no tak, Johne. Odjakživa jsem do tebe vkládal naději.“ Elegantní způsob, jak říct, že ať už se semlelo cokoli, aťsi to pro Pellama vypadalo jakkoli špatně (a že to pro něj jeden čas vypadalo setsakra špatně), Lefkowitz ho nenechal na holičkách. Když se jen vozme kolem a kolem, venkoncem to byla pravda. „To mě fakt hřeje u srdce.“

„Tak to vybal. Snažíš se dát něco do kupy, že jo?“

„Je to jenom maličkost, Lefty. Mrňavý projekt. To by tě nezajímalo. Sháním jenom domácí distribuci.“

„Ty sis sehnal financování? A já o tom nevím ani ťuk?“ To pronesl skoro neslyšně.

„Je to úplně maličký projekt.“

„Pokud vím, Zlatou palmu a Losangeleskou cenu kritiky jsi dostal za malý projekty.“

„Sháním jenom distributora.“

Lidi z produkce milují, když mají zaplatit pouze distribuci, protože když se z filmu vyklube propadák, neprodělají miliony. I to záležitost procent. Nezbohatnou, ale taky nezchudnou, a tak i nehrozí, že vzápětí dostanou vyhazov. „Jsem jedno velké ucho, Pellame. Tak povídej.“

„Mám teď schůzku...“

„Jo? S kým?“

„S právníkem. To ti nemůžu vysvětlit.“ Pellam mrkl na Baileho.

„Na Wall Street? Která firma?“

„Pšššt, pšššt,“ zašeptal Pellam.

„O co kráčí, Johne? Tohle by mohla být pecká. Pellamův nový celovečerní film.“

Kdyby Lefkowitz zjistil, že se lopotí s dokumentem, v tu ránu by zavěsil a ten Pellam, kterého si dosud při každé příležitosti pěstoval a oprašoval, by pro něj rázem přestal existovat. Distribuce dokumentu znamenala prodat film úhrnem nějaké stovce klubových kin, jako je Film Forum v New Yorku nebo chicagský Biograph. Hraný film by šel do tisíců multikin.

Pellam dospěl k závěru, že se necítí ani trochu provinile, a řekl: „Když mi zařídíš dostaveníčko s McKennahem, dám tady svému právníkovi instrukce, aby se ti ozval.“ Odmlka, které scenáristé říkají dramatická pauza. „Možná budu muset spálit mosty, ale udělám to. Kvůli tobě.“

„Já tě prostě miluju, Johnny. Fakt. Jo, a co se týče McKennaha, i víc doufám, že je to prvotřídní svinák.“

„Jenom se mu vetřu na večírek, Lefty. Nehodlám s ním lézt do postele.“

„Řekni tomu svému právníkovi, ať mi zavolá.“

Zavěsili.

„To byl někdo z Hollywoodu?“ vyzvídál Bailey.

„Hollywood v nejryzejší podobě.“

„Fakt chcete, abych mu zavolal?“

„To bych vám neudělal, Louisi. Ale mám na vás právní dotaz.“

Bailey si znova dolil kalíšek vína.

Pellam se zeptal: „Jaký člověku hrozí trest, když s sebou po New Yorku nosí neregistrovanou pistoli?“

Některé dotazy by právníka nepochybně zaskočily, jiné by ho překvapily. Ale tenhle nespadal ani do jedné kategorie. Odpověděl obratem, jako by se ho Pellam zeptal na počasí: „To není dobrý nápad. Technicky vzato, kouká z toho nepodmíněný trest, i když soudce má určitou volnost rozhodování. Samozřejmě u těch s čistým rejstříkem. Jinak je to rok natvrdo. Na Rikers Islandu. A nádavkem k trestu pár přítulnejch novejšch kamarádů, ať o ně stojíte nebo ne. Neptáte se doufám kvůli sobě?“

„Ptám se čistě teoreticky.“

Právník zúžil oči. „Neměl bych se o vás náhodou něco dozvědět?“

„Ne, vůbec nic.“

Bailey kývl směrem k oknu. „Na co vůbec potřebujete zbraň? Podívejte se ven, kamaráde. Vidíte tu někde prérii? Vidíte někde kovboje? Indiány? Tady nejsme v Laredu.“

„To nejsou zrovna neprůstřelné argumenty, Louisi.“

Odněkud z útrob domu opět dolehla k Pellamovi ta písnička, neodbytně a hlučně. Nejspíš to byla momentální jednička v rapové hitparádě.

...tak nebud' slepej... Otevři oči a koukej se, koukej...

U nohou mu ležel štos videokazet, výsledek několika měsíců natáčení. Ještě nebyly sestříhané a dokonce ani utříděné, jen na každou nalepil proužek leukoplasti a naškrábal na něj téma a datum. Teď jednu vytáhl a strčil do laciného videorekordéru, který povážlivě balancoval na ještě lacinější televizi.

Zpoza stěny pulzoval neúnavný basový rytmus písničky.

Je to bílej svět. Je to bílej svět.

Obrazovka televize Motorola se neochotně probrala k životu a objevil se na ní následující výjev:

Ettie Wilkesová-Washingtonová, pohodlně usazená před kamerou. Chtěla, aby ji točil v jejím oblíbeném houpacím křesle, dubové relikvii, kterou jí koupil její manžel Billy Doyle. Jenže i když se pohupovala jen zlehýnka, rušilo to, a tak ji přesadil do normálního křesla. (Pellam zamlada asistoval při natáčení Čelistí a pamatoval se, jak Spielberg chtěl po kameramanovi, ať připevní kameru k člunu Roberta Shawa. Ostřílený kameraman mu moudře poradil, že by měl radši točit z ruky – pokud nechce riskovat, že se při projekcích diváci trpící mořskou nemocí masově pohnou na záchody.)

A tak Pellam Ettii řekl, ať si přesedne do masivního ušáku. Chtěl, aby seděla před oknem a za ní bylo vidět staveniště. Do záběru se vešla i další antikvita – starý roletový stůl přetékající papíry a dopisy. Na stěně za ním visely rodinné fotografie.

„Ptáš se na Billyho Doyle, mýho muže? S ním byla sranda, to ti teda řeknu. Nikdá jsem nepotkala nikoho, jako byl on. Napřed ti povím, jak vypadal. Byl fešák, to teda jo. Vysokej a..., no, prostě hodně bílej. Producírovali jsme se spolu po ulicích. Dycky po mně chtěl, ať se do něj zavěším. Bylo úplně fuk, jestli jsme si to štrádovali nahoře u Sanin Hill, kde bydleli hlavně černoši, který nesnášeli smíšený dvojice, nebo v Hell's Kitchen, která byla bílá. Irčani a Haláci

smíšený dvojice nesnášeli. Prostě po nás blbě koukali všichni. Ale Billy Doyle mě pokaždý držel za ruku. Ve dne v noci.

A pokaždý se mnou chodil do klubů, když jsem zpívala. Seděl u stolu, před sebou whisky – ten chlap whisky přímo miloval, to ti řeknu –, seděl tam, jedinej běloch v celým podniku, a všichni po něm čučeli. Ale časem přestali. Vždycky jsem se koukla dolů z pódia a on tam se ládoval se veprovejma drobama, žvanil s chlapama, smál se na mě, plácával je po ramenou a vykládal jim, že jsem jeho holka. Pak jsem i koukla za chvíli a viděla jsem, že se s nima hádá. Bylo mi jasné, že diskutuje o Billie Hallidayový a Bessii Smithový.

Potíž byla v tom, že nikdá nenašel sám sebe. A to je pro chlapa blbý. To je nejhorší, co chlapa může potkat, když nezjistí, kam patří. Někdy ani nemusí hledat. Prostě ho život někam zavane, on tam zapustí třeny a po nějaký době tam patří a je s tím spokojenej. Jenže Billy hledal pořád. Strašně si přál pozemek. Chtěl něco vlastnit. To je vůbec nejsrandovnější – nikdá jsme neměli domov právě proto, že mrhal časem ti pletichaření, jak si pomoci k baráku a parcele. Šíleně po tom prahnul, i kvůli tomu skončil v base.“

Dokumentaristé by neměli nikdy nikomu vstupovat do řeči. Ale Pellam se mimo kameru užasle zeptal: „On seděl ve vězení?“

Jenže vtom Ettie poposedla a sjela pohledem za něj. Pellam se pamatoval, že v tu chvíli nečekaně zazvonila Florence Bessermanová, Ettiina kamarádka ze třetího patra. Konec nahrávky. Vyprávění o kriminálnícké minulosti Billyho Doyle nedokončila a Pellam se s ní dohodl, že si ho přijde poslechnout jindy – jenže požár mu to zhatil. Přetáčel kazetu zpátky, až objevil, co hledal. Nebyla to Ettie, ale nahrávka pohledné baculaté Anity Lopezové bytu 2A, jejíž hlas rachotil jako střelba z kulometu a krvavě rudé rty se

míhaly všude možně, ačkoli ji Pellam opakovaně prosil, ať nechá ruce v klidu.

„...Si, si, máme tu gangy. Přesně jako to vidíte ve filmech, pistole, dělaj problémy, pijou, vozej se v autákách. Duc, duc, puštěj si hudbu z takovejch těch velikánskejch repráků. A šíleně nahlas. Bejvali tu Westies. Ty už tu nejsou. Teď tu máme CubanJ Lords, ty jsou teďka největší gang. Maj dokonce svůj byt a je jim putna, že vo něm všicky vědí. Fakticky. Na Devětatřicátý, mezil Devátou a Desátou. Naháněj mi strach. Nikomu neříkejte, že jsem vám něco vykládala. Prosím.“

Pellam video vypnul. Podřepí a prohrabával se plátěnou brašnou, ve které měl všechno, co by měl správný dokumentarista mít – kameru Betacam, ampexové záznamové zařízení, sadu baterií, dvě náhradní kazety, mikrofon, poznámkový blok, propisovačky. A kolt Peacemaker. V pěti ze šesti komor byly náboje ráže .45. Pažba z růžového dřeva byla otlučená a ztmavlá od potu.

Vybavilo se mu, co mu řekla máma, když loni v květnu opouštěl poklidné městečko Simmons ve státě New York a mířil na Manhattan. „New York je bláznivý město, úplně bláznivý. Dávej na sebe pozor, Johnny. Člověk nikdy neví.“

Pellam už byl na světě dost dlouho, aby jí dal za pravdu.

Mířil na západ po rozpálené Devětatřicáté ulici. Na schodech před jedním vchodem seděla robustní žena, držela dlouhou tmavou cigaretu a pohupovala rozvrzaným dětským kočárkem. Četla si el diario.

„Buenos días,“ pozdravil ji Pellam.

„Buenas tardes.“ Přejela Pellama očima, měřila si jeho džíny, černou bundu a bílé tričko.

„Mohl bych se vás na něco zeptat?“

Vzhlédla a vydechla, jako by potřebovala vyfouknout cigaretový kouř.

„Točím film o Hell's Kitchen.“ Ukázal jí kabelu s kamerou. „Tématem jsou zdejší gangy.“

„No gangy aquí.“

„Prostě film o mladých lidech. O teenagerech. Nechtěl jsem říct ‚gangy‘.“

„Faltan gangy. Žádný gangy.“

„Někdo se mi zmínil o Cubano Lords.“

„Es un klub.“

„Klub. A někde tu mají klubovnu, vidíte? Un apartamento? Prý je v téhle ulici.“

„Buenos muchachos. Tady se neděje nic špatného. Staraj se vo

„Chtěl bych si s nimi popovídat.“

„Nikdo sem nechodí, nikdo nás nevotravuje. Jsou to dobrý ombres.“

„Právě proto bych si s nimi rád popovídal.“

„A koukněte na las calles.“ Mávla rukou na obě strany ulice. „Všude pořádek, ne?“

„Mohla byste mi říct, kdo to vede? Myslím ten klub.“

„Já je neznám, žádnýho. V tý bundě je hic, ne?“

„Jo, je. Slyšel jsem, že se tu někde scházejí.“

Uchechtla se a vrátila se k novinám.

Pellam to vzdal a prochodil okolí křížem krážem – k řece a zase pátky, kolem přičaplého černého Javitsova centra. Ale nenašel, co hlodal. (A co to vlastně má být? dumal. Hrstka mladíků, co někde postávají jako George Chakiris se Žraloky ve Wesf Side Ston?)

Proti němu šla mladá latinoamerická rodina – muž a žena v tílku a kratásech, holčička v krátkých přiléhavých šatech. Nesli si chladicí kabelu, deky, hračky, zahradní židličky. Táta má den volný a rodina míří do Central Parku, odhadoval Pellam. Díval se, jak kráčí ke stanici metra, když vtom mu padl do oka muž na střeše. Byl asi stejně starý jako Pellam, možná o pár let mladší. Latinoameričan. Měl na sobě přiléhavé džíny a tričko tak bílé, až to bilo do očí. Stál na střeše činžáku, díval se dolů a i na tu dálku se zdálo, že se mu tmavé oči nespokojeně blýskají.

Přeskočil z jedné budovy na druhou, takže se ocitl přímo nad Pellamem. Pellam ho viděl jen jako siluetu. Mířil po střechách na východ.

Pellam se otočil a vykročil tímtež směrem. Na rohu se zastavil, protože mladíka ztratil z očí. Pak zahlédl bílý zákmit, jak se muž vmísil mezi zástup dělníků na Desáté Avenue. Rychle přešel přes ulici a pokusil se ho sledovat, ale mládenec už zase zmizel. Jak to sakra dělá? Pellam se zeptal dělníků, jestli někoho neviděli, ale tvrdili, že ne, a ulička, před níž stál – jediný směr, kterým muž mohl utéct – byla slepá. Zabedněná okna. Žádné dveře. Žádná úniková cesta.

Pellam to vzdal, vrátil se na Šestatřicátou ulici a zamířil k ohořelým troskám Ettiina domu.

Nebyl to zvuk, co ho varovalo, ale naopak náhlé ticho; pronikavé rány kladivem ze staveniště přes ulici se zničehonic ztlumily, jak se hluku postavilo do cesty mladíkovo tělo. Pellam bez ohlednutí odložil kabelu a sáhl dovnitř. Ale ještě než nahmatal kolt, k zátylku se mu přitiskl kov – odhadoval to na ústí pistole.

„Do uličky,“ poručil mu hlas s melodickým španělským přízvukem. „Hni sebou.“

Hustá obočí měl srostlá a pod nimi mírně pokleslá víčka, jako přemáhal nevoli.

Stáli v uličce za domem Louise Baileyho, na mastném dlaždění. Páchlo to tu shnilou zeleninou a žluklým tukem. Pellam se napřímil, založil si ruce a hleděl na černou automatickou pistoli. Pak si znovu prohlédl člověka, který ho držel v šachu. Po předloktí se mu táhla hrbolatá narůžovělá jizva. Byla čerstvá. Na betu ruky, v ohybu mezi palcem a ukazováčkem, se mu matně rýsovalo tetování ve tvaru dýky. Pellam žil v L. A.; uměl rozeznat znamení gangu. „Habla inglés?“ zeptal se. Muž mu nakoukl do tašky. Aniž by mu přestal mířit na hrud', hýbl se a povytáhl kameru. „Bud'te té dobroty a nechtě ji na pokoji. Je to...“

„Drž hubu.“

Schovaný kolt nenašel. Odložil kameru a narovnal se. „Patříte ke Cubano Lords,“ konstatoval Pellam. Ten muž byl vyšší než on. Většina Latinoameričanů, co znal, byla malého vzrůstu. „Hledal jsem vás,“ řekl Pellam.

„Mě?“

„Někoho z vás.“

„Proč?“

„Chci si s vámi promluvit.“

Muž udiveně povytáhl obočí. „Teď se mnou teda mluvíte.“

„Točím film o Hell's Kitchen. Chci mluvit s lidmi z gangů. Nelibo si říkáte klub?“

„Co jste tu onehda dělal?“

„Onehda?“

„Co jste tady pohledával? Kecal jste tu s lidma. Byl jste tady, zrovna v tyhle ulici. Filmoval jste tady. Proč?“ Pellam mlčel.

Mladík znechuceně zafuněl. „Chcete to na nás hodit? Chcete říct, že jsme ten barák podpálili my?“

„Točím film. A...“

Mladíkovo křovinaté obočí se znova svažilo. „Máme tady svoji televizní stanici, tady ve městě. Hispánskou stanici. Je mi jasné, že vo ní nemáte páru. Maj slogan ‚Primero con la verdad. Věříte tomu? Dáte na ni? Na pravdu?‘ Zvedl si ruku k bradě a mozolnatým palcem si přejel krátkou hlubokou jizvu pod dolním rtem. „Co jste zač? Reportér?“

Pellam kývl směrem k dlážděné uličce. „Tady hráváte basket? Prodáváte v charitativních stáncích koláče? Pořádáte jízdy na poníku pro dětičky? Provozujete všechny ty věci, co se v klubech obvykle dělávají?“

„Co po mně chcete, člověče?“

„Doslechl jsem se, že jste se tu poflakovali těsně před tím požárem.“

„Přej že jste se doslech... A tím pádem je to pravda, co? Bílej řekne, že Kubánci podpálili barák, tak je to pravda.

Řekne to černej, tak je to pravda.“ Když viděl, že Pellam neodpoví, horlil dál: „Vy nevěříte, že v tom má prsty ta negerská bába. Myslíte si, že jsem to udělal já. Proč? Páč máte radši negry než Španěláky.“

Pellam by nečekal, že v tom člověku může být ještě víc vzteku, ale bylo a teď všechna ta zuřivost vyvřela na povrch. Mladík přenesl váhu z jedné drahé běžecké boty na druhou a Pellam si pomyslel, že stiskne spoušť. Zalétl pohledem stranou, jestli by se tam mohl vrhnout. Zapřemýšlel, jestli by stačil hrábnout po koltu. Došel k názoru, že ne.

Co teď – omluvit se, anebo dělat drsňáka?

Zamračil se a mírně se předklonil. „Dělám tu svou práci,“ odsekl. „Nechcete mi odpovědět na otázky, no dobře, tak si trhněte nohou. Ale tu podělanou přednášku si nechtě od cesty.“

Tmavé oči se zúžily.

Odpráskne mě. Do hajzlu! Měl jsem mu radši lézt do zadku. Já blbec...

Ale mladík nevystřelil. Ani ho neudeřil pažbou, což byla druhá možnost, která Pellamovi prolétla hlavou.

Schoval pistoli a zamířil k průčelí Ettiina domu. Pellamovi naznačil, ať jde za ním. Podlehl policejní pásku a vyšel po schodech k tomu, co zbylo ze vchodu. Pellam vylovil z brašny revolver zastrčil si ho vzadu za pásek džin, zvedl brašnu a vykročil po chodníku.

Mladý Hispánec párkrát kopl do otlučných vstupních dveří a je ramenem rozrazil. Ušpinil si přitom tričko o ohořelé dřevo, Pellam zaslechl zevnitř zvuk tříštícího se skla a hlasitý praskot, vzápětí se muž vrátil s těžkým obdélníkem kovu. Hodil ho Pellamovi. Byla to deska se seznamem nájemníků. Cubano Lord poklepal dlouhým prstem na jedno jméno. C. Ramirezová. „Je to moje teta. Jasný? Bydlí tady s dvouma niños. Mámina ségra. Jasný? Už ti doklaplo? Přece bych sakra nepodpálil barák, kde bydlí někdo z mý rodiny! A řeknu ti ještě něco. Tadle moje teta Carmella minulý měsíc

viděla jednoho z Irčanů Jimmyho Corcorana, jak sejmul nějakýho chlapa, a svědčila proti němu. Dotyčnej teď bručí v Attice. Jimmy není dvakrát nadšenej, že si pustila pusku na špacír. Co ty na to, kámo? Jakpak se ti líbí pravda? Pravda vo bílým Irčanovi? Ted' vodtaď koukej vypadnout. Padej z Kuchyně.“

„Kdo je ten Corcoran? Ten Jimmy Corcoran?“

Muž si předloktím otřel z čela pot. „Padej zpátky do tý svojí spravodajský stanice, padej a řekni jim, že Cubano Lords s tímhle svinstvem nemaj nic společnýho.“

„Nejsem reportér.“

„Už se se mnou nepotřebuješ dál bavit. La verdad už znáš.“

„Jmenuješ se Ramirez?“ zeptal se Pellam. „Co křestním jméno?“

Muž si položil prst na rty, aby Pellama umlčel, a pak na něj namířil ukazováčkem: „Koukej jim to říct.“ Sjel pohledem k Pellamovým botám a pak zpátky nahoru, jako by si ukládal do paměti každou podrobnost. Potom pomalu vyšel ze stínu zdevastované hory do palčivého slunečního žáru.

12

Jimmy Corcoran byl jako přízrak.

Nikdo o něm neslyšel, nikdo žádného Corcorana neznal. Pellam se potuloval po okolí, zastavoval se v portorikánských obchůdcích, u korejských stánků se zeleninou, v italských masech. Nikde Corcorana neznali, ale všichni to tvrdili zvláštním zápalem – až moc vehementně.

Zkusil to v dalším obchodě. „Je zdejší,“ nadhodil.

Staříčkový mexický prodavač s neuvěřitelně vrásčitým obličejem zíral na špinavý táč se škvarkovými plackami, pokuřoval a tiše přikyvoval. Ale neřekl ani popel.

Pellam si koupil pití a vypadl ven. Přiloudal se k hloučku mužů v tričkách, co postávali u hydrantu, a zkusil štěstí u nich. Dva obratem prohlásili, že o Jimmym Corcoranovi

jakživo neslyšeli. Zbylí tři rázem zapomněli i tu trošku angličtiny, co znali.

Rozhodl se, že to zkusí dál na západ, blíž k řece. Právě míjel farní školu na Jedenácté, když se vedle něj ozvalo: „Hej!“

„Ahoj, ty tam.“

Ve vysokém otlučném kontejneru stál kluk a shlížel na něj s rukama opřenýma o vychrtlé boky. Měl na sobě pytlovité džíny a navzdory vedru červeno-žluto-zelenou větrovku. Na hlavě měl docela povedený mozaikový účes. Tahy holičskou mašinkou jako by kopírovaly úsměv, který snad nikdy neopouštěl chlapcovu tmavou tvář.

„Co tu strašíš?“

„Řeknu ti to. Slez dolů,“ vybídl ho Pellam.

„Proč?“

„Chci si s tebou popovídat. Neskákej, normálně vzadu slez. Ne...“

Kluk seskočil. Přistál na zemi bez úhony. „Vo co, že si mě nepamatuješ?“

„Ale to víš, že pamatuju. Tvoje máma je Sibbie.“

„Trefa! A ty seš vod CNN. Ten chlap s kamerou.“

Na školním pozemku za nimi byly čtyři liduprázdné plochy na baseball. A dvě právě tak prázdná hřiště na košíkovou. Vstupy byly zajištěny řetězem. Na zvelebení toho areálu někdo vyplácal přinejmenším tunu barvy.

„Kde máš mámu a sestru?“

„V azylovém domě.“

„Proč nejsi ve škole?“

„Škola neni, dyť je léto.“

Pellam na to dočista zapomněl. Přestože někdy sněží a někdy pálí slunce, ve velkých městech jako by roční období neexistovala. Sotva si dokázal představit, jak asi mohou vypadat letní prázdniny v Hell's Kitchen. On sám trávil srpen bloumáním po kinech, čítáním komiksů a tu a tam nějakým tím softbalovým zápasem, matoval si nejedno letní

ráno, kdy se jako blázen proháněl na kole a kličkoval sem a tam po hladkém betonu označovaném slizkými cestíčkami popletených slimáků.

„Jak se jmenuješ?“

„Ismail. A ty?“

„John Pellam.“

„Hele, čéče, mně se John nelíbí. Menuje se tak jeden hnusnej Igr. Je to špína chlap, jasnačka? Budu ti rači říkat Pellame.“

„A co takhle pane? Jaké je to v azylovém domě?“

Chlapcův úsměv se vytratil. „Ty lidi tam se mi nelíběj. Furt otravujou. Je to tam samá smažka.“

Narážel na drogy. Smažka byl výraz pro narkomana. Pellam točil pár filmů v jižním Los Angeles, takže drogovou hantýrku v lochu ovládal.

„Je to jen načas,“ utěšoval chlapce. Ale samotnému mu to znělo přesvědčivě.

Ismailovy oči se najednou šťastně rozzářily. „Hele, máš rád wisket? Baštím Patricka Ewinga. Je ze všech nejlepší, jasnačka? Taký žeru Michaela Jordána. Hele, viděl jsi někdy hrát Bulls?“

„Žiju v L. A.“

„Lakers! Júúú! Magie, to je klasa! A Barkley. Toho bych chtěl mít za zádama, když se voctnu ve rvačce.“ Zaútočil na neviditelného protivníka. „Tak co, máš rád basket?“

Pellam si párkrát zašel na zápas Lakers, ale pak to zabalil, když zjistil, že valná většina diváků jsou lidi z branže, co si koupili permanentky na celou sezónu, aby tu narazili na celebrity a sami se nechali vidět. Dělej to, co dělá Jack Nicholson...

„Ani moc ne,“

„A Shaq je taky žúžo. Ten chlap má snad tři metry! Takovej hegr bych chtěl bejt.“

Ismail se roztancoval po chodníku a předstíral, že dribluje.

Pellam se zadíval na jeho obnošené boty a klekl si, aby mu zavázal tkaničku. To bylo chlapci nepříjemné; poodstoupil a neohrabaně si ji zavázal sám. Pellam pomalu vstal. „Onehdy jsi mi chtěl něco vykládat. O tom, že ten dům zapálily gangy. Když jsi s tím začal, máma ti vlepila pohlavek. Neboj, nic jí neřeknu.“

Kluk vypadal překvapeně, jako by na tu facku už zapomněl.

„Slyšel jsem, že by s tím mohl mít něco společného Corcoranův gang. Znáš je?“

„Vodkud' znáš Corcorana?“

„Neznám ho. Pokouším se ho najít.“

„Páni, na to se vyser, to nedělej! Jeho parta, to jsou pěkný grázlově. Samý ógěčka.“

Ostřílení gangsteři. Členové s vysokým statutem, který si ho vysloužili tím, že někoho zabili.

Na chlapcově tváři bylo patrné rozrušení. „Negr, Španělák nebo někdo jinej – to je fuk, Corcoran vodrovná každýho. Jak zblejskne člověka, co se mu nelíbí, rach, a dotyčnej je tuhej, jasnačka?“ Ismail si opřel hlavu o plot a zadíval se na školu. „Proč měl s těma sračkama vůbec votravuješ?“

„Kde mají hlavní stan? Ta Corcoranova parta?“

Na Ismaila zapůsobilo, že Pellam použil výraz, jaký mezi sebou používají gangsteři. „Co já vím.“ S očima upřenýma na Pellama předvedl pár výskoků na imaginární koš. „Hele, ty jsi měl tátu?“

Pellam se zasmál. „Tátu? No jistě.“

Chlapec zvažněl. „Já žádnýho nemám.“

Pellam si uvědomil, že v převážné většině černošských domácností chybí dospělý muž. Vzápětí se zastyděl, že ho v reakci na chlapcova slova napadla tak otřepaná novinářská fráze.

Chlapec věcným tónem dodal: „Vodbouchli ho.“

„Hele, Ismaile, to je mi líto.“

„Ty grázlové na ulici kšeftovali s fetem. Táta vyšel ven a voni ho prostě vodpráskli. Viděl jsem to. Nic jim neudělal. Prostě ho jen tak vodpráskli.“

Pellam šokovaně zalapal po dechu a potřásl hlavou: „Chytili je?“

„Kdo, polouši?“

„Polouši?“

„Dyt' víš, polouši. Poldové. Po-li-ci-e!“ Ismail se rozchechtal. Znělo to tak dospěle, až z toho šel strach. „Polouši jedou v drogách, jasný? Táta je mrtvěj. A máma, ta jenom spí a spí. Je furt je zfetovaná. V tom azyláku seženeš fet na každým kroku, dyž máš dost zelenejch, abys cáloval. Většinou crack. Crack, to je její. A jednom kuse ji vočumujou chlapi. Asi se tam už nevrátím. Hele, Pellame, kde máš bejvák?“

Ve winnebagu, momentálně odstaveném v garáži. Ve dvoupokojovém domě v L. A., momentálně pronajatém. V krátkodobě pronajaté garsonce ve čtvrtém patře bez výtahu. „Vlastně žádný nemám,“ odpověděl.

„Já to věděl! Seš úplně jako já. Páni!“

Pellam se tomu zasmál, ale vzápětí usoudil, že ta paralela je až nepříjemně trefná.

John Pellam, svobodný, dříve režisér nezávislých filmů a vyhledavač exteriérů, tu a tam postrádal rodinný život. Jenže bylo mu do smíchu při představě sebe sama, jak dochází na rodičovské schůzky na střední škole někde na předměstí. „Kam máš namířeno?“ zeptal se chlapce.

„Nemám páru. Možná si dám dohromady vlastní partu. Žádný negerský gangy tu kolem nejsou. Sezeném si nákej flek na Šestátrčicátý. Budem si říkat Duchové z Tři-šestky. Jak to zní? Jsem z Tři-šestky.' Kurva, z toho se všichni poserou! To bude klasa.“

„Už jsi obědval?“ zeptal se Pellam.

„Ne. Ani nesnídal,“ opáčil hrdě Ismail. „Sedíš v azyláku, kolem furt couraj chlapi, dotíraj a vošahávaj. Votravujou, abys s nima šel dozadu. Chápeš?“

Pellam pokýval hlavou a sáhl po popruhu brašny s kamerou. „Pojď, mám hlad. O kus dál jsem viděl restauraci. Kubánskou. Najeme se tam, co ty na to?“

„Rejži a fazole. Príma. A pivko.“

„Žádný pivo,“ prohlásil Pellam. Chlapec vzal Pellamovi brašnu z ruky a hodil si ji přes rameno.

Zavrával pod tou tíhou; vážila nejspíš polovičku toho, co on.

„Já ji vezmu,“ řekl Pellam. „Je těžká.“

„Houby. Nic neváží.“

„No dobře. Tak jdem.“

„Tamhle?“

„Ne, víc vzadu. Támdle. Vzadu, povídám. Vzadu!“

Ismail ukazoval Pellamovi, kde podle něj propukl požár. „Cejtím kouř a pak najednou vidím plameny. Zrovínka tudle. A pak přišla vohromná slupka. Jo.“

„Slupka.“

„Tak jsem se rozběh dovnitř a řvu: ‚Hej, vypadněte votamtud, všichni ven! Hoří!‘ A máma začala ječet.“

„Viděl jsi před tím požárem někoho vcházet do domu?“

„Jenom tu starou paní. Tu, co bydlí nahoře, v nejvyšším patře.“

„Nikoho jiného?“

„Nevím. Lidi furt couraj sem a tam. Nevím.“

Pellam se zadíval na to, co zbylo ze zadních dveří. Kus kovu a na něm dva velké zámky. Dostat se přes ně by byla fuška. Shýbl se a nakoukl oknem dovnitř. Pokoušel se zjistit, jestli ten pyroman mohl prohodit nálož skrze mříže. Ale byly příliš blízko u sebe, vešla by se mezi ně nanejvýš láhev od piva, nic většího. Někdo ho musel pustit dovnitř.

„Vzadu bylo zamčeno, je to tak?“

„Jo, snažili se, aby tam bylo zamčino furt. Ale bylo to na prd, moc velké provoz. V tom zadním kvartýru, jasnačka? Ten homouš. Provozuje tam své kšefty, hulí chlapům péra a tak. Taky je feťák.“

Prostitut... „Takže lidi za ním chodili zadem? Zákazníci?“

„Jo. Dycky jsme seděli venku a voni chodili zadem a my na ně pořvávali: ‚Buzíci, buzíci...‘ A voni zdrhali. Kurva, to byla sranda!“

„Viděl jsi tady toho chlapa někdy poslední dobou?“

„Samo že né. Je v tahu.“

Pellam sebral seznam nájemníků, který ještě pořád ležel tam, kam dopadl, když ho po něm Ramirez hodil. „Znáš člověka jménem Ramirez?“

„Hector Ramirez? Patří ke Cubano Lords. Jsou to taky pěkný svině, ale na negra jako já našťestí serou. Ne jako Corcoran. Ten je totální cvok. Úplně pošahanej. Ramirez tě vodpráskne, jenom dyž musí.“

I tomu desetiletému klukovi se toho donese víc než Pellamovi. Pellam pohlédl na jméno E. Washingtonová v seznamu nájemníků a pak seznam odhodil na zem.

Kolem budovy pomalu projelo policejní auto a zastavilo. Policista za volantem se díval Pellamovým směrem. Gestem mu naznačil, ať opustí prostor ohrazený policejní páskou.

„Ismaile...“ I Chlapec byl tentam.

„Ismaile?“

Hlídkový vůz pokračoval v jízdě.

Pellam se chvíli rozhlížel kolem, ale Ismail zmizel. Nocí se rozlil třesk padající cihly a dutý kovový zvuk. Následovalo tiché zamručení.

„Ismaile?“ Pellam vykročil do uličky za domem a spatřil asi třináctiletého mladíka, světlavého, v odřených džínách a špinavé bílé košili. Dřepěl vedle hromady sutin. Něco se z ní snažil vydolovat; občas uvolnil menší lavinu a uskočil před ní jako polekaný mýval, ale hned se zase pustil do hrabání.

Měl dětsky jemné vlasy, nejspíš vlastnoručně zastřižené k uším a nedomrlou, neupravenou kozí bradku.

Pohlédl na Pellama, ale hned se zase vrátil ke své práci.

„Potřebuju tady něco najít, kámo. Jednu takovou věc.“

„Bydlel jsi tady?“

„Támhle vzadu,“ prohlásil mladík zasmušile. Kývl směrem, kterým býval zadní suterénní byt. „S Rayem, to byl takovej můj malej...“

S Rayem, to byl jeho pasák.

Takže tohle je ten chlap, co o něm mluvil Ismail. Ten prostitut. Na život na ulici se zdál hrozně mladý. „Kam se poděl Ray?“ zeptal se ho Pellam.

„Co já vím.“

„Mohl bych se tě na něco zeptat ohledně toho požáru?“ Mladík vyhekl námahou a konečně vylovil zpod hromady to, celou dobu hledal. Byla to knížka. Kurt Cobain – Poslední rok. Oprášil ji, chvílku na ni zamilovaně zíral a pak vzhlédl. „O tom jsem chtěl mluvit já s váma, člověče. O tom požáru. Jste Pellam, jo?“ Listoval knížkou.

Pellam překvapeně zamžikal.

„Tak jo, uděláme kšeft. Já vám řeknu, kdo to tady zapálil a kde si ho najal. Teda jestli vás to zajímá.“

„Odkud mě znáš?“

„Prostě vás znám.“ Chlapec hladil umouněnou rukou lesklý obal knížky.

„Jak to?“ nedal se odbýt Pellam; hlodala v něm zvědavost a podezíravost.

„To víte. Člověku se donesou různé věci.“

„Řekni mi, co víš. Nejsem polda.“

Chlapcův smích mu prozradil, že tohle už o něm dávno ví.

Na ulici se rozkřikne všechno.

Mladík obrátil pozornost zpátky ke knížce, která připomínala dětská leporela s omyvatelným povrchem. Velké

písmo a řídký text. Příšerné fotky. „Tak kdo ten dům zapálil?“ naléhal Pellam. „A kdo si ho najal?“

Staré oči v mladém obličejí se zúžily. Pak se chlapec rozesmál.

Promazávat soukolí vyjde setsakra draho. Pellam v duchu přepočítával, jak je na tom s penězi: úspory na obou spořicíh účtech, něco málo penzijního připojištění, penále předčasný výběr, nějaké zbývající zálohy od televize WGBH. Přibral se k číslu osm a půl tisíce. Plus dům v Beverly Glen. A otlučené winnebago určitě taky má nějakou cenu. Ale tím to hasne.

Pellam si se životem hlavu moc nelámá – a na jeho majetku to bylo znát.

Chlapec si otřel nos. „Sto tisíc.“

Pellam by čekal, že takovýhle čápek bude mít víc soudnosti. Ani se s ním neobtěžoval smlouvat. „Jak bys ty mohl o tom požáru něco vědět?“ nadhodil.

„Ten kluk, co to proved – tak trochu se s ním znám. Je pošahanej cvok, chápete. Celej umanutej do hrátek s vohněm.“

To musí být ten pyroman, co se o něm zmiňoval Bailey – ten, kterému by se státní zástupkyně Lois Koepelová, která už teď lezla Pellamovi krkem, tak ráda dostala na kobytku. „Řekl ti, kdo si ho najal?“

„Ne tak úplně, ale dá se to domyslet. Z toho, co mi řekl.“

„Jak se jmenuje?“

„Hele, to vás nemusí zajímat.“

Hele, ty taky víš, jak se jmenuju já.

„Klidně můžu nějaký jméno plácnout,“ pokračoval kluk.

„Ale co z toho? Stejně nebude pravý.“

„Sto tisíc nemám. Ani náhodou.“

„Kecy. Jste známej režisér nebo tak něco. Z Hollywoodu. To dál rozum, že jste v balíku.“

Ulicí projíždělo policejní auto. Pellam uvažoval, že toho vychrtlíka popadne za flígr a předhodí jim ho.

Kluk zachytil jeho pohled.

„To si můžeš zkusit, ty hajzle,“ zařval a s milovanou knížkou v podpaží vypálil pryč.

Pellam zamával na policejní vůz. Dva policisté uvnitř si ho nevšimli. Nebo ho ignorovali. Rozběhl se uličkou za klukem, až mu podrážky duněly a skřípaly o dlažďení. Prohnali se dvěma prázdnými parcelami za Ettiiným domem a vynořili se na Deváté Avenue. Kluk zahrnul na sever a sprintoval dál.

Na Devětatřicáté ulici ho Pellam ztratil. Zastavil se, ruce v bok, a lapal po dechu. Prohledal parkoviště, přístupové cesty k Lincolnovu tunelu, načínčané staré čínžáky, hospody a řeznictví s podlahou posypanou pilinami. Zkusil to v bufetu, ale nikdo toho kluka neviděl. Když Pellam vyšel zpátky na ulici, o půl bloku dál se rozlétly dveře. Kluk se z nich vyřítil s batůžkem a zmizel v davu lidí. Pellam se ani nenamáhal s honičkou. V přelidněných ulicích by neměl šanci.

Kolem dveří, ze kterých chlapec vyběhl, byly výlohy zatřené černou barvou. Pellam si vzpomněl, že už tohle místo viděl. Středisko pro pomoc mládeži. Uvnitř našel omšelou místnost osvětlenou zářivkami a zařízenou navzájem neladícími stoly a židlemi. Uprostřed stály dvě ženy a bavily se spolu, paže založené na prsou, ve tvářích ponurý výraz.

Když Pellam vcházel dovnitř, hubenější z těch dvou bezradně rozhodila rukama a zmizela vzadu.

Bledý kulatý obličej druhé ženy se leskl slabou vrstvičkou make-upu, pod kterým prosvítaly pihy na tvářích. Měla rezavé vlasy po ramena. Odhadoval ji tak na pětatřicet. Na sobě měla vytahání mikinu a vyšisované džíny, které nedokázaly zakrýt smyslní postavu. Na kaštanově hnědé mikině se skvěl znak Harvardu.

Pellamovi se vybavil Cubano Lord. Verdad, prolétlo mu hlavou.

Primem con la verdad.

Když vešel, zvědavě k němu vzhledla. Oči jí sjely k brašně s kamerou. Pellam se představil a žena řekla: „Já jsem Carol Wyanottová. Ředitelka. Co pro vás můžu udělat?“ Posunula si silné brýle s obroučkami z želvoviny výš na nos. Jedna z obrouček byla prasklá a slepená kouskem bílé izolepy. Pellam si pomyslel, že Carol je docela hezká, vypadá jako holka z venkova. Na krku měla vkusný perlový náhrdelník, který s celkovým dojmem neladil. „Před chvilkou tady byl kluk. Blondák, odpudivá existence.“

„Alex? Zrovna jsme se o něm bavily. Vletěl dovnitř, popadl batoh a zmizel. Nejde nám do hlavy, co se děje.“

„Bavil jsem se s ním venku na ulici. Najednou se sebral a utekl.“

„Vy jste se s ním bavil?“

Pellam nechtěl vyzradit, že ten kluk ví něco o tom žhářství, zájmu toho kluka. Na ulici se všechno hned rozkřikne. Vzpomněl si na pistoli v Ramirezově ruce a na to, jak se všichni bojí Jonnyho Corcorana.

„Mně můžete říct pravdu,“ pronesla Carol suše. Zase si posunula brýle.

Pellam povytáhl obočí.

„Stává se to v jednom kuse. Naše děcka štípnou peněženku nebo tak něco. Pak sem někdo přijde, červená se a tvrdí: Mám dojem, že kluk od vás ‚našel‘ moji peněženku.“

Pellam dospěl k závěru, že je to chytrá bohatá ženská, která dala na sociální práci. A s takovou nejspíš nebude snadné pořízení.

„No, možná je jako zloděj prvotřídní, ale mně nic nevzal. Točím film a...“

„Jste reportér?“ Carolin výraz zledověl – tvářila se teď mnohem nabroušeněji, než kdyby Alexe obvinil, že „našel“ jeho peněženku.

Má neuvěřitelné oči, pomyslel si. Světle, světloulinec modré. Také světlé, že jejich barva téměř splývá s bělmem.

„Ne tak docela.“ Objasnil jí, že na západ od Osmé mají být ústně tradované historky.

„Nemám reportéry v lásce.“ Do hlasu se jí vloudil slabý irský přízvuk a to Pellamovi napovědělo, kde se v ní bere odolnost a umíněnost, bez kterých se ředitel takovéhohle místa zřejmě neobejde. A vznětlivý temperament. „Všechny ty zatracený reportáže o dětských narkomanech, násilnících z gangů a nezletilých prostitutkách. Jak máme z někoho vyrazit peníze, když si nadace a správní rady pustí zprávy a dozví se, že mladá holka, co se jí snažíme pomoci, je negramotná šlapka s HIV? Jenže přesně takové děti naši pomoc nejvíc potřebují.“

„Zadržte,“ zarazil ji Pellam zdviženou rukou. „Já jsem pouhý sběratel zdejší ústně tradované historie.“

Carolín tvrdý výraz roztál. „Promiňte, nezlobte se. Kamarádi si mě dobírají, že jak se mi naskytne příležitost řečnit, skočím po ní. Co jste to povídal o Alexovi? Dělal jste s ním rozhovor?“

„Zpovídal jsem lidi v tom vyhořelém domě. Taky tam bydlel.“

„Příležitostně,“ opravila ho Carol. „Se svým přítelem.“

S Rayem...

Pokračovala: „Znal jste Juana Torrese?“

Pellam přitakal. „Je na tom špatně.“

Syn muže, který se znal s Jose Cansecem.

Carol potřásla hlavou. „Trápí mě, když takhle dopadnou lidi, co si to nezaslouží. Je to hrozně nefér.“

„Nevíte, kam mohl Alex jít?“

„Pořád kmítal sem a tam. Nemám ponětí.“

„Odkud pochází?“

„Tvrdil, že je odněkud z Wisconsinu. Třeba nelhal...“

Promiňte, ale zapomněla jsem, jak se jmenujete.“

„Pellam.“

„To je křestní jméno?“

„John Pellam. Většina lidí mi říká příjmením.“

„John se vám nelíbí?“

„Na to, jaký život vedu, mi to zní trochu moc biblicky. Myslíte, že se sem vrátí?“

„Těžko říct. Kluci, co pracují – určitě víte, co tím ,pracujou myslím – sem zajdou jenom mezi kšefty, nebo když onemocní. Jestli ho něco vylekalo, slehne se po něm zem a uslyšíme o něm třeba až za půl roku. Pokud vůbec. Bydlíte tady ve městě?“

„Jsem z druhého pobřeží. Pronajal jsem si byt v East Village.“

„Ve Village? Prohnilá díra, ale kam se hrabe na Hell's Kitchen. Dejte mi svoje telefonní číslo. Brnknu vám, jestli se nám zatoulaná kočka vrátí.“

Pellam v ní nechtěl vidět venkovanku. Ale nedokázal se od představy oprostit. Venkovanky jsou zemité, venkovanky jsou doučí. Zvlášť pihovaté zrzky. Vzpomněl si, že když naposledy táhl se ženskou, probudil je uprostřed noci vítr chrstající na boky innebaga mokrý sníh. Dneska bylo sedmatřicet stupňů.

Odsunul ty myšlenky stranou, ale nezapadly tak hluboko, jak chtěl. Rozhostilo se tíživé mlčení. Pellam se z momentálního popudu zeptal: „Nechtěla byste si zajít na kafe?“ Ruka jí vylétla vzhůru, aby si upravila brýle, pak si to rozmyslela a místo toho si je sundala. Rozpačitě se zasmála a zamnula lem mikiny. Pellam neviděl tohle gesto poprvé a vytušil, že se hlavou honí starosti, co všechno na ní vypadá špatně – váha, oblečení.

Cosí ho varovalo, ať neříká: „Vypadáte prima.“ Místo toho zvolil neškodnější: „Ale varuju vás – nemám rád espresso.“ Silnými prsty si uhladila vlasy. Rozesmála se. Pokračoval: „Kdepak Starbucks, Yuppie nebo nějaké francouzské vymyšlenosti. Bud poctivé americké kafe, nebo nic.“

„Není spíš kolumbijské?“

„To je taky Amerika – Latinská.“

„Taky ho nejspíš máte nejradši v nerecyklovatelném termotašku,“ zažertovala Carol.

„Klidně bych si ho do pusy třeba i stříkal ze spreje, kdyby se tak prodávalo.“

„Kousek odtud je jedno prima místo,“ řekla. „Malé bistro, kam občas chodím.“

„Tak jdem.“

„Za čtvrt hodiny jsem zpátky,“ křikla Carol.

Ze zadní místnosti se ozvala odpověď ve španělštině, které Pellam nerozuměl.

Přidržel Carol dveře. Když kolem něj procházela, zlehka o něj zavadila. Udělala to schválně?

Osm měsíců, vytanulo Pellamovi na mysli. Pak si takové myšlenky zakázal.

Seděli na obrubníku kousek od Ettiina domu. U nohou jimi stály dva modré kalíšky s obrázky roztančených Reků. Carol si kapesníkem otřela čelo a zeptala se: „Kdo je to?“ Pellam se ohlédl a podíval se, kam ukazuje.

Ismail byl zpátky i se svou trojbarevnou větrovkou, bůhvíjak se tu zjevil. Hrál si v kabině buldozeru, který srovnával parcelu vedle Ettiina domu. „Hej, kluku, dávej si tam nahoře bacha,“ zavolal na něj Pellam. Povyprávěl Carol o Ismailovi, jeho matce a sestře.

„Jsou v útulku ve škole? Ten patří k únosnějším,“ řekla Carol.

„Nejspíš je tak za měsíc šoupnou někam do ubytovny. Přidělí jim jednu místnost – jako v hotelu. Teda pokud budou mít štěstí.“

„Znáte to tady v okolí dobře?“ zeptal se.

„Vysloužila jsem si tu ostruhy coby sociální pracovnice.“

„Takže víte ledacos. I to, na co my turistas nemáme páku.“

„Můžete si mě vyzkoušet.“ Carol si prohlížela zdobení na Pellamových odřených kovbojských botách.

„Gangy,“ nadhodil.

„Party? Jasně že o nich vím. Ale nemám s nimi moc co do činění. Heleďte, když je děcko v partě, je o něj postaráno. Věřte nebo ne, ale je na tom lip než vlci samotáři.“

„Nazdar!“ křikl Ismail na Carol. „Pojedu do L. A. Tady s mým kámošem,“ ukázal na Pellama.

„Nepamatuju se, že by to bylo na programu, mladý muži.“ Pellam tázavě povytáhl obočí.

„To neva, stejně to bude paráda. Pojedu s tebou. Dám se k Bloods nebo Crips. Vemou mě mezi sebe. To bude žúžo.“ Zmizel v uličce.

„Dejte mi lekci,“ obrátil se Pellam ke Carol. „Sto plus jedna věcí, co bych měl vědět o gangsterech v Hell's Kitchen.“

Carol už zase měla na nose brýle. Chtěl jí říct, že jí to víc sluší bez nich. Ale věděl, že by to nebyl nejlepší nápad.

„Gangy? Odkud mám začít? Vrátit se až ke Gopherům?“ Carol potutelně uculila. Pak se překvapeně rozesmála, když Pellam páčil: „Doneslo se mi, že Curran Půplíce už dal branži vale.“

„Víte toho víc, než na sobě dáváte znát.“

Pellamovi se vybavil rozhovor s Ettií Washingtonovou.

„Devětatřicátý ulici se na přelomu století říkávalo Bitevní. Bába Iodbetterová mi vykládala, jaký to bylo otřesný místo. Potloukal se tam Curran Půplíce se svým gangem, Gopherama – v putyce Mallet Murpns. Bába chodila prohrabávat popelnice, jestli v nich nenajde něco, co by se jí hodilo, a musela si dávat bacha, protože gang si to v jednom kuse vyřizoval pistolema s policií. Vybudovali si tak reputaci. Bejvaly mezi nima opravdický bitvy. Občas vyhráli Gopheri, věř nebo ne, a Woldové se tam pak celý tejdny neukázali, dokud se zas neusadil zvířenej wach.“

Zeptal se Carol: „Co nynější gangy?“

Carol se na chvílku zamyslela. „Největší páni tu bývali Westies, pořád jich tu pár je, ale policajti s nimi před pár lety zatočili. Nahradil je gang Jimmyho Corcorana – to je irská

parta. Ale teď tu mají navrch Cubano Lords. Jsou to hlavně Kubánci, ale taky Portorikáni a Dominikánci. Žádné černošské gangy, co by stály za řeč, tu nemáme. Ty sídlí v Harlemu a Brooklynu. Jamajčani a Korejci v Queensu. Čínani v Chinatownu. Rusové v Brighton Beach.“

Pellam se zatetelil při pomyslení na film o gangsterech. Ale pak si řekl: To už tu bylo. Větička, která je ve světě kinematografie horší než strychnin.

Carol se protáhla a zavadila přitom nadrem Pellamovi o rameno. Ať už úmyslně, nebo ne.

Byla to úžasná noc, tehdy před těmi osmi měsíci. Do obytného přívěsu narážel sníh, kolébal jím vítr a blondátá asistentka režie svírala ostrými zoubky Pellamův ušní lalůček.

Osm měsíců je neuvěřitelně dlouhá doba. Tři čtvrtě roku. Skoro jako délka těhotenství. „Kde má Corcoran hlavní stan?“ zeptal se.

„Hlavní stan?“ Carol potřásla hlavou. „Ti kluci jsou ještě na úrovni pravěku. Scházejí se v jednom starém baru na sever odtud.“

„Ve kterém?“

Carol pokrčila rameny. „To přesně nevím.“

Lhala.

Zadíval se jí do světlých očí. Chtěl, aby věděla, že ji prokoukl.

Ale Carol nevzrušeně pokračovala: „Heleďte, musíte pochopit jedno. Corcoran není jako ti gangsteři v televizi. Je to psychopat. Jeden z jeho lidí zabil kluka, co se je pokoušel vydírat. Jimmy a jeho poskoci pak rozřezali mrtvolu pilkou na železo a kusy naházeli do řeky. Ale jednu ruku si Jimmy nechal jako suvenýr a hodil ji do boxu na výběr mýtného na jerseyké křižovatce. S takový úchyly máte co do činění.“

„Stejně to chci risknout.“

„Myslíte si, že nasadí úsměv a odvypráví vám na kameru svůj životní příběh?“

Pellam nonšalantně pokrčil rameny – ačkoli představa pilky na železo účinně vytlačila z jeho myšlenek představy milování v winnebagu zmítaném vánicí.

Carol zavrtěla hlavou. „Pellame, neplet’te si Hell's Kitchen s Bedford-Stuyvesantem. Není to ani jižní Bronx nebo východní New York... O těch končinách kdekdo ví, že je tam nebezpečno. Že se jim má člověk radši vyhnout, jinak si koleduje o malér. Ale tady je všechno jinak. Tady jsou nóbl byty, prvotřídní restaurace, vrazi, šlapky, lidi z byznysu, psychopati, kněží, homosexuální prostituti, herci. Jdete v pravé poledne kolem zahrádky před domem a říkáte si, vida, to jsou ale hezký kytky, a v příští vteřině ležíte na zemi s kulkou v noze nebo sekáčkem na led v zádech. Nebo si třeba s někým prozpěvujete v baru irské odrhovačky a zničehonic tam přikráčí chlap a ustrelí vašemu společníkovi hlavu. A vy se nikdy nedozvíte, kdo to byl a proč to udělal.“

„Krucinál,“ rozčilil se Pellam, „já vím, že Jimmy Corcoran umí plivat jed na dálku a procházet zdmi. To pro mě nejsou novinky.“

Carol se rozesmála a sklonila hlavu k Pellamově paži. Ten dotek jím zase projel jako elektrický výboj; byl žhavý, že by rozpustil lednový sníh. Carol řekla: „Odpusťte mi to poučování. Mám to v popisu práce. Aspoň nemůžete tvrdit, že jsem vás nevarovala. Chcete Jimmyho, dobře, předhodím vám ho. Čtyři osm osm. Je to i na rohu Desáté a Pětačtyřicáté. Natrefíte tam na něj tak třikrát čtyřikrát do týdne. Ale jestli tam půjdete, běžte tam ve dne. A...“ pevně stiskla Pellamovi paži, „...někoho si sebou vezměte.“

„Čau.“ Na schodech vedle nich přistál Ismail. „Třeba mě.“

„Z tebe se určitě Corcoranovi rozklepou kolena.“

„To si piš!“

Ismail zase odběhl k buldozeru. Carol se na Pellama dlouze zadívala. Pellam uhnul pohledem jako první a Carol

vstala. „Zpátky do galeje,“ prohlásila. Se smíchem si sundala brýle.

Cestou zpátky ke středisku pro mládež prohodila: „Nejste první tvůrčí typ, co mi zkřížil cestu. Jeden z kluků, co bydlel u nás ve středisku, byl spisovatel.“

„Fakt?“

„Napsal bestseller – o vrahovi. Pak vyšlo najevo, že to je autobiografie. Zavolejte mi někdy, Pellame. Tady máte vizitku.“

13

Dannette Johnsonová postávala na Desáté Avenue.

Byla to široká třída, a protože ji lemovaly nízké budovy, zdála ještě širší. Slunce klesající za New Jersey ještě pořád jasně svítilo a hrálo. Dannette stála na jednom z mála stinných míst široko daleko, pod markýzou zrušeného nočního klubu, pohrobka osmdesátých let.

Dívala se po řidičích, co zpomalovali a významně si ji prohlíželi. Ne, hochu, ty máš smůlu, říkala si.

Ty taky, debile.

A ty taky.

Neschovávala se ve stínu, že by jí bylo horko, ale protože jí po pubertálním akné zůstaly ve tváři dolíčky a byla přesvědčená, že je ošklivá.

Kolem projelo další auto, zpomalilo, téměř zastavilo. Stejně jako většina ostatních mělo poznávací značku New Jersey; Dannette postávala u příjezdu k Lincolnovu tunelu, kudy do New Yorku dojížděla většina lidí ze Zahradního státu.

V místě, kde si holka mohla snadno vydělat pět šest stovek za...

Ale ne od tohoto chlapíka, ne dneska. Dannette se odvrátila! a řidič pokračoval dál.

Pracovala na ulici osm let, od svých devatenácti. Ta práce podle ní nijak nelišila od ostatních. Většina zákazníků

byli slušní chlapi, co je moc nebavila práce, šéfové jim lezli krkem a manželky nebo přítelkyně se je po prvním děcku snažily držet zkrátka.

Poskytovala potřebné služby. Stejně jako stenografka, kterou z ní chtěla mít máma.

Na Desátou zahrnul Chevrolet Camaro a pomalu k ní plul, motor smyslně bublal. Za volantem trůnil obtloustlý italský mladík v drahé bílé košili s monogramem. Měl pečlivě upravený knír a na levém zápěstí zlaté rolexky. Vypadal jako prodejce z nějakého autosalonu ve West Side. „Zašukáme si?“

Dannette se usmála, předklonila se a smyslně pronesla: „Polib mi prdel. Vystřel vocad’.“

Než se vrátila zpátky do stínu, auto odjelo.

Pár minut nato kolem projížděla toyota. Uvnitř seděl hubený běloch s baseballovou čepicí. Nervózně se kolem sebe rozhlížel. „Ahoj,“ pozdravil. „Jak se máš? Je vedro, co? Horko jak v peci.“

Dannette se rozhlédla a pak k němu zamířila, její vysoké podpatky hlučně klapaly po chodníku.

„Jo, to je.“

„Jezdím tudy z práce,“ pokračoval. „Tak jsem si tě všimnul...“

„Jo? Kde pracuješ?“

„Na jednom místě kousek odtud.“

„Na jakém místě?“ zeptala se.

„V kanceláři. Je to nuda. Už jsem tě párkrát viděl. Tady, chci říct. Tady na ulici.“ Nervózně si odkašlal.

Co je moc, to je příliš.

„Jo, bývám tady,“ přitakala.

„Jsi fešanda.“

Zase se usmála a jako už tisíckrát předtím přemýšlela, jestli by jí plastický chirurg dovedl vyhladit plet’ na tvářích.

„Takže...,“ začal mladík.

Dannette si ho změřila. „Takže,“ zopakovala po něm. Po chvíli dodala: „Tak co, hochu, měl bys zájem o rande?“

„Možná. Máš pěkný prsa. Nevadí ti, že ti to říkám, vid’?“

„Moje prsa se líbej každému, zlato.“

„A co umíš?“ Mladík si otřel obličej. Potil se. Začal si sundávat čepici, ale pak si to rozmyslel. „Co umím?“ zamračila se.

„Jestli spolu máme mít rande jako my dva –, tak jak se zabalíme?“

„Jak budeš chtít. Dělán všechno. Kouřím, šoustám, a jestli chceš, mi ho klidně můžeš strčit do prdele. Bezevšeho. Ale musíš si vzít gumu. A já se promažu zvlhčovacím gelem.“

„Páni.“ Tvářil se rozpačitě, ale rozhodně ho zaujala. „To se mi líbí, jak mluvíš. Že říkáš sprostárny.“

„Tak s tebou budu mluvit i na tom našem rande.“

„Ty seš teda číslo.“

„Neříkáš mi žádný novinky, zlato,“ pronesla Dannette s vážnou tváří.

„Jak se jmenuješ?“

„Dannette. Jak ty?“

„Joe.“ Naproti přes ulici bylo skladiště. Šestimetrovými písmeny z něj křičelo Joe Septimo – doprava a sklad. Polovina chlapů, co u zastavovali, si říkala Joe.

„Tak co, Joe? Co ty na to rande?“ Předklonila se, dopřála mu pohled na prsa, která se mu tak líbila; nechala ho, ať se přesvědčí, jsou pravá a že není transvestita. „Já bych to bral.“

Něco zašeptal, ale nerozuměla mu. Naklonila se blíž, a prostrčila ruce dovnitř auta. Zadíval se na jejích devět prstenů. „Cos to povídal, zlato?“

„Za kolik to bude? Myslím to rande?“

„Pro takovýho prima kluka, jako seš ty? Vyhulím ti ho za padesát. Za stovku mi můžeš šukat kundičku. Prdel za dvě stovky. můžem na to jít rovnou u tebe na zadním sedadle. Vím tady tousek o šikovný uličce. Tak co...“ Šokovaně se zajíkla, když mu zničehonic ztvrdl pohled, sáhl do kapsy,

jednou rukou popadl želízka a druhou její zápěstí. Byl vychrtlý, ale kupodivu měl sílu. „Co blbneš?“ zaječela. Pouta se jí s cvaknutím zaklapla na štíhlých zápěstích.

„Povím ti, co blbnu, Dannette. Zatýkám tě za nabízení sexuálních služeb, což je porušení zákonů státu New York. Půjdeš s tahletou ženou, co stojí za tebou.“ Mladík jí strhl z ramene kabelku.

„Cože?“ Dannette vykulila oči.

Za autem se objevila policistka, došla k ní a odvedla ji na chodník.

„Do prdele,“ pronesla Dannette užaslým tónem. „Neříkej, že seš polda.“

„Skočilas mi na to, co? Mám praxi.“

„Do hajzlu, to snad není pravda. Zrovna mě pustili! Sakra. Přísahala bych, že ses nějakéj vypatlanéj buran z Jersey.“

Policista, potěšený ohodnocením svého výkonu, pokynul kolegyni: „Odved' ji do auta. Hodíme je do města.“

Robustní policistka popadla Dannette za paži, odvedla ji za roh, kde čekala nenápadná neoznačená dodávka, a pomohla jí dovnitř, kde už seděly dvě další prostitutky, znuděné a upoceně.

„Hergot, takže vy jste na lovu,“ rozčilovala se Dannette. „To nevíte, co s časem? Děte do hajzlu. Fakt nemáte nic lepšího na práci?“

„Za patnáct minut budete ve městě,“ řekla policistka. „Řeknu jim, ať za jízdy zapnou klimatizaci. Hej ty, co je na tom k smíchu?“

Ale Dannette se tak chechtala, že se nezmohla na odpověď.

14

Zase se potí. A ruce se mu klepou jako sulc.

Ach jo, mámo, že by to fakt byl konec?

Sonny prošel staveništěm naproti vyhořelému domu na šestatřicáté ulici. Měl čím dál silnější pocit, že je to možná jeho nejoblíbenější dílo za celou kariéru. Cenná trofej. Navzdory Pellamovi, tomu zasranému Půlnočnímu kovbojovi s vypatlaným mozkiem. Anebo možná právě kvůli němu.

Trčím tady a hlavou mi táhne Memphiský blues...

Sonny se zastavil a rozhlížel se po Pellamovi. Nikde po něm nebylo ani stopy. V duchu pořád slyšel hudbu, vzpomínal na matku, která už byla pět let po smrti. Vzpomínal, jak chodila po domě a poslouchala Dylana na legračním gramofonu. Kolik ta měla desek! Elpíčka. Srandovní věcičky, byly poškrábané, přeskakovaly, když se zapálily, zdeformovaly se do prapodivných tvarů. Matka v jednom kuse poslouchala Dylana, pořád jenom Dylana, Dylana, celé noci, celé měsíce.

Ted' tu muziku zase uslyšel a zazdalo se mu, že je matka naživu. Prudce se otočil. Ale nikde nikdo. Jenom dělníci ve žlutých přilbách a štosy sádrokartonu.

A kanystry s motorovou naftou, benzínem a propanem ...

Mířil dál na východ, až došel k větráku nad tunelem metra na sedmé avenue. Přikrčil se za řadou popelnic, roztřesenýma rukama si otřel pot z obličeje. Že by to fakt byl konec?

Ne, ještě ne, ale už brzo. Konec je na dohled. Už brzy zemře věděl to. Zatímco většinu lidí pohlcojí představy o vlastním žitě – skrz naskrz egoistické, zcela pomýlené –, Sonny byl přímo posedlý představou své smrti. Cítil se díky tomu jako Kristus. Náš Spasitel, zrozený, aby mřel. Naše tělo, naše krev, odpočítávající minuty ke Kalvárii. Slastně se Kristu i podobal, přinejmenším tomu z Vatikánem chválených obchodů se suvenýry, tomu z filmů Cecilia B. Deirtillea: vyhublý, s úzkým obličejem, řídkou bradkou, dlouhými blond vlasy, uhrančivýma modrýma očima. Kost a kůže.

Páni, stává se nám z toho drama, pomyslel si. Jenže když člověk miluje oheň, snadno sklouzne k apokalyptickému myšlení. Představa vlastní smrti byla komplikovaná a utvářel si ji už dětství. Když nemohl spát, lehával v matčině tichém, klidném loně (občas v jejím klidném náručí, občas v neklidném) a představoval si ten výjev, upravoval si ho, vyšperkovával. Dojde k tomu ve velké místnosti, kolem se budou tisíce lidí svíjet v agónii, je budou zalévat litry šťávy, jeho báječné lepkavé směsi. On bude stát uprostřed všeho toho chaosu, naslouchat jejich řevu, čichat spálené maso, přihlížet, jak jim nehmotný, a přece nepopiratelný oheň hladí vlasy, slabiny, prsa a prsty. A bude zápasit s nepřítelem. S Antikristem, netvorem, který přišel na Zem, aby z ní Sonnyho odvedl. Mlčenlivý, vysoký, oděný celý v černém. Zrovna jako Pellam.

Představoval si, jak spolu zaklínění do sebe zápasí a všude kolem nich proudí tekutý oheň. Jak se silná zpocená těla proplétají plameny z nich strhávají oblečení a pak kůži, jejich krev se mísí. Oni dva a deset tisíc lidí, nacpané divadlo na Broadwayi, stadion, školní posluchárna.

Sonny překypoval energií a odhodláním. Musí světu zvěstovat nadcházející ohnivé peklo.

A tak to dělá. Svým speciálním způsobem.

Když metro s burácením dorazilo do stanice a se zaskřípěním brzd zastavilo pod ním, rozhlédl se a vylil do větrací mřížky desetilitrový kanystr šťávy. Pak zapálil a hodil dolů svíčku na narozeninový dort – takovou tu, co se nedá sfouknout – zapíchnutou do kousku plastelíny.

Hořící kapalina se s tichým zasyčením rozlila do ventilace metra a dovnitř do vagónů.

„Všechno nejlepší k narozeninám,“ zanotoval Sonny. Pak té uštěpačnosti zalitoval; připomněl si, že vykonává důležitý úkol. Napřímil se a pomalu, neochotně zamířil pryč. Mrzelo ho, že se nemůže zdržet a naslouchat řevu přicházejícímu z

podzemí skrz oblaka černého dýmu, řevu těch, co umírají přímo pod jeho nohama.

Mámo, že by to fakt byl konec?

Sirény jako by vřeštěly všude kolem něj. Pronikavě, naléhavě, zoufale. Ale Sonny si říkal, že všechen ten rozruch je hloupost. Vždyť ještě ani pořádně nezačal; město teprve uvidí.

15

Hatake Imahamová udělovala ženám ve vazební věznici přednášku.

„Poslouchejte,“ spustila. „Nebaštěte ty blbiny. Kořen Velkého Johna Conquerora? Netopýří olej, magnetit, lektvary lásky? To jsou samý habadůry, všechny ty voloviny, co vám lidi nabízej. Jenom vás chtěj vobrat vo prachy. Měly byste mít rozum.“

Ettie Washingtonová usazená na opačném konci cely poslouchala jen na půl ucha. Měla dnes větší bolesti než těsně po požáru. V ruce jí tepalo a vlny bolesti jí vystřelovaly až do čelisti. Kotník ji bolel taky. A hlava jí přímo třeštila. Znovu zkusila poprosit o prášky proti bolesti, ale dozorci na ni jen tupě civěli – tak, jako občas civěli na myši pobíhající po podlaze.

„Jenže vono to funguje,“ ozvala se jedna žena. „Můj starej jednou fixloval a pak...“

„Poslouchej. Když máš schopnost vidění, nepotřebuješ žádný loje, svíčky a kořeny. Když ji nemáš, tak ti nepomůže nic. Přišly jste obětovat do mýho chrámu, do mýho honfour, tak tu nechtě pár penny pro Damballaha. Nic víc se po vás nechce. Jenže většina ncwyorskejch mambos a hougans jde jenom po prachách.“ Zvýšila hlas. „Co ty, Washingtonová? Věříš v Damballaha?“

„V co?“

„V hadího boha. Říká ti něco santería nebo hoodoo?“

„Ne,“ odpověděla Ettie. Nechtěla jim objasňovat, jak z ní babička Ledbetterová, Bůh žehnej její duši, svými zanícenými přednáškami, v nichž se mísilo katolictví s fanatickým baptismem, vyprchala jakékoli náboženské citění do poslední špetky. Když na to tak pozře, nijak moc se to nelišilo od těch bláznivín, co tu vykládala Hatake. Kadidlo a svěcená voda namísto kořenu povíjnice.

Hatake se zatahala za propíchnutý lalůček a dál vykládala o tom, jaká pitomost jsou všechny ty lektvary na přilákání mužů a odehnání potíží se zákonem. Důležité je, co máte v srdci, prohlašovala. Ettii se rozutíkaly myšlenky, znovu přemýšlela o Johnu Pellamovi. Ráda by věděla, kdy za ní zase přijde na návštěvu. Tedy pokud za ní vůbec přijde. Kdyby měl rozum, byl by teď sto mil daleko. Proč jí proboha vůbec pomáhá? S hrůzou si uvědomila, že při tom požáru mohl přijít o život. Taký si vzpomněla na Juana Torrese. V duchu se za něj pomodlila, jak jen se může pomodlit nevěřící.

Z předku cely se ozval rachot. Chrastění kovu. Některé ženy zahalekaly na novou příchozí pozdrav.

„Nazdárek, holka. Ses venku moc neohřála. Jenom jeden den? A už tě zase čapli?“

„Do prdele, Dannette, ty máš teda pech. Se od tebe radši budu držet dál.“

Ettie se dívala, jak mladá žena s podobným obličejem a nádhernou postavou nejistě kráčí do cely. Byla mezi prostitutkami, které včera propustili. To je teda zpátky brzo. Ettie se na ni usmála, ale žena její úsměv neopětovala.

Došla ke kroužku žen kolem Hatake Imahamové. Ta jí kývla na pozdrav. „Ahoj, holka. Ráda tě zas vidím.“

To znělo podivně. Jako by ji Hatake čekala.

Pokračovala v přednášce o hoodoo, teď vykládala o Damballahovi, nejvyšším bohu vúdú. Ettie tohle znala, protože její sestra s tou bláznivinou před lety taky začala. Pak mohutná žena zmlkla a ostatní se začaly bavit mezi sebou, velmi tiše. Pár se jich ohlédlo po Ettii, ale nepřizvaly ji mezi

sebe. Nevadilo jí to. Byla vděčná – ticho a chvilku klidu. Měla, o čem přemýšlet, a jak dobrotivý Pár – anebo Damballah, zasmála se v duchu – ví, na tomhle místě člověk moc klidu neužije.

16

Měl takový divný pocit. Že ho někdo sleduje.

Pellam stál na chodníku před Ettiiným domem a vyptával se dělníků na stavbě – které všechny do jednoho postihla ztráta paměti – jestli nebyli v době požáru v zadní uličce nebo aspoň nevědí, kdo tam byl. Zbytečná ztráta času.

Prudce se ohlédl. Jo, vážně ho někdo sleduje. Asi o patnáct metrů dál stála na staveništi dlouhatánská nablýskaná černá limuzína, přímo pod obrovským billboardem, na kterém jakýsi umělec dramaticky ztvárnil hotovou budovu. Pellam už ve West Side viděl spoustu podobných billboardů; ať už je maloval kdokoli, dovedl věžáky zpodobit tak, že vypadaly přitažlivě a skrznastrz falešně jako malůvky žen v reklamách na spodní prádlo firem Saks nebo JLord & Taylor.

Pellam si limuzínu prohlížel. Měla kouřová okna, ale přesto bylo vidět, že na zadním sedadle někdo sedí – zdálo se, že muž – a pozoruje ho.

Pellam si zvedl kameru na rameno a namířil na limuzínu, chvilku nic, pak pohyb na zadním sedadle. Řidič šlápl na plyn a dlouhé vozidlo vyjelo ze staveniště a vmísilo se mezi dopravu na silnici směřující k šedivému pruhu řeky Hudson.

Pellam sešel z chodníku na ulici, kameru ještě pořád namířenou za limuzínou, a vůbec nezaregistroval jiné auto, které ho málem srazilo.

Když zaslechl kvílení brzd, otočil se jako na obrtlíku a rychle udělal krok zpátky na obrubník, až přitom zakopl a upadl. Odřel si lokty, ale kameru zachránil – a ta teď měla větší cenu než on

V tu ránu u něj byl řidič, chlap jako hora. Popadl Pellamovy ruce jako do svěráku, neurvale ho postavil a sebral

mu kameru. Pellam ani neměl čas zaprotestovat, a už se ocitl na zadním sedadle sedanu. Ze všeho nejdřív mu blesklo hlavou, že se Jimmymu Corcoranovi doneslo, že se vyptává na jeho gang, a poslal na něj svoje gorily.

Pilka na železo... Ta představa mu ne a ne dát pokoj. Ale pak mu došlo, že ti chlapi nejsou gangsteři. Byli to třicátníci-čtyřicátníci. A měli na sobě obleky. Vzpomněl, odkud zná toho chlapa, co ho chytil, toho s dětsky hladkou pletí a horou svalů. A tak ho nijak nepřekvapilo, koho spatřil vepředu na sedadle spolujezdce. „Policista Lomax,“ konstatoval.

Obrovitý asistent se nasoukal za volant a nastartoval. „Nejsem policajt,“ ohradil se Lomax.

„Ne?“

„Ne.“

„Tak jak vám mám říkat? Inspektore? Požárníku? Únosce?“

„Ha ha ha. Já bych vám možná měl říkat Vtipálku. Namísto klikaři. No řekni, není s ním sranda?“ zeptal se asistenta. Zápasník neodpověděl.

mlčel i chlapík vedle Pellama, policista anebo snad požární inspektor, vychrtlý a mrňavý jako střízlík. Tvářil se, jako by si Pellama vůbec nevšiml, nevzrušeně vyhlížel z okna na ubíhající scénérii.

„Jak se vede?“ zeptal se Lomax. Na krku měl řetízek s přívěskem. Byl na něm zlověstně vypadající zlatý orel na vrcholku skalního útesu.

„Ujde to.“

Inspektor se obrátil k asistentovi: „Zajed' tam, co jsme byli. Pak dodal: „Někam, kde na nás nebude vidět.“

„Do zadní uličky?“

„Jo, to by šlo.“

Ten hovor působil nacvičeně. Ale Pellam se jejich hrátkami nehodlal nechat zastrašit. Znechuceně obrátil oči v sloup. Tři policajti – nebo co jsou požární inspektoři vlastně zač – ho přece někde v temné uličce nezastřelí.

„Chceme vědět jedno,“ řekl Lomax. Díval se z okénka na nedávno vyhořelý obchod. „Jenom jednu jedinou věc. Kde najdeme toho hajzla, co si ho ta stará ženská najala. To je všechno. Tím to hasne. Řekněte nám to a nestačíte se divit, jakou dohodu pro ni uhrajeme.“

„Nikoho si nenajala. Ona ten dům nepodpálila. Zatímco marníte čas tím, že jdete po ní, pravý pachatel si volně běhá na svobodě.“

To byla další promluva z jednoho jeho filmu. Na papíře působila lip, než když se pronesla nahlas. Ale možná to bylo jen okolnostmi.

Lomax několik minut mlčel. Pak se zeptal: „Víte, jaký je rozdíl mezi muži a ženami? Zlomit ženskou je hračka. S chlapem se musíte mořit celý dny. Zato když si stoupnete před ženskou a uhoďte na ni, rozbere se a začne kývat, jo, jo, jo, udělala jsem to, neublížíte mi, neublížíte mi. Nechtěla jsem to udělat, netušila jsem, že se přitom někomu něco stane, přinutí mě k tomu. Ale přizná se.“

„Až se příště potkám s nějakou skalní feministkou, tak se s ní o ten postřeh podělím.“

„Fakt vtipný. Těší mě, že se v takovýhle situaci dovedete chechtat. Ale možná byste měl lip poslouchat, co říkám. Já tu ženskou zlomím, ať tak či onak. Je mi úplně jedno jak. Tony, říkal jsem něco?“

Obrovitý asistent odrecitoval: „Vůbec nic jsem neslyšel.“ Zamlklý strážník vedle Pellama pozoroval děcka otvírající hydrant. Zjevně taky nic neslyšel.

Lomax pokračoval: „Já toho zasranýho psychopata stejně chytну a vy máte možnost ulehčit to Washingtonový a zároveň zachránit spoustu lidí. Můžete si s ní promluvit... Ne, ne, nic neříkejte, Klikaři. Pověz mu, co se stalo dneska ráno, Tony.“

„Hořelo v metru na Osmé Avenue.“

Lomax se zase zadíval na Pellama. „Kolik raněných, Tony?“

Asistent odpověděl: „Šestnáct.“

„Jak jsou na tom?“

„Hodně vážně, šéfe. Čtyři jsou v kritickém stavu. Jeden asi nepřežije.“ Lomax se podíval ven a poručil: „Jed' zadem. Nechci, aby nás někdo viděl.“

Všichni se tvářili výhružně – a dva měli oproti Pellamovi nejmíň dvacet kilo navrch. Pellamovi začínalo docházet, že ho sice nožná nezastřelí, ale zmlátit by ho mohli. Možná by je to dokonce bavilo. A taky by mu mohli rozflákat kameru za čtyřicet tisíc, která mu navíc ani nepatří.

„Víte, jak říkáme snadnému případu? Se svědky a s neprůstřelnými důkazy?“ zeptal se ho Lomax.

„Brnkačka,“ odpověděl za něj Tony.

Lomax se naklonil k Pellamovi blíž a pokračoval: „A víte, jak říkáme takovému, který ne a ne rozlousknout?“

„Oříšek?“ zkusil to Pellam.

„Říkáme mu makačka, Klikaři. A právě to teď máme na krku. Posranou makačku. Víme, že si ta stará ženská toho hajzla najala, ale nejsme s to najít žádný vodítka. A já prostě nevím, co s tím. A tak nemám na vybranou. Nenapadá mě nic jinýho, než na tu ženskou neurvale dokleknout. Řekl jsem něco, Tony?“

„Ne, vůbec nic.“

„A pokud to nezabere, Klikaři, tak si podám vás.“

„Mě?“

„Jo. Motal jste se v tom domě v době požáru – jako byste měl tý ženský zajistit alibi. Ted' očumujete kolem, zpovídáte svědky, točíte je tou vaší kamerou velkou jako kráva. Už jste si s poldama užil svý, na to mám nos. Řekl bych, že jste si s nima užil víc, než je vám milý. A tak než se do vás obou opřu, chci jasnou odpověď: Proč do toho vůbec strkáte nos?“

„To je jednoduchý. Zatkli jste nesprávnou osobu. Chci, aby vám to došlo.“

„A chcete toho dosáhnout tím, že ničíte důkazy? Zastráujete svědky? Serete se do vyšetřování?“

Pellam pohlédl na chlapa vedle sebe. Nouma. Takový, kterého člověk tipuje na účetního, nebo když už to má být policajt, na někoho z oddělení vnitřních záležitostí.

Pellam řekl: „Taky bych se vás rád poptal na pár věcí.“ Inspektor protáhl obličej, ale Pellam pokračoval: „Proč by Ettie zapalovala celý dům, když má pojistku jenom na svůj byt?“

„Protože si najala zasaného psychopata, co se neudrží na uzdě.“

„Proč by si vůbec někoho najímala? Stačilo by narafořit, že jí byt chytil od sporáku.“

„To by bylo moc podezřelý.“

„Ale vždyť to bylo podezřelý stejně.“

„Míň, než kdyby zapálila jenom svůj byt. Krom toho neměla ponětí o databázi pojišťovacích podvodů.“

„Přišla při tom požáru o všechno.“

„O co všechno? O starej nábytek a krámy za tisícovku?“

Pellam nadhodil: „A co ty její otisky? Co vy na to? Myslíte si, že by někoho najala a pak mu dala láhev s vlastními otisky? A není zvláštní, že zrovna ty kusy láhve s jejími otisky se neroztavily?“

„Na co se toho koumáka mám zeptat teď, Tony?“ obrátil se Lomax ke svému loajálnímu asistentovi. Ten se na chvíli zamyslel a pak odpověděl: „Zajímalo by mě, jak se o těch otiscích dozvěděl.“

„No? Co vy na to?“ Lomax povytáhl obočí.

„Klika,“ odvětil Pellam. „Dělám čest své přezdívkce.“

„Zahni tamhle,“ poručil Lomax řidiči. Auto vybralo zatáčku. A zastavilo. „Tony,“ pronesl inspektor významně.

Asistent se otočil, a než se Pellam nadál, měl u spánku obrovskou pistoli.

„Proboha...“

„Mám pro vás ještě pár informací, Pellame. Požární inspektoři nejsou policajti. Nemusíme si dělat vrásky kvůli

policejním předpisům. Můžeme u sebe nosit zbraně, jak se nám zamane. Co je to za zbraň, co zrovna držíš, Tony?“

„Magnum osmatřicítka.“

„Takže můžete snáz dělat ramena na nevinny lidi?“ zeptal se Pellam. „O to jde?“

Asistent zbraň odtáhl. Pellam se uchechtl a potřásl hlavou. Bylo mu jasné, že se ho ani nedotknou. Hmatatelné důkazy fyzického napadení jsou to poslední, o co by stáli. Tony se podíval na Lomaxe, ten pokrčil rameny.

Zbraň zmizela v hromotlukově kapse. Vystoupili s Lomaxem z auta a odvrátili se.

Blafák jim nevyšel, říkal si v duchu Pellam, když vtom ho střízlík praštil kostnatou pěstí, ve které držel ruličku čtvrtáků, těsně za ucho. Tělem mu projela vlna bolesti. „Panebože...“

Další rána. Pellam narazil tvář do okénka. Venku v uličce Lomax s Tonym civěli na hromadu odpadků a pokyvovali hlavou.

Než stačil Pellam zvednout ruce, vychrtlík mu uštědřil další prudkou ránu. Před očima mu vybuchlo žluté světlo a zase jím projela omračující bolest. Došlo mu, že přes vlasy nebude modřinu a otok skoro vidět.

Takže žádné důkazy.

Muž si strčil ruličku mincí do kapsy a opřel se. Pellam si otřel slzy bolesti a otočil se k němu. Než stačil cokoli říct – nebo se se brat a rozmlátit tomu hajzlovi nos –, dvířka se otevřela a Lomax s Tonym ho vytáhli ven a hodili ho do uličky.

Pellam si osahal hlavu. Žádná krev. „Tohle ti nezapomenu, Lomaxi.“

„Co?“

Tony vlekl Pellama liduprázdnou uličkou. Žádní svědkové, prolétlo Pellamovi hlavou.

Lomax šel s nimi. Když popošli asi o deset metrů, dal pokyn Tonymu a ten přišpendlil Pellama ke zdi, stejně jako tehdy u Ettie v nemocnici.

Pellam se schoulil. Lomax si zastrčil ruce do kapes. Tiše pronesl: „Dělám vrchního požárního inspektora deset let. Za tu dobu jsem se setkal se spoustou pyromanů, ale tenhle jim všem dá fleká. Tohle je prvotřídní hajzl. Je úplně vyšínutej, a než ho dostaneme, ještě se to zhorší. Tak pomůžete nám, nebo ne?“

„Ona si ho nenajala.“

„No dobře. Ať je po vašem.“

Pellam zatáhl ruce v pěst. Nevzdá se bez boje. Možná ho pak zatknou za napadení, ale jak to tak vypadá, chtějí ho zatknout stejně. Nejdřív půjde po Tonym, pokusí se mu zlomit nos.

Lomax na Tonyho kývl a ten Pellama pustil. Vrátil se do auta, kde si střízlík s minceni četl noviny.

Lomax se obrátil k Pellamovi a ten přešlápl, připravený vyřídit si to s ním.

Ale inspektor jenom kývl hlavou k neoznačeným šedým dveřím. „Jděte dovnitř a pak do třetího patra. Pokoj tři sta třináct. Jasný?“

„Cože?“

„Jděte.“ Ukázal na dveře. „Pokoj tři sta třináct. Prostě to udělejte. A zmizte mi z očí. Obrací se mi z vás žaludek.“

Pellam vešel do výtahu a zmáčkl umělohmotný knoflík s číslem 3.

Byl v nemocnici, v téže, kde ho ošetřili a kam přišli zatknout Ettii Washingtonovou.

Procházel chodbami, až našel malý pokoj, kam ho nasměroval Lomax.

Zastavil se ve dveřích. Vůbec nevěnoval pozornost dvojici uvnitř. Nevšímal si komplikovaných přístrojů. Nebral na vědomí sestru v bílém stejnokroji, která si ho letmo změřila. Nevnímal nic než hromadu obvazů, v níž se skrýval

dvanáctiletý chlapec. Malý Juan Torres, nejvážněji zraněná oběť požáru v čísle 458 na Šestatřicáté ulici.

Syn muže, který se zná s Josem Cansecem.

Pellam se rozhlédl po pokoji, snažil se pochopit, proč ho sem Lomax poslal. Neměl ponětí.

Naplnil ho soucit – rovnou měrou vůči tomu děcku a vůči Ettii Washingtonové. (Ale nevylučuje se to navzájem? napadlo ho. Chvilku nad tou zapeklitou otázkou dumal. Jestli je Ettie Washingtonová vinná, tak rozhodně ano.)

Takhle neuvažuj, poručil si. Je nevinná. Určitě. Znovu přemýšlel, proč ho sem Lomax poslal. „La iglesia,“ pronesla žena klidně bezvýrazně. „El cum.“ Do pokoje vešla další sestra, bez omluvy odstrčila Pellama a kvapně došla k ženě. Podala jí malý bílý kalíšek. Možná je na tom žena taky špatně. Pellama napadlo, že se třeba zranila při požáru. Ale pak si vzpomněl, že vycházela ven po svých, šla za hasičem, který nesl jejího syna. Tehdy jí nic nebylo, ale teď se jí třásly ruce a dvě drobné žluté pilulky jí z voskovaného kalíšku vypadly a rozkutálely se po podlaze. Pellamovi došlo, že tenhle pokoj se něčím liší od ostatních, kolem kterých procházel. Čím?

Co se tu děje?

Monitor nad postelí byl tmavý. Hadičky byly z chlapcovy paže odpojené. Na háčku v nohách postele nevisela karta.

Cura. Pellam jako každý z jižní Kalifornie pochytal něco málo ze španělštiny. Vzpomněl si, že to slovo znamená kněz. Ten chlapec umřel. A Lomax chtěl, aby to viděl.

Chlapcova matka si nevšímala rozsypaných prášků a opřela se o svého společníka. Otočil hlavu s krátkými kudrnami a podíval se na Pellama.

„Můj táta se zná s Josem Cansecem. Fakt! Fakt se s ním zná!“ Sestra zase prošla kolem Pellama, tentokrát tiše zamumlala:

„S dovolením.“

Pak se pokoj ponořil do téměř naprostého ticha. Bylo slyšet jen slaboučký šum, nezřetelné syčení jako na videonahrávce Otise Balma, když si pro něj přišla smrt, nebo na záběrech Ettieina prázdného křesla, když se při posledním sezení zvedla a šla otevřít, protože někdo zazvonil. Pellam stál jako opářený uprostřed pokoje, nedokázal vyjádřit upřímnou soustrast, nedokázal sledovat děj, nedokázal o tom přemýšlet.

Teprve později mu došlo, jaký další dopad bude tahle nešťastná událost mít – že Ettie teď bude čelit obvinění z vraždy.

17

Přípravná řízení u newyorského vrchního soudu odsejpala. John Pellam seděl v zašlé přelidněné soudní síni vzadu vedle Nicka Flanagana, ručitele, kterého najal Louis Bailey – kulatého, životem znaveného muže se špínou za nehty a bleskurychlým mozkiem, který dovedl z hlavy spočítat nejrůznější procenta kaucy rychleji, než by to Pellam svedl na kalkulačce.

Po chlapcově smrti přehodnotil Bailey svůj odhad kaucy směrem vzhůru – na sto tisíc dolarů. V souladu s obvyklým postupem bude muset Ettie složit v hotovosti nebo v obligacích deset procent. Flanagan svolil přispět pěti a půl procenty. Tvářil se dost neochotně, což svědčilo buď o jeho povaze, anebo – a to spíš – o velkém nenáviděném dluhu, který má u Baileyho a z něhož takhle splatí aspoň kousíček.

Ettie Washingtonová poskytne v hotovosti svoje úspory – devět set dolarů. Bailey prostřednictvím jednoho ze svých bezejmenných „pouličních kontaktů“ zařídil zapůjčení zbytku. Pellamovi by Ettie nedovolila, aby jí něco půjčil – a beztak by jí nemohl přispět moc.

Na Pellama udělalo dojem, jak Bailey všechno zařídil, ale byl zvědavý, jestli mu to v soudní síni půjde stejně hladce jako v barech, kancelářích a úřadovnách.

Bailey se taky dostal k výsledkům porovnání rukopisu a nevyzněly dobře. Ettie měla kvůli burzitidě a artritidě velmi nevyrovnané písmo. Slovy zprávy, podpis na žádosti o pojistku „spíše patří, než nepatří zkoumané Washingtonové“.

Pellam si prohlížel státní zástupkyni Lois Koepelovou, mladou ženu se špičatou bradou, malými ústy a bohatou kšticí, jaká se k právnické profesi moc nehodila. Působila sebejistě, nedůtklivě a příliš mladě na to, aby řešila vraždu.

Úředník zadrmolil: „Lid státu New York versus Etta Wilkesová-Washingtonová.“

Bailey vstal a Ettie na jeho pokyn taky. On se díval na soudce zpřímá, ona klopila zrak. Starý soudce se znuděně hrbil na lavici a konečky prstů si podpíral spánek, na němž vystupovala naběhlá žíla, viditelná i ze zadních řad soudní síně.

Státní zástupkyně řekla: „Pozměnili jsme obvinění, Vaše Ctihodnosti.“

Soudce na ni shlédl. „Ten chlapec zemřel?“

„Přesně tak, Vaše Ctihodnosti.“ I bez těch „s“ by to znělo jako pronikavé syčení.

Soudce přelétl pohledem papíry. „Paní Washingtonová,“ pronesl, „jste obviněna z vraždy druhého stupně, zabití prvního stupně, zabití z nedbalosti, žhářství prvního stupně, žhářství druhého stupně, útoku prvního stupně, trestného způsobení škody prvního stupně a trestného způsobení škody druhého stupně. Rozumíte těmto obviněním?“

Ettie Washingtonová odhodlaně zvolala, až polekala první řady diváků: „Nikoho jsem nezabila! Neudělala jsem to!“

Státní zástupkyně hlasem jako skleněné střepiny vyštěkla: „Vaše Ctihodnosti!“

Soudce ji mávnutím ruky umlčel. „Paní Washingtonová, vysvětlili vám ta obvinění, vidíte?“

„Ano, pane.“

„Jak se k jednotlivým obviněním stavíte?“

Bez pobízení odpověděla: „Jsem nevinná, Vaše Ctihodnosti.“

„No dobrá. Jakou stát navrhuje kauci?“

„Vaše Ctihodnosti, lid v tomto případě žádá, aby paní Washingtonová nebyla propuštěna na kauci.“

Bailey zamručel: „Vaše Ctihodnosti, moje klientka je dvaasedmdesátiletá žena bez prostředků, bez pasu, a navíc vážně zraněná. Nikam neodjede.“

Státní zástupkyně namítla: „Je obviněna z vraždy a ze žhářství...“

„Já bych toho kluka nezabila!“ vykřikla Ettie. „Nikdy, nikdy!“

„Právní zástupce poučí svou klientku...“ Soudce se probral z apatie jen natolik, aby udělil tenhle nedořečený pokyn.

Státní zástupkyně pokračovala: „Máme před sebou ženu obviněnou z promyšleného plánu, jak podvodně získat peníze od pojišťovny, který zahrnoval úkladnou přípravu a najmutí profesionálního žháře.“

„Toho jste zadrželi taky?“

„Nikoli, Vaše Ctihodnosti. Jsme přesvědčeni, že ten člověk má na svědomí i sérii dalších požárů ve městě, které si vyžádaly mnoho mrtvých a těžce raněných. Zdá se, že jde o maniaka. Určitě jste i tom četl v novinách.“

„Jde o tyhle požáry?“

„Ano, pane.“

„Vaše Ctihodnosti,“ ozval se Bailey rozlíceně.

„Ticho, pane právní zástupce.“ Soudce nakrabatil čelo – nejvýraznější projev emocí, jaký zatím předvedl. „Jen během posledních dvou dnů došlo ke třem požárům. Naposledy v metru a cestou sem jsem zaslechla zprávu o dalším.“ Bailey se pomalu ohlédl a podíval se na Pellama. Další požár? Koepelová dodala: „V obchodním domě na Osmé Avenue.“

„Co se stalo?“ vyzvídala soudce.

Státní zástupkyně odpověděla: „Zase ten podomácku vyrobený napalm, Vaše Ctihodnosti. V oddělení dámských oděvů. Když to vypuklo, jedna prodavačka našťestí zrovna stála u hasicího přístroje. Uhasila oheň dřív, než stačil napáchat větší škodu. Ale mohlo se to zvrtnout v opravdovou tragédii.“ Vypadla z role a podrážděně řekla: „Policie vůbec neví kudy kam. Nejsou s to ho chytit. Nemají žádné svědky. A on zakládá další a další ohně. Celá West Side je bez sebe strachy.“

„Vaše Ctihodnosti,“ pronesl Bailey melodramatickým hlasem divadelního herce, „tohle jsou spekulace nejhrubšího zrna. Je přece srpen. Je horko, lidem snadno povolí nervy...“

„Děkuji za předpověď počasí, pane Bailey. Přejděte k věci.“

„Kopírují ho.“

„Co vy na to, paní státní zástupkyně?“ Soudce povytáhl obočí směrem ke Koepelové.

„To je nepravděpodobné. Zápalná směs, kterou používá, je neobvyklá. Je to něco jako jeho specifický otisk prstu. Novináři spolupracují s policií a nezveřejnili přesné složení. Jsme si jisti, že všechny požáry má na svědomí jeden a tentýž pachatel. Obviněná odmítla spolupracovat a odhalit jeho totožnost a...“

„Nespolupracuje, protože neví, kdo to je,“ vyslovil Bailey, na co v tu chvíli myslel i Pellam.

„Jak jsem říkala, byl to promyšlený plán, jak spáchat podvodní zločin, který vyústil ve smrt dítěte. A ve světle jejího předchozího odsouzení za pojišťovací podvod...“

„Cože?“ zeptal se Bailey.

„Máte námitku, pane Bailey?“

„Ne, Vaše Ctihodnosti, nemám.“

„Protože pokud ano, je neopodstatněná. Tady není žádná porota. Žádné otázky ohledně průkaznosti.“

„Nemám námitky. O jakém předchozím odsouzení mluvíte?“) Slehl pohledem po zamklé Ettii, která klopila oči.

Pellam se předklonil.

„Paní Washingtonová byla před šesti lety odsouzena za podvod a vydírání. Tehdy také vyhrožovala žhářstvím, Vaše Ctihodnosti.“

Ettie má záznam v trestním rejstříku? Související se žhářstvím? Pellam si v duchu bleskově projel všechny rozhovory, které kdy s Ettii vedl. Nikdy se mu o ničem nezmínila. Ani náznakem. Rozčileně mnul palec a ukazováček.

Bailey se k Ettii obrátil, ale ta dál klopila zrak. „Slyším o tom poprvé, Vaše Ctihodnosti.“ Něco jí zašeptal, Ettie zavrtěla hlavou a mlčela.

„No,“ pronesla státní zástupkyně, „problém státu to není.“

„To je pravda, pane Bailey,“ přitakal soudce. Žíla na jeho zarudlém spánku se roztepala ještě zběsileji. Chtěl přejít k dalším případům na programu dne. „Na tom, co víte nebo nevíte o klientčině minulosti, nezáleží. Můžeme to ukončit?“

Koepelová zasyčela: „Lid požaduje, aby byla držena ve vazbě bez možnosti kauce.“

Soudce se na vysoké černé židli opřel. „Kauce se zamítá.“ Bouchnutí kladívkem se rozlehlo síní jako výstřel z pistole.

„Doběhli nás.“

Louis Bailey stál s Pellamem na chodníku kousek od soudní budovy. Horký srpnový vzduch prosycoval podivný nakyslý pach.

Právník bezmyšlenkovitě civěl na vlastní nohy. V námořnicky modré ponožce zela díra, ale zelená vypadala skoro jako nová. „Měl jsem něco tušit. Státní zástupkyně to zaonačila chytře. Naznačila mi, že když na odklad přistoupím, bude ochotná souhlasit se snížením kauce.“

Pellam pokýval hlavou. „Zákonná právnícká strategie, které se říká lhaní.“

„To není žádná novinka. Odporné je, že to schválně protahovala, dokud ten kluk neumřel. Tím získala výhodu, aby soudce zamítl kauci.“

Ti naši státní zaměstnanci ve službách veřejnému blahu, pomyslel si Pellam. „Věděl jste, že Ettii už dřív odsoudili?“ zeptal se.

„Ne. Vůbec se mi o tom nezmínila.“

„Pro mě je to taky novinka. Jak moc je to zlé?“

„Při soudním procesu to nesmějí použít. Tedy pokud se Ettie posadí na lavici svědků, a to jí nedovolím. Ale je to...“

„Otrava,“ zamumlal Pellam. Bailey by rád našel trefnější výraz, ale pak jen jako ozvěna zopakoval: „Otrava.“

Oba se zadívali na černošedou soudní budovu přes ulici. Před ní zaujatě debatovali dva muži, rozhorlený právník v tmavém obleku a zachmuřený přičaplý klient. Pellam se zastavil pohledem u právníka, Bailey u muže, kterého dotyčný zastupoval. Opodál se posadili dva soudní zřízenci a pustili se do studených nudlí se sezamovou pomazánkou. Soudní budova se nacházela tři bloky od Čínské čtvrti. Tak to je ten odér, dovtípil se Pellam – přepálený rostlinný olej.

„Bojím se o ni, Louisi. Nemohl byste jí zajistit ochrannou vazbu?“

„Mně nikdo žádnou laskavost neudělá. Přinejmenším dokud nechytanou toho pyromana.“

Pellam si poklepal na peněženku.

„Nemám u vězeňské správy žádné konexe. Pokud se mám o něco pokusit, budu to muset udělat starým osvědčeným způsobem. Legální cestou.“

„A zkusíte to?“

„Asi to nebude k ničemu, ale zkusím.“ Bailey pozoroval houf holubů, kteří se rvali o zbytek rohlíku, který jakýsi úředník odhodil na zem. „Vylezte s pravdou ven,“ řekl.

Pellam povytáhl obočí.

„S tou kaucí vás to pořádně zaskočilo, co? Tvářil jste se sebraně.“

„Nechci, aby musela trávit další čas ve vězení,“ odvětil Pellam.

„Já taky ne, ale svět se kvůli tomu nezboří.“ Po chvilce se Bailey zeptal: „O co přesně tady kráčí?“

„Cože?“

„Ptám se, proč se do toho vůbec mícháte, Pellame.“

„Nevinná ženská se dostala do vězení.“

Bailey podotkl: „To se přihodilo odhadem tak dvaceti procentům lidí, co tam sedí.“ Kývl hlavou směrem k vazební věznici. „To není nic nového pod sluncem. Proč si hrajete na detektiva, o co vám vůbec jde?“

Pellam se zadíval přes rušnou Centre Street. Soudy, vládní budovy... Bašta spravedlnosti. Připadaly mu jako mraveniště. Nakonec řekl: „Jestli skončí ve vězení, můj film ztratí veškerou cenu. Tri měsíce práce můžu vyhodit do koše. A budu mít na krku dluh nějakých třicet, čtyřicet tisíc.“

Právník pokýval hlavou. Pellam usuzoval, že se mu tenhle motiv dvakrát nezamlouvá – sice s gustem promazával kolečka, ale krom toho byl Ettiin kamarád. Ale Pellam mu nehodlal objasňovat nic víc.

Bailey řekl: „Pustím se do té žádosti o ochrannou vazbu. Chcete se mnou jít do kanceláře?“

„Nemůžu. Potřebuju si kvůli téhle věci za někým zajít.“

„Za kým?“

„Za nejhorším grázlem v celém New Yorku.“

18

Mlčky na něj civělo sedm chlapů.

Trička poprášená popelem z cigaret. Dlouhé vlasy ztmavlé špínou a potem. Černé půlměsíce za nehty, které by potřebovaly ostříhat. Pellamovi se vybavilo slovo, kterým na střední škole Walta Whitmana v Simmons ve státě New York popisovali týpky v černých kožených bundách – slizouni.

Jednomu z mužů seděla na klíně mladá žena. Měl protáhlý kostnatý obličej a dlouhé ruce. Poplácal dívku po pevném zadku a ta s nespokojenou grimasou seskočila. Popadla kabelku a bryskně se odporoučela.

Pellam si těch sedm jednoho po druhém prohlížel. Všichni mu pohled opětovali, ale jen jednomu – střízlíkovi s kudrnatými vlasy, který připomínal opici – se v očích zračilo něco, co aspoň vzdáleně připomínalo přičetnost a inteligenci.

Pellam se rozhodl, že se nebude obtěžovat tím, že by předstíral, že si u baru něco objednává. Bylo mu jasné, že na tohle musí přímočaře. A tak se chlapa s protáhlým obličejem zeptal: „Jste Jimmy Corcoran?“

Uměl si představit řadu reakcí, ale muž ho překvapil, protože nepřišel ani s jednou. Místo toho se zeptal: „Vy jste Ir?“

Vlastně ano, z otcovy strany byl. Jak to Corcoran poznal? Pellam se domníval, že druhá větev je mnohem nápadnější – podle rodinné legendy se dala vystopovat až k Divokému Billu Hickokovi, pistolníkovi, ze kterého se později stal strážce zákona. Mísila se v ní holandská a anglická krev s krví Arapahů a Siouxů. „Částečně,“ odvětil Pellam.

„Jo. Je to na vás vidět.“

„Chtěl bych si s vámi promluvit.“ Na stole spatřil sedm panáků a les pивních láhví; tolik, že se ani nedaly spočítat.

Corcoran přikývl a pokynul mu k prázdnému stolu v rohu baru.

Pellam pohlédl na barmana, který měl výjimečný talent, že se dokázal dívat po celé hospodě, a přitom nikoho nevidět.

„Nejste policajt,“ řekl Corcoran a posadil se. Nebyla to otázka. „Poznám to. Mám na to něco jako šestej smysl.“

„Máte pravdu, nejsem.“

Corcoran křikl: „Bushmills.“

Za moment dorazila láhev whisky a dvě skleničky. V opačném rohu baru se šestice mohutných rukou zase chopila láhví piva a šest hlasů se vrátilo k zanícené debatě, z níž

Pellam neslyšel ani slovo. Corcoran oběma nalil. Přitukli si s dutým cinknutím a obrátili do sebe pití.

„Takže vy jste ten chlap z Hollywoodu. Ten filmař.“
Pochopitelně už se to rozneslo.

Corcoran se zakřenil a hodil do sebe dalšího panáka. Bubnovali obrovitýma rukama o stůl, jako by hrál na bodhrán, a dokonalí udržoval rytmus. „Odkud teda jste?“ zeptal se.

„Z East Village. Ale...“

„Odkud z Irska?“

„Narodil jsem se tady,“ řekl Pellam. „Ale táta byl z Dublinu.“

Corcoran přestal bubnovat. Teatrálně se zamračil. „Já jsem z Londonderry. Víte, co to z nás dělá?“

„Nepřátele na život a na smrt. Když víte, co jsem zač, pak určitě taky víte, co chci.“

„Nepřátele na život a na smrt? Berete to hákem. Nevím, vo co vám vlastně jde. Vím jenom, že tady točíte film.“

„Prý o Hell's Kitchen víte všechno,“ řekl Pellam.

Od rohového stolu na Pellama útočně zíral chlap jako hora s tupýma očima. Zpoza opasku mu vyčuhovala černá umělohmotná pažba pistole. Mnul ji tučnými prsty.

Pellam dodal: „Vím, že máte gang.“

Stůl vybuchl smíchy.

„Gang,“ zopakoval po něm Corcoran.

„Nebo je to klub?“

„Ne, je to gang. Nám nevadí, když se tomu tak říká. Že ne, kluci?“

„Jasně že ne, Jimmy,“ ozvalo se jenom.

Corcoran otevřel plechovou krabičku, vylovil z ní kus tabáku, strčil si ho do pusy a prazvláštně tvarovaná koňská tvář se mu ještě víc zdeformovala. „Povězte mi – jak na vás Kuchyně působí?“

Za celé ty měsíce, co tu strávil, se ho ještě nikdo – a to dělal rozhovory s nejmíň třiceti lidmi – nezeptal, co si o čtvrti

myslí on sám. Na chvilku se zamyslel a pak odpověděl: „Je to jediná čtvrť, co znám, kde se starousedlíkům vůbec nelíbí, že se okolí dává do pucu a je čím dál bezpečnější a čistější.“

Corcoran pokýval hlavou a uznale se usmál. „Setsakra dobrej postřeh.“ Stůl si musel vytrpět další porci bubnování a Corcoran do sebe hodil další dva panáky. „Dejte si taky.“ Vyhlédl z okna a do kostnaté tváře se mu vloudila melancholie. „Dobrej postřeh, člověče. Pekelná kuchyně už není, co bejvala, to rozhodně ne. Můj fotr sem připlul přes velkou louži ve čtyřicátech letech. Velká louže, tak tomu říkali. Měl hrozný trable se sháněním práce. Tehdy bylo největší terno dostat práci v dokách. Dneska je to jenom divadýlko pro turisty, ale tenkrát tam připlouvaly velký lodě, nákladní i obyčejný. Člověk musel šéfům cálovat, aby vůbec dotal místo. Hromadu peněz. Fotr na to neměl, a tak dělal akorát příležitostný práce. V jednom kuse vykládal o trablech v Irsku, Belfastu a Londonderry. Strašně ho tydle věci braly, politika a tak. Mně jsou fuk. Co váš táta – byl republikán, podporoval Sinnin? Nebo patřil k lojalistům?“

„Nemám ponětí.“

„Jak se stavíte k nezávislosti?“

„Jsem všemi deseti pro. Odmítám dřepět někde v kanceláři od devíti do pěti.“

Corcoran se rozchechtal. „Jednou mě šoupli do kilmainhanskýho vězení. Víte, kde to je?“

„Tam, co oběsili rebely z Velikonočního povstání.“

„Byl to divnej pocit, bejt tam. Kráčet po těch samejch šutrech, co šli voni. Brečel jsem. Klidně se k tomu přiznám.“ Corcoran se mdle pousmál a potřásl hlavou. Lokl si whisky, pak se s židlí mírně poodstrčil od stolu.

Jen instinkt Pellamovi zachránil ruce.

Corcoran se vymrštil na nohy, popadl židli a svištivým obloukem s ní praštil o stůl. Pellam se v poslední vteřině přimáčkl zády ke zdi.

„Ty sráči!“ zařval Corcoran. „Ty sráči zasraná!“ Znovu praštil židlí o stůl. Náraz nohou do dubové desky, práskl jako výstřel z brokovnice. Kolem se rozlétly střepy a vyšplouchla whisky.

„Vlezeš si sem, za mnou domů, špehuješ mě...“ Dusil se vzteky. „Chceš ze mě vytáhnout moje tajemství, ty hajzle zasraná...“

Pellam zkřížil ruce na hrudi. Ani se nepohnul. Upřeně se díval Corcoranovi do očí.

„Ale no tak, Jimmy, klídek,“ zavolal někdo z rohu. Byl to ten muž, co Pellamovi hned při příchodu padl do oka, ten nejmenší ze všech. Opičák.

„Jimmy...“

„Jsou to jenom opilecký bláboly,“ nadhodil Opičák.

„Heleď, možná bys měl...“ spustil další.

Ale Corcoran si jich vůbec nevšímal. „Vtrhneš mi domů, do mé zasraný čtvrti a vyptáváš se na mě. Doneslo se mi, co děláš. Víím to. Víím všechno. Ty si myslíš, že ne? Seš úplně vypatlaný nebo co? Zrovna takovýdle sráči jako ty tomu tady dávaj na prdel. To vy nám Pekelnou kuchyni ničíte. My jsme tu byli první, pak sem vtrhnete všichni vy kretění s vašima posranejma kamerama a koukáte na nás jako na nějaký hmyz.“

Pellam vstal a setřepal si z košile střepy.

Corcoran další zuřivou ránou urazil židli zbývající nohy. Předklonil se a zařval: „Nemáte na to právo!“

„Nic neproved, Jimmy,“ pronesl klidným tónem Opičák.

„Určitě ne. Jenom se ptá, to je všechno.“

„Nemá na to právo!“ zavřískal Corcoran. Mrštil další židlí přes místnost. Barman nacházel další a další sklenice, co naléhavě potřebovaly vyleštit.

„Dej si drink, Jimmy,“ navrhl kdosi. „Klídek.“

„Držte hubu, sráči jedny posraný!“ V Corcoranově ruce se objevila pistole, jako když nenadále zaútočí černý had.

Všichni u stolu ztichli. Nikdo se ani nehnul. Jako by se báli, že sebemenším pohybem zmáčkne spoušť.

„Ale no tak, Jimmy,“ zašeptal Opičák. „Sedni si. Nevyváděj blbosti.“

Corcoran sebral z podlahy sklenici, došel k barpultu a chňapl po další láhvi. Praštil sklenicí před Pellama a nalil do ní až po okraj whisky. Vztekle zavrčel: „Napije se se mnou a omluví se mi. Když to udělá, dám mu pokoj.“

Pellam rozhodil ruce a vstřícně se usmál. Obrátil se k barmanovi: „Dobře. Ale dám si sodovku.“

Přesně jako v Shaneovi. Když Alan Ladd objednává sodovku pro Joeyho. Pellam ten film miloval. Viděl ho snad dvacetkrát. Zatímco ve škole jeho spolužáci horovali pro baseball a toužili být Mickeym Mantlem, Pellam snil o tom, že je režisér George Stevens.

„Sodovku?“ zašeptal Corcoran.

„Nebo pepsi. Radši si dám dietní pepsi.“

Barman zamířil k ledničce. Corcoran se otočil a namířil na toho vystrašeného chudáka pistolí. „Ať tě to ani nenapadne. Ten sráč bude chlastat whisky a...“

Pak se všechno odehrálo jako na zrychleném záznamu; prudký pohyb a vzápětí ležel Corcoran na břiše na zemi, pravou ruku měl i vykroucenou vzhůru a Pellam mu svíral zápěstí s pistolí.

Teda, to nebylo k zahazení! Pellam si nebyl jistý, jestli si na ten chvat ještě rozpomene. Ale dopadlo to nadmíru uspokojivě. Pamatoval si ho ze svých kaskadérských časů; před patnácti lety účinkoval v nějakém indočínském akčním filmu a od choreografa bojových scén se tehdy naučil pár triků.

Vykroutil Corcoranovi zbraň, a aniž by pustil jeho zápěstí, namířil na šest vyjevených chlapů. Nikdo se ani nehnul. „Sráči,“ zasípal Corcoran. Pellam ho zmáčkl silněji. „Jdi do hajzlu. Je po tobě, seš...“

A ještě trochu silněji.

„No dobře, ty sráči! No dobře!“

Pellam mu pustil zápěstí a přitiskl mu ústí pistole k čelu.

„Tobě to teda kecá,“ řekl Pellam. „Král Pekelný kuchyně, povídáš? A že víš všechno? Pak taky víš, že jsem ti přišel nabídnout pět stovek, když mi zjistíš, kdo podpálil ten barák na Šestatřicátý. Kvůli tomu jsem totiž přišel. A čeho se místo toho dočkám? Že na sebe s frackem, co potřebuje vykoupat, budu navzájem dělat ramena?“ Namířil pistolí na Opičáka a ten dal ruce vzhůru. Pellam se ho zeptal: „Doneses mi prosím tu pepsi?“

Muž zaváhal, pak došel k barpultu. Odkudsi se zase zhmotnil barman; vypadal, jako by jeho tělesná schránka stála na prahu smrti. Cívěl na brunátnou tvář Corcorana, který běšnil: „Dones mu to zasraný pití, ty kreténe!“

Barman ze sebe roztřeseným hlasem vymáčkl: „No... Problém je... My totiž nemáme...“

„Spokojím se i s coca-colou,“ řekl Pellam a namířil Smith & Wesson na tlust'ocha u stolu. „Zahod tu hračku na zem, buď od té dobroty.“

„Dělej,“ zavrčel Corcoran.

Pistole bouchla o podlahu. Pellam ji odkopl do rohu.

Barman se rozklepaně zeptal: „Chtěl jste tu kolu dietní, pane?“

„Jakoukoli.“

„Ano, pane.“ Barman otevřel plechovku, div ji přitom neupustil. Opičák klidnými rukama nalil limonádu do sklenice a donesl ji Pellamovi.

„Díky.“ Pellam se napil, odložil prázdnou sklenici na stůl, odcouval ke dveřím. Otřel si tvář ubrouskem, který mu muž donesl spolu s pitím.

Corcoran se zvedl, otočil se k Pellamovi zády a vrátil se ke stolu. Posadil se, popadl pivo a rozhovořil se tempem tisíc slov za minutu, zvesela, jako by se nechumelilo. Bouchal láhví o stůl, aby svá slova patřičně zdůraznil, barvitě ostatní poučoval o Velikonočním povstání, oddílech Black&Tans a

hladovkářích z roku 1981 – jako by se pro něj Pellam už dávno vypařil.

Pellam vyndal ze zbraně zásobník, hodil ho do mísy s kostičkami ledu za barpultem, pistoli odhodil do rohu k té druhé a vyšel na ulici do nelidského vedra. Srpen v New Yorku, pomyslel si. To je děs.

Stál na odpudivém betonovém prostranství naproti Javitsovu centru.

Dumal, jestli se ten chlap ukáže.

Vlastně spíš jinak: Jestli se ukáže, zastřelí mě? To táhlo Pellamovi hlavou.

V téhle části Hell's Kitchen ani zářivé slunce nedokázalo zamaskovat bezútěšnost. V prostoru mezi Javitsovým centrem a obrovskou letadlovou lodí Intrepid přeměněnou na plovoucí vojenské muzeum se rozkládaly zaplevelené parcely, opuštěné nebo vyhořelé jednopatrové domy, hřbitov vraků, ploty zakončené ostnatým drátem, staré bojlerky a továrenské stroje zarůstající rží.

Po deseti minutách, kdy jako hypnotizovaný sledoval lodě plující sem a tam po řece Hudson, se za ním zvesela ozvalo: „Hej, ty sráči bláznívej.“

Takže ten chlap se přece jen ukázal.

A žádná střelba. Aspoň zatím.

Muž k němu kráčet po rozpáleném chodníku, nad nímž se tetelil horký vzduch. Navzdory parnu měl pořád na sobě černý kožený kabát. A pořád vypadal jako opičák.

Strčil si do pusy cigaretu a zamumlal: „Jacko Drugh.“

„John Pellam.“

Potrásli si rukama. „Máš kuráž, Pellame, dát mi signál přímo Jimmymu pod nosem.“ Pronesl to s ostentativní bujarostí rozeného smolaře.

Drugh byl přesně taková ryba, jakou Pellam přišel ulovit do baru 488. Nešel tam tahat informace z Corcorana, ze kterého se vyklubal úskočný prevít, jakého čekal, jen možná

ještě trochu úchylnější. Ne, Pellam hledal práskače. „Vypadáte, že se vám dá věřit.“

Čímž chtěl říct: Nabízím kšeft.

„Jasan. To se ví, že Jackovi se dá věřit. Aspoň odtud až potud, kámo. Odtud až potud.“

Pellam se na něj usmál. A vsunul mu do ruky pět stovek, částku, na níž se dohodli v baru. Pellam to číslo nadhodil, a když mu pak Drugh nesl kolu, podstrčil Pellamovi zmáčený ubrousek se jménem tohoto místa.

Drugh se na peníze ani nepodíval. Strčil si ruličku do kapsy gestem člověka, kterého se zřídka někdo snaží podvést – pokud vůbec.

„Co tvůj šéf? Pokusí se mě zabít?“ vyzvídal Pellam.

„Jak to mám vědět? Kdykoli jindy už bys plaval v kanále ve čtyřech různých igelitkách. Ale poslední dobou se Jimmy krotí. Už tolik nedivočí. Nemám páru proč. Zezačátku jsem si myslel, že je za tím ženská, jenže nějaká kunda Jimmyho obvykle nerozhodí. Aspoň ne taková cécorka, jako je Katie, cos ho s ní viděl. Takže nevím. Třeba tě pustí z hlavy. Doufám. Ve tvém vlastním zájmu. Jestli tě bude chtít odkráglovat, seš mrtvěj a nic s tím nenadělaš. Můžeš leda odjet ze státu. Tím to hasne.“

Posadili se na lavičku. Z horka Pellama příšerně svrběla záda. Předklonil se. Drugh dokouřil cigaretu a zapálil si další.

Pellam na něj uhodil: „Takže u vás to máš ve skutečnosti pod palcem ty.“

Drugh pokrčil rameny. „Někdy.“

„Jsi mnohem chladnokrevnější než on.“

Sklopený pohled a úsměv vypovídaly o rebelii ve vlastních řadách. Pellam odhadoval, že do půl roku budou buď Drugh, nebo Corcoran po smrti. Usuzoval, že moudřejší by bylo vsadit si, že přežije Corcoran.

„Nemáme kápa a podobný sračky. Ale jsem číslo dvě, to jo. A často Jimmyho zastupuju. Hlavně, když mu rupne v bedně. Jeho brácha je lehká váha. Komu není shůry dáno...“

Drugh se zamyslel a pak dodal: „Ale dávám si majzla. Vím, kde jsou meze. Heleď, Jimmy je většinou pošahanej sráč. Ale když je zrovna přičetnej, tak si svý lidi hlídá. A má setsakra hodně kamarádů.“ Drugh si Pellama změřil. „Nemáš přízvuk. Ty ses sem nepřistěhoval.“

„Ne, narodil jsem se tady.“

„Víš, co je to Smaragdový podzemí?“

„Ně.“

„Když sem někdo dorazí z Irska, tak je tu prostě tadlecta síť lidí, co se o něj postaraj, než se postaví na vlastní nohy. Jimmy toho pro přistěhovalce dělá hodně. Sežene jim práci a bejvák, ještě než na letišti projdou přes celníky. Chlapům dohodí práci na stavbách, holkám v restauracích a barech. Slušně si vydělávaj. Zařizuje lidem svatby, aby získali zelenou kartu, půjčuje jim prachy.“

„A něco si nechává pro sebe.“

„No jasně, Jimmy je kšeftman, to dá rozum.“

Drugh civěl na Javitsovo centrum, černou funkcionalistickou krabici, která vypadala, jako by budova byla ještě zabalená v bedně. Zasmál se, až se z toho rozkašlal, a to jako by mu připomnělo, le je načase dát si další cigaretu. Zapálil si. „Fakt točíš film?“

„Jo.“

„Žádnýho jinýho filmaře neznám. Koukám na filmy rád. Viděls Stav milosti?“

„Se Seanem Pennem a Garym Oldmanem. A Edem Harrisem. Prima film.“

„Bylo to o nás,“ prohlásil Drugh pyšně.

„Kdo hrál tebe?“ zažertoval Pellam. Ten film sice byl o gangu z Hell's Kitchen, ale byla to fikce.

„Jeden chlap, co jsem o něm jaktěživ neslyšel,“ odpověděl

Drugh smrtelně vážně.

Na moment zavládlo ticho. Oběma bylo jasné, že zdvořilůstek už bylo dost. Je načase přejít k věci. Pellam klesl

hlasem: „Fajn, takže ten požár na Sestatřicáté. Kolují řeči, že v tom měl prsty Jimmy.“ Vzpomínal, co mu řekl Hector Ramirez.

„Jimmy?“ podivil se Drugh. „Kde jsi takovou kravinu sebral? Blbost. Ten starý baráky nezapaluje.“

„Slyšel jsem, že tam bydlela nějaká svědkyně. Že si to s ní Jimmy chtěl vyřídit za to, že svědčila proti někomu z jeho chlapů.“

Drugh pokýval hlavou, ale jen tím dával najevo, že ví, o čem je řeč. „Jo o tohle kráčí? Myslíš, když Spear Driscoe oddělal Bobbyho Frinka? Ta Španělačka to viděla. Carmella Ramirezová, že jo? No jasně, vypovídala u soudu. Jenže Driscoe byl pod parou a sejmul Bobbyho na rohu před lahůdkářstvím na rušný ulici v sobotu večer. Těch svědků tam bylo deset. I kdyby ta Španělačka držela hubu, Speara by stejně šoupli na deset patnáct let mezi negry do Attiky.“

Pellam zkusil výstřel naslepo: „Slyšel jsem, že by to nebyl první barák, co Corcoran podpálil.“

„No jasně. Ale nikdy nepodpaluje starý barabizny. Jenom nový. Všichni to děláme. Do hajzlu, co by taky čekali, když nás připravujou o domov? Spolu s Cubano Lords jsme vyhodili do povětří ten novej barák, tu kancelářskou budovu na Padesátý.“

„To udělal Ramirez?“

„No jasně. Bylo to asi jediný, na čem jsme se kdy shodli. Já u toho byl taky. Jacko umí namíchat pořádněj koktejl, to teda jo. Ale na tom není nic špatnýho,“ pronesl Drugh s hlubokým přesvědčením. „Dřív nám patřila celá West Side. Od Třiadvacátý až po Sedmapadesátou. Celý to bylo naše teritorium. Ted' nemáme nic, člověče. Jenom bráníme svý území, to je všechno. Před Španělákama, negrama a sráčema z realitek. Lidma, co žijou na východ od Osmý.“ Dlouze potáhl z cigarety. „Ne, Jimmy ten barák nepodpálil. To vím nabeton.“

„Jak to, že to víš tak jistě?“

„Jacko to prostě ví. Hele, Jimmy má něco rozjetýho.“

„Co?“

Drugh mu vyložil, že Jimmy Corcoran si spolu s bratrem koupil pozemky a rozjel velkou obchodní transakci. „Tvrdí, že mu to vynese meloun. Přitahovat teďka pozornost k Pekelný kuchyni tím, že by podpaloval baráky, je to poslední, o co stojí. Kdyby se mu někdo plet pod nohy s ohýnkama, Jimmy by s ním zatočil. S Tomem, to je jeho brácha, nechtěj žádněj..., žádněj...“

Pellam mu dodal potřebné slovo.

„Jo, to je vono. Nechtěj žádněj rozruch.“

Pellam byl v pokušení Drughovi věřit. „Dobře, řekněme, že to nebylo Jimmyho dílo. Kdo to teda mohl udělat?“

„Copak ty to nevíš? Kde žiješ? Neslyšels, že sebrali tu starou negerku?“

„Tu pusť z hlavy. Nedoneslo se ti ještě něco?“

„Ale jo, proslýchá se ledacos. Jacko špicuje uši a doslechne se všechno možný.“

„Co třeba?“

„Třeba o tom praštěným klukovi. Když mu začáluješ, podpálí cokoli – klidánko třeba i kostel nebo školu, je mu to putna. Děcka, ženský, to je mu úplně u nohy. Posledních pár tejdnu se motal kolem Šestatřicátý.“

Pellam přikývl. „Slyšel jsem o něm. Máš tušení, co je zač?“

„Ne.“

Pellam se neubráníl zklamání. „Hledám ještě jednoho kluka. Blondáka. Tak sedmnáct, osmnáct. Je to prostitut. Říká si Alex, ale není to jeho pravé jméno. Nevíš o něm něco?“

„Tohle nám zužuje výběr asi tak na tisícovku.“ Drugh přimhouřil staré-mladé oči a zadíval se na rovné pláň Jersey na obzoru. „Věř Jackovi. Udělal to Ramirez. Ten španělskej syčák. Vsadil bych na to krk.“

„Vždyť tam bydlela jeho teta.“

„Ale, třeba se chtěla odstěhovat. Nebo jí hrozilo vystěhování – to spíš. Španěláci nikdy neplatěj nájemný. Ba jo. Vsadil bych se, že už jí dávno sehnal lepší místočko.“

Má pravdu, pomyslel si Pellam. Ramirez to asi opravdu udělal.

„Určitě to byl von. Hele, Ramirez vyrukoval po Johnnym O'Neilovi.“

„To je kdo?“

„Chlap, co s ním čas od času obchodujem. Johnny si pronajímá byty všude možně po městě a skladuje tam různé věci.“ Drugh snížil hlas: „Rozumíš, o čem mluvím?“

„Tomu, že si pronajímá byty, jo.“

„Pšššt, kámo. Ani slovo. Jacko se spolehne na tvý čestný slovo.“

„Platí.“

„O'Neil kšeftuje se zbraněma, jasný? Měl v tom baráku byt.“ Mávl rukou směrem k Etiiině domu. „Fakt, člověče. Měl tam zašívárnu.“ Pronesl to tónem, jako by takové místo měl mít každý Newyorčan.

Pellam si vzpomněl, že vyšetřovatelé našli v suterénu zbraně.

„Ramirez se onehdy vrhnul na O'Neilův náklad'ák, narval mu do huby glocka a řek mu, ať se s tou svojí municí z tyhle části Kitchen pakuje.“

„Co na to O'Neil?“

„Co asi? Rek: Jasan, váženej Španěláku, dám si pohov.' Co bys asi řek ty, kdybys měl mezi zubama devítku? Tipuju, že Ramirez se o těch zbraních doslech od tetičky, nasral se a najal si toho cvoka, aby v tom baráku pořádně zatopil.“

Pellam pokýval hlavou. Takže Ramirez mu prozradil něco málo, ale zdaleka ne všechno. „Udělal bys pro mě něco? Poptal by ses po Alexovi? Potřebuju ho najít.“

„No jo, Jacko bude mít oči na š'opkách. Poptám se. Se mnou se lidi bavěj. Když mi z toho něco kápne, zjistím ti všechno.“

Pellam zase sáhl po peněženke.

Ale Drugh zavrtěl hlavou. Vypadal, jako by se zastyděl. „Ne, ne, tak jsem to nemyslel. Už jsi mi zaplatil. Ale až budeš točit ten film, tak si na mě vzpomeň, jo? Brnkni Jackovi. Když točili tamto, ten Stav milosti, měli se mi ozvat. Měly by na to být zákony, když někdo použije tvůj život a ani ti neřekne o dovolení. Sakra, nechci být hvězda nebo tak něco. Jenom jsem chtěl být v tom filmu. Byl bych dobřej. Vím, že jo.“

Pellam potlačil úsměv. „Jestli se někdy dopracuju ke castingu, ozvu se ti, Jacko. Spolehni se.“

19

Ettie Washingtonová civěla na okno ženské vazební věznice.

Měla ho vysoko nad hlavou a sklo bylo tak špinavé, že skrz něj nebylo vidět. Ale světlo bylo příjemné. Vzpomínala na Billyho Doyla, na to, jak rádi trávili čas venku, procházeli se po okolí. A zdravili sousedy. Její druhý manžel, Harold Washington, taky nerad trčel v bytě, přestože byl domácí typ. Když byl jakžtakž střízlivý, sedávali spolu na schodech a popíjeli. Ale když Ettie začala žít sama, objevila kouzlo houpacího křesla a okna. A teď se zdálo, že o tohle potěšení jednou provždy přijde.

Premýšlela o chybách, jichž se v životě dopustila. A o tajemstvích a lžích. Některé byly vážné, jiné míň. Jenže i drobné špatnosti, které člověk provede, mohou narůst do obřích rozměrů. Zatímco všechno dobré se rozplyne jako dým.

Taky vzpomínala na Pellamův výraz v soudní síni, když ta mrcha státní zástupkyně všem pověděla o jejím škraloupu. Přijde za mnou ještě někdy na návštěvu? dumala. Asi ne. Proč by to dělal? To pomyšlení se do ní zařízlo jako nůž. Ale cítila jen bolest, nikoli překvapení. Celou dobu věděla, že Pellam jednou zmizí z jejího života. Je to chlap a chlapi

odcházejí. Nezáleží na tom, jestli jsou to otcové, bratři nebo manželé. Všichni odcházejí.

Za ní se ozvaly kroky.

„Jak je?“ zahalekala Hatake Imahamová. „Všechno dobrý?“

Ettie se otočila.

Za mohutnou ženou stálo několik dalších vězeňkyň. Pomalu se k ní blížily. Na opačném konci cely postávalo dalších šest žen a vyhlížely na chodbu. Ettie nechápala, proč stojí tak podivně v řadě. Pak jí došlo, že cloní výhled dozorcům.

Polilo ji horko. Přesně takový pocit měla, když za ní tehdy přišli ti dva policajti a s ponurým výrazem se jí zeptali, jestli je matka Franka Washingtona. Mohli by jít dál? Něco jí musejí říct. Hatake nevzrušeným tónem pokračovala. „Je ti dobře?“

„Je mi fajn,“ vymáčkla ze sebe Ettie nervózně a dívala se z jedné na druhou.

„Určitě seš na tom lip než ten kluk.“

„Jakej kluk?“

„Ten, cos ho zabila. Juan Torres.“

„Já jsem to neudělala,“ zašeptala Ettie. Poodtáhla se a přimáčkla se ke zdi. „Neudělala jsem to.“

Zalétla pohledem ke dveřím, ale přes řadu žen vůbec nebylo vidět ven.

„Vím, žes to udělala, ty svině. Zabílas malýho kluka.“

„Nezabila!“

„Okó za okó.“ Mohutná žena k ní přikročila blíž. V ruce držela zapalovač. A žena vedle ní, Dannette, taky. Kde je sebraly? Pak jí došlo, že se Dannette úmyslně nechala znovu zatknout, aby sem zapalovače propašovala. Hatake se ještě přiblížila.

Ettie se přikrčila, pak se prudce vymrštila a rozehnala se sádrou proti Hatakinu obličejí. Praštila ji přes nos, až to

zadunělo. Žena vyvrískla a upadla. Ostatní zalapaly po dechu. Chvilí se nikdo ani nehnul.

Ettie se zhluboka nadechla, aby zavolala o pomoc, jenže v tu ránu měla v ústech nakysle páchnoucí hadr. Někdo po ní zezadu skočil a vrazil jí roubík. Hatake už stála na nohou, otírala si z nosu krev a krutě se usmívala.

„Tak fajn, tak fajn.“ Kývla na Dannette, ta zapálila cigaretu a hodila ji Ettii na šaty. Ettie ji chtěla shodit, ale další dvě ženy ji chytily a znehybnily. Nemohla se ani hnout. Rozžhavený konec cigarety se začal propalovat látkou.

Hatake řekla: „Tady bys neměla kouřit. Je to proti předpisům. A občas se stane nehoda. Ty mrchy zapalovače občas vytečou. A celou tě zleje to svinstvo zevnitř, ten plyn. Spálí ti vlasy, spálí ti ksicht. Občas tě to zabije, občas ne.“

Hatake k ní přikročila a Ettie ucítila na hlavě a na tvářích ledové kapky butanu. Zavřela oči, snažila se vykrotit ženám, co ji svíraly.

„Dej mi to,“ vyštěkla Hatake a vyšklubla Dannette z ruky zapalovač. Zadrmlila ještě něco, ale Ettie ji neslyšela přes vlastní úpění a mumlané prosby. Ozvalo se cvaknutí a zasyčení. Robustní žena k ní kráčela blíž a blíž a zapalovač před sebou držela jako pochodeň.

20

Hvězda udělá z filmu trhák. Trhák.

Výraz uctívání v Hollywoodu jako modla, který je definován jako „film, který přiměje dost lidí, aby o premiérovém víkendu vytáhli z peněženek svoje těžce vydřené peníze, takže producenti si v pondělí nebudou muset lámat hlavu a vymýšlet výmluvy pro své manželky, milenky, šéfy a reportéry z Daily Variety, aby jim objasnili, proč právě utopili cizí miliony v propadáku“. Hvězdy udělají z filmu trhák. Anebo senzační zápletka.

Dneska to dokážou i zvláštní efekty, hlavně když mezi nimi nechybí výbuchy.

Ale nic na světě neudělá trhák z dokumentu. Dokumenty mohou být informačně hodnotné, dojemné nebo inspirující. Mohou představovat nejvyšší formu filmového umění. Ale nikdy neposkytnou divákům to, co hrané filmy.

Unik před realitou, pár hodin čiré zábavy. Pellamovi cestou po Manhattanu, směrem k ušmudlané přehlídce soudních budov a věznic, táhlo hlavou: Natočil jsem čtyři nezávislé filmy, všechny se staly kultovní záležitostí, dva vyhrály ceny. Vystudoval jsem filmařinu na Newyorské univerzitě a Kalifornské univerzitě. Napsal jsem desítky článků do Cineaste a Nezávislého filmového měsíčníku a dokážu zpaměti odříkat dialogy z většiny Hitchcockových filmů. Mám bezvadné reference.

A přesto ho všech osmnáct studií a produkčních společností, na které se obrátil, odmítlo.

Když jim pověděl o svém dokumentu Na západ od Osmé: Ústně tradovaná historie Hell's Kitchen, všichni překypovali nadšením a chválou. Ale nevyrazil z nich ani dolar.

Když se pokoušel svůj nápad prosadit, vykládal jim, že čtvrt' nabízí úchvatnou směsici zločinnosti, hrdinství, zkaženosti a krásy. „To jsou otřepaná kliše, Pellame,“ upozornil ho kamarád, viceprezident pro rozvoj u Warner Brothers. „Na těch dobrý film nepostavíš.“

Jenom Alan Lefkowitz projevil zájem, jenže ten neměl ani zdání, o jaký film kráčí.

Pellam do toho dokumentu přesto vkládal nemalé naděje, dokonce věřil, že by s ním mohl usilovat o Oscara – a to všechno především kvůli setkání, které se odehrálo minulý červen na Západní Šestá třicáté.

„Promiňte,“ oslovil ženu na ulici, „bydlíte v tomhle domě?“

„Jo, to teda bydlím, mladej muži,“ odvětila stará černoška, v očích sebejistý výraz a pobavení. Ani náznak ostražitosti.

Rozhlédl se ulicí. „Je to poslední obytný dům v tomhle bloku.“

„Bejvalo to tu samej činžák. Vidíte tamhletu prázdnou parcelu? Tam stával barák, kde jsem bydlela čtyřicet roků. Tamhle. Tady žiju tuším pět let, nebo tak něco. Co vy na to? Skoro půl století v jednom a tom samým bloku. Sakra, z toho málem naskakuje husí kůže.“

„Vaše rodina prožila v téhle čtvrti celý život?“

Žena odložila tenkou igelitku, ve které měla dvě plechovky, dva pomeranče a obrovskou láhev vína.

„Na to vemte jed. Můj děda Ledbetter sem přišel z Raleighu v roce 1862. Dorazil sem vlakem v deset večer, vyšel z nádraží a uviděl ty kluky, byla jich plná ulička, prostě spousta, a děda se zeptal: ‚Propánajána, jak to, že nejste doma?‘ A oni na to: ‚Co to meleš, dědku, dyť my jsme doma tady! Jdi se bodnout.‘ Bylo mu těch děcek děsně líto. Na ulici jich tehda musely žít celý tisíce. Neměly kde jinde bydlet.“

Mluvila beze stopy přízvuku, hlubokým melodickým hlasem – hlasem zpěvačky, jak se dozvěděl později.

„Byla to hezká budova?“ zeptal se Pellam s pohledem upřeným na prázdný pozemek zarůstající plevelem, kde kdysi stával ženin dům.

„Ten barák, co jsem v něm bydlela? Ta stará barabizna?“ Rozesmála se. „Obluda na spadnutí! Ale povím vám něco zajímavýho. Aspoň mně to přišlo zajímavý. Když ho měli zbourat, spousta lidí si přišla stěžovat. Takový ty případy, co děsně rádi protestují, znáte to. ‚Neberte nám domov,‘ ječeli. ‚Neberte nám domov,‘ Většinu jsem jich tady ve čtvrti nikdá neviděla. Myslím, že to byli studenti z Morningside Heights nebo z Village, co vycejtili příležitost pěkně si zařadit. Chápete? Takový ty pošukové. A koho tam nepotkám, ženskou co jsem znávala kdysi dávno. Před spoustou let. Už tehda jí táhlo na devadesát, byla vdaná za mnohem staršího chlapa, provozovali nájemnou stáj a prodávali koně armádě. Hell's Kitchen fungovala jako stáj pro celej New York. Pořád

tu ještě jsou místa, kde se pronajímají dvoukolový drožky. No nic, takže tahle ženská se v tom baráku narodila, v tom, co měli zbourat. Ineeda Jonesová. Žádná Inez – Ineeda. Namouvěru. Bylo to jižanský jméno, z Karolíny. Roky žila v Harlemu, pak se vrátila do Pekelný kuchyně, zrovna tak chudá jako já. Od kolíčky k hrobu, od kolíčky k hrobu. Heleďte, váženej, neberte to jako urážku, ale co je tady k smíchu?“

„Můžu se zeptat, jak se jmenujete?“

„Ettie Washingtonová.“

„Já jsem John Pellam, paní Washingtonová. Nechtěla byste se objevit ve filmu?“

„Ve filmu? Hergot. Nechcete si zajít nahoru? Na víno.“

Týden nato se pustili do rozhovorů. Pellam pokaždé vystoupal šest pater k jejímu bytu, zapnul kameru a nechal Ettii Washingtonovou mluvit.

A že toho namluvila! Vykládala mu o své rodině, dětství, životě.

Když jí bylo šest, sedávala u okna na prodřeném koberci sebraném někde u popelnic a poslouchala, jak si matka s babičkou vyprávějí historky o Hell's Kitchen na přelomu století – o Owneym Maddenovi a Gopherech, nejjobávanějším gangu ve městě.

„Děda Ledbetter používal spoustu slangu, co zamlada pochytil na ulici. Říkal policajtům ‚chlupatý‘. ‚Kavka‘ pro něj byl chlap, co je ho snadný ošulit. ‚Šnába‘ byla kořalka. A ‚lupení‘ peníze. Můj brácha Ben se tomu chechtal a říkal mu: ‚Dědo, dneska už takhle nikdo nemluví. Jenže to se splet. Děda říkal ‚kutloch‘ místu kde člověk bydlí, domovu, jasný? A dneska už to lidi říkají zase.“

Když bylo Ettii deset, dostala první práci, zametala piliny a balila maso v řeznictví.

Když jí bylo dvanáct, zápolila ve škole s čísly a se slovy a většinou to uhrála na jedničky. K obědu kradla v restauracích zbytky z košů. Spolužáci se jeden po druhém

vytráceli, jak u nich potřeba peněz přerůstala touhu po vědění.

Když jí bylo čtrnáct, na gauči vedle ní jednoho horkého letního odpoledne zemřela milovaná a obávaná babička Ledbetterová – týden před svými devětadevadesátými narozeninami.

V patnácti Ettie sekla se školou a začala za dvacet centů na hodinu brousit nože a dláta v papírně; ostříla čepele o dlouhé pohyblivé kožené řemeny. Někteří muži jí občas přihodili peníze navíc, protože opravdu dřela. Jiní si ji občas zavolali do zadu do skladu

a tam jí osahávali hrud' a naléhali, ať to nikomu neříká. Jeden jí j hmátl mezi nohy, a než jí stačil nařídít, ať to nikomu neříká, měl kudlu ve stehně. Obvázali mu to a dali mu den volna s plnou mzdou. Ettie dostala vyhazov.

V sedmnácti potají vklouzávala do klubů na Dvaapadesáté, aby si mohla poslechnout Bessii Smithovou.

„V Kitchen nebylo moc míst, kam by člověk mohl jít za zábavou. Když máma s tátou měli jeden dva dolary nazbyt, zašli si na Bowery v East Side, tam byla ‚muzea‘, ale tím nemyslím to, co si pod tím názvem asi představuješ. Bej valy tam pasáže a v nich kabinety zrůd, varieté a kabarety. Když se chtěli máma s tátou extra pobavit, zašli si k Marshallovi na Třiapadesátou. Asi jsi o tom nikdá neslyšel, ale byl to hotel a noční klub pro černochoy. Tam to bejvalo nejlepší, kampak se na to hrabalo to všechno ostatní. Zpívala tam Ada Overtonová Walkerová. A taky Will Dixon.“

V osmatřiceti, kdy za sebou Ettie měla dekádu zpívání po kabaretech a příležitosti k vystupování se tenčily, se zamilovala do pohledného Ira Billyho Doyla, šarmantního chlapíka, který podle všeho měl záznam v trestním rejstříku. (Pellam ještě pořád doufal, že se dozví konec téhle historky.)

Když jí bylo dvaadvaceti, v manželství už jí to neklapalo. Byla nespokojená, chtěla zpívat. Billy byl taky nespokojený. Chtěl uspět, najít si vhodné uplatnění. Nakonec jí řekl, že

odjíždí, aby si našel lepší práci, a že pro ni pošle. Nikdy se nevrátil, pochopitelně, a Ettii to zlomilo srdce. Ani se jí neozval – vyjma kratičkého vzkazu, který přiložil k rozvodovým papírům odeslaným z Nevady.

Ve čtyřiačtyřiceti se provdala za Harolda Washingtona. Pár let nato se opilý utopil v řece Hudson. Svým způsobem nebyl špatný, tvrdě pracoval, ale stejně jí zanechal víc dluhů, než se sluší na člověka, který nikdy nesázel na koníčky.

Kazeta za kazetou historek jako tyhle. Pět hodin, deset, dvacet. „Neříkejte, že vás to vážně zajímá,“ divila se Ettie. „Jen mluv dál, Ettie. Kamera běží.“ Pellam si říkal, že by měl vypadnout a vyzpovídat i ostatní obyvatele nechvalně proslulé čtvrti. A taky je vyzpovídal, aspoň některé. Ale středobodem filmu Na západ od Osmé zůstávala Ettie Washingtonová. Billy Doyle, Ledbetterovi, Wilkesovi, Washingtonovi, prohibice, odbory, gangy, epidemie, hospodářská krize, druhá světová válka, dobytčářské dvory, zámořské parníky, činžáky, domovníci. Kamera běžela. A nezastavovala se. Dokud Ettii nezatkli za žhářství a za vraždu. Ted', v tohle parné odpoledne, podal uniformovaný dozorce Pellamovi propustku a vedl ho vlhkými chodbami, kde to páchlo rovnou měrou desinfekcí a močí. Prošli detektorem kovů do návštěvní místnosti a tam dozorce řekl Pellamovi, ať počká.

Ve vazební věznici dneska vládl chaos. Z dálky se ozýval křik. Jeden či dva rozječené hlasy. „Me duele la garganta!“

„Ty krávo...“

„Estoy enferma!“

„Ty krávo, chytím tě a zavřu ti držku jednou provždycky!“

Po pěti minutách se se zaskřípěním otevřely zelené kovové dveře. Dovnitř vešel dozorce, podíval se na Pellama. „Čekáte na Washingtonovou? Ta tu není.“

Pellam se zeptal, kde tedy je. „Běžte do druhého patra.“

„Je v pořádku?“

„Do druhýho patra, povídám.“

„Neodpověděl jste mi.“ Ale dozorce už byl pryč.

Pellam bloudil ponurými chodbami, až dorazil do šeré místnůstky, kam ho nasměrovali. Nebyla o nic míň špinavá, ale aspoň tu byl chládek a větší klid. Dozorce mrkl na propustku a pustil ho do dalších dveří. Pellam jimi prošel a ke svému úžasu spatřil za stolem sedět Ettii se sepjatýma rukama. Měla ovázanou tvář. „Co se stalo, Ettie? Co tu děláš?“

„Jsem na samotce,“ zašeptala. „Chtěly mě zabít.“

„Kdo?“

„Ty ženský. Dole v cele. Doneslo se jim, že ten Torresovic kluk umřel. Oblaflý mě – věřila jsem, že jsme spolu zadobře, a přitom celou dobu plánovaly, jak mě zabijou. Louis sehnal nějaký soudní příkaz nebo co, aby mě přesunuli jinam. Dozorci tam přišli akorát ve chvíli, kdy se mě ty ženský pokoušely upálit. Postříkaly mě svinstvem a chtěly mi spálit obličej, Johne. To svinstvo mi podráždilo kůži.“

„Jak je ti?“

Neodpověděla. Místo toho řekla: „Nečekala jsem, že ten kluk umře. Byl to pro mě otřes. Chudáček. Byl to takovej roztomilej klouček. Kdyby byl u babičky, jak měl, byl by teď naživu... Modlila jsem se za něj. Fakt! A to mě znáš – víš, že na náboženství zbytečně neplejtvám časem.“

Pellam jí položil ruku na zdravou paži. Chtěl říct: „Aspoň ho to nebolelo, ' nebo 'Bylo to rychlé,' jenže popravdě řečeno netušil, kolik bolesti si ten chlapec vytrpěl, ani jak dlouho umíral.

Ettie konečně vzhlédla k jeho vážné tváři. „Viděla jsem tě u soudu. Když jsi slyšel o tom, jak mě tenkrát odsoudili... Vsadím boty, že bys chtěl vědět, jak to bylo.“

„Jak?“

„Pamatuješ, jak jsme s Priscillou Cabotovou makaly v tý fabrice? V továrně na šaty?“

„Vyhodili tě. Před pár lety.“

„Byly to pro mě krušný časy, Johne. Sestra byla nemocná. Neměla jsem ani floka. Byla jsem zoufalá. Pracovali jsme tam s Priscillou a s ještě jedním chlapem, všichni jsme dostali padáka naráz a jeho napadlo, že firmu vystrašíme, abysme z nich vytřískali peníze. Říkali jsme si, že nám to dlužej, to víš. Tak jsem do toho šla. Neměla jsem to dělat. Hergot, vlastně se mi ani nechtělo. Abych to zkrátila, prostě zavolali majiteli té firmy a pohrozili mu, že jestli nám nezaplatí, přijde o zařízení. Ale ve skutečnosti jsme nechtěli nic provést. Aspoň já ne. Nevěděla jsem, že mu vyhrožovali, že mu to podpálej. Já nikam nevolala, to Priscilla a ten chlap. No, šéf souhlasil, že zaplatí, ale zavolal policajty, všechny nás chytili a ti dva prohlásili, že jsem si to vymyslela já. Policajti sice nevěřili, že by to bylo moje dílo, ale zavřeli mě a nějakou dobu jsem si poseděla v base. Nejsem na to pyšná. Hrozně se stydím... Je mi to líto, Johne. Že jsem ti o tom neřekla. Měla jsem to udělat.“

„Nemusíš mi o sobě přece říkat všechno.“

„Nemáš pravdu, Johne. Byli jsme kamarádi. Neměla jsem ti lhát. A Louisovi jsem to měla říct taky. Pěkně jsem si u soudu zavařila.“

Opodál se někdo hystericky rozchechtal, ten zvuk byl čím dál pronikavější, až se změnil v ječivý kvíl. Pak se rozhostilo ticho.

„Máš svoje tajemství a já taky,“ řekl Pellam. „Taky jsem ti o sobě neřekl všechno.“

Zpytavě si ho prohlížela. Život ve městě člověku zbystří smysly. „O co kráčí, Johne?“ Rozmýšlel se.

„Chceš mi něco říct, nemám pravdu?“ zeptala se Ettie. Nakonec řekl: „Zabití.“

„Cože?“

„Seděl jsem za zabití.“

Oči jí znehybněly. Pellamovi se nechtělo líčit jí to, nechtěl to všechno znovu prožívat. Ale měl pocit, že jí to

musí říct, že na tom hrozně záleží. A tak jí to odvyprávěl, celou tu historii o hlavní hvězdě svého posledního celovečerního filmu – toho, který nikdy nedokončil (kotouče s natočenými záběry se momentálně válely v podkroví u něj v Kalifornii). Film se měl jmenovat Střední standardní čas. Hlavní hvězda – Tommy Bernstein, sympaťák, cvok, neřízená střela. Už chybělo dotočit jenom šest scén a čtyři druhořadé kaskadérské kousky. Týden. Pouhý týden. „Dej mi jenom trošku, John. Jenom tolik, abych to doklepal do konce.“

Jenže Pellam mu nedal jenom trošku. Dal mu hodně a ten muž strávil dva dny v kokainovém opojení. Vyváděl, chechtal se, chlastal, zvracel. Zemřel na srdeční záchvat přímo na pláci. A státní zástupce z Města andělů se rozhodl, že si Pellama s plnou parádou podá – za to, že opatřil kokain, který Tommyho smrt zavinil. To on je viníkem, prohlašoval, a porota mu dala za pravdu, shledala Pellama vinným a nějakou dobu si poseděl v San Quentinu.

„To mě mrzí, John.“ Pak se Ettie rozesmála. „No není to náhoda? Ty, já i Billy Doyle. Všichni jsme bejvalí muklové.“ Přimhouřila oči. „Víš, koho mi připomínáš? Mýho syna Jamese.“

Pellam viděl toho mladíka na fotografiích, na kterých mu bylo něco přes dvacet. Ettiin nejstarší syn, jediné dítě, které měla s Doylem. Měl světlou pleť – Doyle měl hodně bledou kůži –, byl štíhlý a pohledný. Před lety sekl se školou a vypravil se na západ vydělat si peníze. Poslední, co od něj Ettie dostala, byl lístek, ve kterém psal, že se bude věnovat „problematické životnímu prostředí“.

To bylo před více než deseti lety.

Dozorkyně se podívala na hodinky a Pellam zašeptal: „Nemáme moc času. Potřebuju se tě na něco zeptat. Na té pojistce, co sis ji podle nich pořídila, je číslo tvého běžného účtu a tvůj podpis. Jak by se k nim někdo mohl dostat?“

„K číslu účtu? To teda netuším. Nikomu jsem to číslo nedávala.“

„Neztratilas v poslední době šek?“

„Ne.“

„Komu všemu platíš pomocí šeků?“

„Já nevím... Běžný platby jako každé. To do mě vtloukla máma. Nikdy jim nesmíš dát záminku, aby se na tebe vrhli, říkávala mi. Plat' včas. Pokud teda budeš mít čím.“

„Vypsals šeky někomu, komu to normálně neděláš?“

„Ne, nic mě nenapadá. Vlastně počkat. Před pár měsíci jsem musela zaplatit něco státu. Omylem mi poslali moc velké sociální příspěvek. O tři stovky víc, než jsem měla dostat. Všimla jsem si toho, ale ty prachy jsem si nechala. Přišli na tu chybu a chtěli to zpátky. Právě kvůli tomu jsem si najala Louise. Vyřídil mi to. Nakonec jsem jim musela zaplatit jenom půlku. Dala jsem mu šek a on jim ho poslal spolu s nějakým formulářem. Hele, možná po mně jdou, možná na mě má vláda spadeno, John. Třeba sociálka spolupracuje s policajty.“

Tyhle bláznivé řeči o spiknutí mu lezly na nervy. Ale byl vůči ní shovívavý. Za stávajících okolností má nárok na paranoidní myšlenky.

„Co tvůj rukopis? Jak se k němu mohl někdo dostat?“

„Nemám páru.“

„Nenapsals v poslední době dopis někomu, komu normálně nepíšeš?“

„Dopis? Nikdo mě nenapadá. Píšu si s Elizabeth a občas posílám pohledy sestřině dceři do Fresna. A pár dolarů k narozeninám. To je všechno.“

„Nevloupal se k tobě nikdo?“

„Ne. Pokaždý zamknu a zavřu všechny okna. Dávám si bacha. V Pekelný kuchyni musí bejt člověk opatrnější. To je první, co se tu naučíš.“ Hrála si se sádkou, obtahovala prstem Pellamův podpis. Ty odpovědi zněly věrohodně, ale nebylo to žádné terno. Porota jim může uvěřit, a stejně dobře je může

považovat za lži. Pellam si jako už tolikrát v Hell's Kitchen nebyl jistý, čemu má věřit.

Zastrčil si poznámkový blok do kapsy a zeptal se: „Udělal bys pro mě něco?“

„Cokoli, Johne.“

„Dopověz mi tu historku o Billym Doylovi.“

„Kterou? O tom, jak šel do basy?“

„Jo, tu.“

„Tak jo. Chudák Billy. Seběhlo se to takhle. Už jsem ti povídala, že hrozně chtěl vlastnit pozemek. Měl sice toulavý boty, ale nedokázal projít kolem parcely nebo baráku s cedulí Na prodej, aby si to místo neprohlídnul a nevyzpovídal majitele.“

Etii se blýskaly oči. Tohle je pro ni největší potěšení, pomyslel si Pellam, probírat se vzpomínkami a sprádat příběhy. I on sám znal neodolatelnou přitažlivost vypravěčství; vždyť byl koneckonců filmový režisér. Až na to, že Etiiiny příběhy byly pravdivé a nic za ně nechtěla. Ani chválu kritiků, ani procenta ze zisku.

„Pamatuješ, jak jsem ti vykládala o svém bráchovi Benovi? Byl skoro stejně starej jako Billy, jen asi o rok dva mladší. Přišel za Billym s tím, že má nápad, jak si pomoci k prachům a složit první splátku za pozemek, že jenom potřebuje partáka. Ale nebyl to vůbec žádný nápad. Byla to habadůra. Ben se znal s nějakýma odborovejma předákama, zfixloval nějaký kontrakty a povedlo se mu obejít šéfy. Až moc hltal historky dědy Ledbettera o Gopherech a jim podobnejch, gangy, to bylo jeho. Chtěl bejt v nějakým hodně drsným – i když v Kitchen tehda žádný černošský gangy nebyly, nejsou tu ani teď. A na ten svůj podfuk byl náramně pyšnej.“

Mýmu Billymu o něm neřek. Billy si myslel, že jsou to poctivý kontrakty na dopravu a tak a voni že si berou zprostředkovatelský provize. Balancoval na hraně, ale nebyl žádný pitomec, to zas ne. Některý lidi by si troufnul podvít,

ale odboráře ne. Pak Lemmy Collins, šéf přístavních dělníků, zjistil, že chyběj peníze. Myslel si, že to proved Ben. Věděl, že Billy je s Benem jedna ruka, jenže taky věděl, že Ir by neokrádal vlastní lidi, kdežto černoch by Iry oškubal klidně. A tak se vypravil za svým bráchou se dvěma dalšíma chlapama z odborů a s baseballovou pálkou.

Už se ho chystali umlátit k smrti, ale zavolali jim odborový předáci. Tem totiž volali policajti. Billy se přej ke všemu přiznal. Řek, že to byl jeho nápad. Jakmile do toho začala šťourat policie, Lemmy už nemoh Bena zabít, i když by rád. Odboráři si vymohli prachy zpátky a Billy si odseděl rok v lapáku. Bylo mu jasné, že jako Ir a běloch se z toho dostane živě. Ben by nepřežil, kdyby to na něj prasklo. Kdyby ho neodkráglovali rovnou v Kitchen, tak v Sing Singu určitě.“

„Vzal na sebe cizí vinu,“ konstatoval Pellam.

„Za mého bratra,“ dodala Ettie.

Pellam tiše řekl: „Dobře víš, že to udělal kvůli tobě.“

„Vím.“ Ettie se tvářila melancholicky. „Ale ten rok ho změnil. Zachránilo mi to bratra, ale možná jsem kvůli tomu přišla o manžela. Rok potom, co ho pustili, jsem se jednou večír vrátila domů a našla jenom vzkaz.“

„Promiňte, pane,“ pronesla dozorkyně vlídně, „bohužel už budete muset končit.“

Pellam přikývl. „Už jenom jednu věc. Hej, Ettie, zvedni hlavu.“

Ozvalo se cvaknutí a tiché zavrčení motorku.

Ettie zamrkala, jak z polaroidu vyšlehl blesk.

„Co to tropíš, John? Přece si mě nechceš pamatovat takhle! Aspoň mě nech, ať si upravím vlasy.“

„Není to pro mě, Ettie. A neboj, vypadáš dobře.“

21

Lefty nezklamal.

Pellam seděl bos na kusu překližky, kterým proměnil vanu v kuchyni ve stůl, a poslouchal vzkazy na záznamníku. Jeden člověk zavěsil, aniž cokoli řekl, pak další. Nakonec se ozval Lefkowitz a svým drmolením rychlostí sto kilometrů za hodinu mu pověděl o večírku, který chystá Roger McKennah; prý stačí zmínit Lefkowitzovo jméno a Pellama vpustí do „uzavřeného hájemství newyorského byznysu“. Takhle to skutečně zformuloval, beze stopy ironie. Pellam obrátil oči k nebi a kopl do zdi, aby odehnal holubího drzouna, který se mu usadil na okenní římse.

Dlouhatánský vzkaz pokračoval líčením podrobností, včetně toho, co si má vzít Pellam na sebe.

Hodinu na to vyšel patřičně nastrojený Pellam (v nových černých džínách a nablýskaných kovbojských botách) do dusného vedra a svezl se metrem k budově Citicorp. Odtamtud došel na adresu na Páté Avenue a prošel otočnými dveřmi. Jakmile se ocitl uvnitř, nikdo nemohl tušit, že na rozdíl od většiny ostatních hostů nepřišel bentleyem, rolls-roycem nebo – jako ti chudší mezi nimi – majestátní limuzínou Lincoln Continental.

„Podívejte se, už zase.“

Z ženina hlasu zaznívalo vzrušení a mezi hosty v nejvyšším patře trojpodlažního apartmá to rázem zašumělo – spíš nadšením než hrůzou.

„Páni. Koukej, vidíš ty plameny?“

„Kde?“

„Tamhle. Vidíš?“

„Ronnie, poptej se, jestli tu někdo nemá foťák. Joan, koukni!“

Pellam se propletl k oknu, sto osmdesát metrů nad ulicí, kde své zboží prodávali Cartier, Tiffany a Henri Bendel. Zadíval se západním směrem. Další požár, zaznamenal s odporem. Budova někde v Hell's Kitchen, severně od kanceláře Louise Baileyho. Z mohutného oblaku dýmu tu a

tam vyšlehl plamen. Kouř stoupal tři sta metrů vysoko k mléčnému nebi a připomínal atomový hříb.

„Panebože,“ zašeptala jakási žena. „To je nemocnice! Manhattanská nemocnice!“

Ta, kde ošetřovali Ettii, blesklo hlavou Pellamovi. A kde umřel Juan Torres.

„Myslíš, že je za tím zase ten magor? Tak co bude s tím foťákem? Chci si to vyfotit. Ale vždyť víš, koho myslím. Toho cvoka, co o něm psali ráno v Timesech.“

„To už je pátý požár? Anebo šestý?“

Plameny se rozrostly, teď už je bylo jasně vidět.

Fotoaparát nikdo nepřinesl a požár za chvíli ztratil kouzlo neotřelosti. Hosté se jednotlivě nebo ve skupinkách po dvou, po třech vraceli zpátky, užívat si večírku.

Pellam se ještě chvíli díval. Na tichý balet plamenů, na oblak šedého dýmu vznášející se nad Manhattanem.

„Nazdar, jak se vede?“ ozval se za ním mužský hlas s rozmazaným longislandským přízvukem. „Jste oháknutý jako komediant. Jste komediant?“ Pellam se otočil a ocitl se tváří v tvář obéznímu mladíkovi ve smokingu.

„Ne.“

„Hm. Prima bejvák, co?“ Hlavou zmoženě opsal kruh kolem dvoupatrového obývacího vaku v třípodlažním apartmá na Páté Avenue. „Rogerovo hnízdečko na nebesích.“

„Ujde.“

V tu chvíli Pellam přes místnost zahlédl svou kořist – Rogera McKennaha. Vzápětí se mu developer zase ztratil v davu.

„Znáte tu historku?“ Pellamův nový známý se opilecky zachechtal. Napil se martini.

„Jakou historku?“ zeptal se Pellam.

Mladík zaujatě potřásl hlavou, ale neodpověděl.

Pellam ho pobídl: „Tu o knězi, jeptišce a rabínovi?“

Muž se zamračil, zavrtěl hlavou a pak mu začal opilecky líčit, že tenhle byt je prošpikovaný bludištěm pokojků

mrňavých jako králíčí kotce, kterým McKennah říká doupata, salonky, hudební pokojíky a bavírny.

„Hm,“ zabručel Pellam neurčitě a vyhlížel mezi lidmi McKennaha.

„Ve skutečnosti jsou to prachobyčejný ložnice,“ pokračoval mladík a vyšplíchl si vodku na kožené mokasíny. „Jenomže jich má patnáct a přitom nemá jedinýho kamaráda – neřkuli patnáct – kterej by to s ním vydržel tak dlouho, aby u něj byl ochotnej přenocovat.“

Mladík se rozřehtal na celé kolo a zavdal si alkoholu, který mu poskytl terč jeho ošklivého vtipu. Kolem proplula blondýnka v červených šatech s hlubokým výstřihem. Podívala se do očí jak Pellamovi, tak mladíkovi a mladík se zničehonic odporoučel, jako by ho za sebou táhla na vodítku jako pejska.

Pellam znovu vyhlédl z okna na chuchvalce dýmu. Za tu hodinu, co tu strávil, se o McKennahovi něco málo dozvěděl, ale většinou jenom klípky podobné těm, co si právě vyslechl; nic užitečného. Podnikateli bylo čtyřiačtyřicet. Byl robustní, ale udržoval se v kondici. Ve tváři vypadal jako mladší a obtloustlejší Robert Redford. Čistá hodnota jeho majetku se odhadovala na dvě miliardy. Pellam si povšiml, že jeho tvář dokáže ve zlomku sekundy vystřídat kaleidoskop výrazů – změnit se z chlapecké v hamižnou, vzápětí v démonickou nebo v čirý led.

Zatím zjistil hlavně to, že o Rogeru McKennahovi nikdo skoro nic neví. A taky, že developer nepostrádá jakési nevysvětlitelné charisma, které žene lidi jako tyhle – atraktivní a vlivné, či posedlé atraktivními a vlivnými –, aby se rvali o pozvánky na jeho večírky, kde budou moct popíjet jeho drinky a zákeřně ho pomlouvat za zády.

Nenápadně se k němu přitočil blíž. McKennah se pomalu proplétal přeplněnou místností.

U stolu s kaviárem se na něj spojenými silami vrhla mladá dvojice.

„Paráda, Rogere,“ rozhlédl se kolem muž. „Fakt paráda. Víš, co mi to připomíná? Jedno místo v Cap d'Antibes. Hotel L'Hermitage. Vždycky se tam s Beth ubytováváme.“

„Znáte to tam?“ přidala se žena, nejspíš dotyčná Beth. „Je tam nádherně.“

Developer našpulil rty a zavrtěl hlavou. „Bohužel ne,“ odvětil k jejich radosti. Hned ale dodal: „Když pobývám v těch končinách, obvykle bydlím u monackého prince. Je to jednodušší, to víte.“

„Ovšem,“ odvětil muž toporně. Oba nasadili křečovitý úsměv, který vypovídal o tom, jak krutou ránu jim Roger McKennah zasadil.

Většina hostů se ochomýkala kolem stolů, na kterých se vršil kaviár jako závěje černého sněhu a suši jako bílé klenoty, zatímco klavírista jim k tomu vyhrával skladby Fatse Wallera.

„On ale na Choate nechodil,“ zaslechl Pellam kohosi šeptat. „Přečti si to pořádně. Dává jim peníze, přednáší tam, ale nechodil tam. Chodil na církevní školu někde ve West Side. Původně tam bydlel.“

„V Hell's Kitchen?“ vmísil se do hloučku Pellam.

„Přesně tak,“ odvětila žena s pozoruhodně zdařilým liftingem.

Takže McKennah vyrůstal v Kuchyni. Muselo mu trvat roky, než si obrousil ostré hrany.

Znenadání se Pellam sám stal kořistí. Hlouček se na okamžik rozestoupil jako Rudé moře a on se ocitl tváří v tvář McKennahovi, který ze vzdálenosti nějakých patnácti metrů hleděl přímo na něj. Pellamovi vytanula na mysli vzpomínka – na limuzínu před Ettiiným domem. Nejspíš patřila McKennahovi.

Ale developer ho ani nepozdravil. Když se průhled mezi lidmi zase uzavřel, odvrátil se, přistoupil ke skupince hostů a upřel na ně svou pozornost jako reflektor na filmařském

pláce. Pak zase zamířil jinam, bez ustání brázdil scénu, tahal z lidí rozumy, pošťuchoval je, sondoval.

Ctižádostivost je potvora, co?

Pellam se užuž chtěl vydat za ním, když vtom za sebou uslyšel ženský hlas se silným severovýchodním přízvukem: „Nazdárek, partáku.“

Pellam se ohlédl a spatřil atraktivní blondýnku něco přes čtyřicet s vysokou skleničkou šampaňského. Oči měla otupělé, ale ne z pití, prostě jen únavou. Ťukla špičkou střevíce pošitého penízky do Pellamovy kovbojské boty, aby objasnila ten pozdrav.

„Nazdar,“ odpověděl.

Zalétla očima k McKennahovi. Pellam sledoval směr jejího pohledu. „Která?“ zeptala se blondýnka.

„Prosím?“ nechápal Pellam.

„Máte rád sázky?“

„Abych parafrázoval Marka Twaina, existují jen dvě okolnosti, za kterých by člověk neměl hazardovat. Jednak když si nemůže dovolit přijít o peníze, a jednak když může.“

„Neodpověděl jste mi na otázku.“

„Jo, jsem hazardér,“ řekl Pellam.

„Vidíte tamhlety dvě ženy? Tu brunetku a zrzku?“

Nedaly se přehlédnout. Stály u širokánského schodiště a tlachaly s McKennahem. Oběma bylo tak ke třiceti, atraktivní, s výstavními postavami. Zrzka byla mnohem smyslnější, mnohem víc sexy. Brunetka se tvářila odtažitěji, působila nezaujatě, skoro znuděně.

„Během pěti minut Roger zmizí nahoře. Tam, co jsou ložnice. Za dalších pět minut se tam za ním odebere jedna z těch dvou. Která to podle vás bude?“

„Zná se s některou z nich?“

„Nejspíš ne. Tak co?“

Pellam si prohlížel zrzku; extrémně hluboký výstřih do písmene V odhalující vrchní část bílých ňader. Vlasy

spadající přes ramena. Svůdný úsměv. A pihy. Pellam pihy přímo miloval.

„Ta zrzka,“ prohlásil a hlavou mu letělo: Osm měsíců, osm měsíců. Zatracených osm měsíců.

Žena se rozesmála. „Chyba lávky.“

„Co je v sázce?“

„Sklenka šampaňského ze zásob našeho hostitele. Jak taky pravil Mark Twain, vždycky je lepší sázet se o cizí peníze než o vlastní.“

Přitukli si.

Jmenovala se Jolie a zdálo se, že je tu bez doprovodu. Odebrali se spolu k rohovému oknu, kde měli větší klid. „Vy jste John Pellam.“ Užasle se na ni usmál. „Zaslechla jsem, jak se o vás kdosi zmínil.“

Zajímalo by ho, kdo asi. Nezdálo se mu, že by se pouliční šeptanda donesla až sem, do nejvyšších pater stratosféry.

„Viděla jsem jeden z vašich filmů,“ řekla Jolie. „Ten o alchymistovi. Vážně se vám povedl. Netvrdím, že bych všechno pochopila, ale to považujte za kompliment.“

„Fakt?“ zeptal se a zadíval se jí do klidných, zelených očí.

„Jen si vzpomeňte na Kubrickovu Vesmírnou odysseu. Není to nijak zvlášť povedený film. Tak proč se o něm pořád mluví? Modrý Dunaj a vesmírná loď? To mohlo napadnout kdekoho. Opice, co se navzájem tlučou? Zvláštní efekty? Ovšemže ne. To ten konec. Nikdo netuší, o čem to vlastně je. Jasně věci obratem zapomeneme. Nejasné nám utkví.“

Pellam se rozesmál. „Nejednoznačnosti, to je moje,“ prohlásil s pohledem upřeným na McKennaha. „No dobře, budu to považovat za kompliment.“

„Točíte tu film?“

„Ano,“ odpověděl.

McKennah se na protější straně místnosti rozhlédl, snažil se působit, jakoby nic, a pak vyběhl nahoru po schodech.

Třeba si jde jenom odskočit, pomyslel si Pellam. S tím, že by sázka mohla skončit remízou, nepočítali. Pellamovi to bylo jedno; byl rád, že mu Jolie dělá společnost. Taký měla výstřih do věčka, který si se zrzčíným nijak nezadal. Pellam měl dokonce dojem, že v místech, kde se bílá plet' ztrácela pod černou látkou pošítou flitry, zahlédl pár pih.

„O čem bude?“ vyzvídala Jolie. „Ten váš nový film.“

„Nebude to hraný film. Bude to dokument. O Hell's Kitchen.“

„Ten požár je docela zajímavá metafora, nezdá se vám?“ Kývla hlavou z okna a pousmála se. „Docela by se do toho vašeho filmu hodil. Ať už bude ve skutečnosti o čemkoli,“ dodala záhadně.

„Odkud se znáte s McKennahem?“ zeptal se jí. Pak mu došel význam těch slov: Ať už bude ve skutečnosti o čemkoli...

Brunetka na protějším konci pokoje zamáčkla cigaretu, o kousek si povytáhla přiléhavou sukni a nenápadně se rozhlédla. Pak vyšla po schodech v McKennahových stopách.

„Trefa,“ poznamenal Pellam.

„Žádná trefa,“ opáčila Jolie. „Znám manžela jako své boty. Teď mi doneste to šampaňské, co mi dlužíte. A sobě taky. Pak si ho spolu půjdeme vypít.“ Kývla hlavou směrem k malému pokojíku přilepenému k hlavní místnosti. A usmála se. Klavírista spustil Stormy Weather.

„Jedna uklízečka prodává vládě, co u nás najde mezi odpadky. Prodává to i berňáku a komisi pro cenné papíry. A nepochybně taky konkurenci. Roger se baví tím, že do smetí mezi tampaxy kondomy háže zfixlované dokumenty.“

„Daňový úřad za to platí?“ zeptal se Pellam.

„Jo.“

„Takže za tohle rozhazují moje daně?“ posteskl si Pellam.

„Neříkejte, že platíte daně?“ pronesla udiveně. „Jestli jo, dám vám kontakt na svého účetního.“

Seděli v pokojíku obloženém teakovým dřevem a zpoza zdi k nim doléhala hudba a hluk večírku. Pellam vzal do ruky fotografii McKennaha, na které pózoval s obřím myšákem Mickeym.

„Před pár lety se zbláznil do evropského Disneylandu,“ řekla Jolie a uhranuté zírala na zběsilé bublinky v šampaňském. „Ošklivě si naběhl. Od začátku jsem ho přesvědčovala, že je to blbost. Prostě si nedovedu představit Francouze, jak nosí obrovské černé uši.“

„Jak to, že vás vůbec nerozčiluje, co se právě stalo? Co právě provedl váš manžel.“

„Jste z Hollywoodu, takže předpokládám, že znáte rozdíl mezi tím, když je někdo klidný a když to předstírá.“

„Zásah. Jak jste uhádla tu brunetku?“

„Byla z těch dvou nepřístupnější. Představovala větší výzvu. Roger si nepotrpí na snadné cíle. Má kancelář v sedmdesátém patře téhle budovy. Každé ráno to vyšlape pěšky.“

„Perfektní vyhlídka,“ řekl Pellam. Došel k oknům od podlahy až ke stropu a zadíval se na zšeřelý Manhattan. Jolie mu ukázala několik McKennahových budov a ještě několik starších domů, které patří jeho společností nebo jsou v jejich správě.

Pellam zvedl ruce a přitiskl prsty ke studenému sklu. Ve silném světle jeho odraz vypadal, jako by se venku vznášel anděl a dotýkal se svými prsty těch jeho.

„Točíte film o Rogerovi, vidíte?“

„Ne. O staré West Side.“

„Tak proč ho špehujete?“

Přešel to mlčením.

Jolie řekla: „Rozvádíme se. Já a Roger.“

Pellam dál hleděl na světla města. Nastražili to na něj? Špehuje teď ona jeho? V Hollywoodu se člověk permanentně bojí o práci; v Hell's Kitchen o život.

Ale bůhvíproč měl pocit, že jí může věřit. Vzpomněl si na výraz v jejích očích, když pozorovala brunetku, jak si upravuje sukni a míří nahoru po schodech. Pracoval s mnoha herečkami, některé byly vynikající, ale jen málokterá by dokázala zahrát takovou bolest.

„Kolují o vás různé řeči,“ prohodila.

Oheň v dálce ve West Side se už skoro podařilo uhasit. Ale pořád bylo vidět rozblíkané majáčky vozů, šlehalo barvami jako stroboskop na diskotéce.

„Říkal o mně něco?“ Kývl hlavou směrem ke stropu, kde si McKennah užíval s nepřístupnou brunetkou, ačkoli měl dojem, že se chová netaktně.

„Ne, ale ví o vás. Sleduje vás.“

„Proč jsme sem teda šli? Povězte mi to.“

Napila se šampaňského a posmutněle usmála. „Nikdy jsme před sebou s Rogerem neměli žádná tajemství. Vůbec žádná. Zašlo to tak daleko, že jsem dokonce věděla, jakou velikost podprsenek nosí jeho milenky. Jenže pak to šlo do háje.“

„Opotřebování?“

„Přesně tak. Kápl jste na to, Pellame. Náš vztah se kousek po kousku opotřeboval. Už hrozně dlouho jsme se nemilovali. Celé věky. Ale byli jsme kamarádi, byli jsme si blízcí. Jenže pak se to vytratilo. To přátelství. Začal mi lhát. Tím porušil pravidla. A tak jsme se rozhodli pro rozvod.“

Tím chtěla říct, že on se rozhodl pro rozvod.

„Měla jste pocit, že vás zradil.“

Chtěla oponovat, ale pak jen přitakala: „Ano, měla jsem pocit, že mě zradil.“

Pellam civěl z okna za svůj odraz. „Slyšela jste o tom žhářství na Šestatřicáté? Dělníci, co pracují pro jeho firmu, se těsně před požárem potloukali kolem.“

To ji zaujalo.

„Vyrázil jste na křížovou výpravu?“

„To ne. Jenom mě zajímá, kdo v tom má prsty.“

„Roger by něco takového neprovedl, aspoň myslím.“

„Myslíte.“

Viděl na ní, že to neví jistě. Držela si sklenku u nosu a vdechovala vůni šampaňského. „Připadám vám atraktivní?“

„Ano.“ Byla to pravda a nijak to nesouviselo s těmi pustými osmi měsíci.

„Chceš se se mnou pomilovat?“

„Někdy jindy a někde jinde ano.“

To ji uspokojilo. Hrdost je neuvěřitelně křehká, a přesto ji neuváženě vystavujeme na odív, aby nám ji ostatní mohli pochroumat.

„Pověz mi, o co ti doopravdy jde, třeba ti můžu pomoci.“

A třeba mi může podrazit nohy...

„Váháš, co?“ poznamenala. „Myslíš, že mu to vyslepičím. Máš mě za špeha?“

„Možná.“

„Myslela jsem, že jsi hazardér.“

„V sázce je příliš mnoho.“

„Kolik? Miliarda? Dvě?“

„Deset let života staré ženy.“

Zaváhala. „Už na něj nemám vliv. Aspoň ne tak, jako jsem mívala.“ Kývla hlavou směrem k místnosti, kde byl v plném proudu večírek; působilo to, jako by namířila odstřelovačskou puškou na všechny přítomné zrzky a brunetky. „A už ho mít nebudu. V tomhle ringu vyhrál na celé čáře – v posteli, tady doma. A tak ho musím ranit na jediném místě, které mi zbývá. V byznysu.“

Pellam řekl: „Ta žena, co o ní mluvím, bydlela v tom vyhořelém domě. Zatkli ji za žhářství, ale je v tom nevinně.“

„Jmenuje se Washingtonová,“ konstatovala Jolie. „Četla jsem o ní v novinách. Pojišťovací podvod nebo co.“

Pellam přitakal. „Podpálil ten dům tvůj manžel?“

Jolie se na dlouhou dobu zamyslela a zase se zadívala na miniaturní bublinky. „Ten starý Roger ne. Ten by to neudělal. Ale ten nový Roger... Je to pro mě cizí člověk, to je tak

všechno, co o něm můžu říct. Už se se mnou ani nebaví. Není to ten člověk, co jsem si ho vzala za manžela. Několikrát týdně chodí pryč. Uprostřed noci. Nikdy dřív to nedělal – tím myslím, aniž by mi o tom řekl. A taky mi nelhal. Teď mu někdo zatelefonoje a on se sebere a zmizí.“

„Máš ponětí, kdo mu volá?“

„Zkusila jsem hvězdičku a pak vytočit 69. Zavolat na číslo, odkud přišel poslední hovor. Byla to advokátní kancelář. Nikdy předtím jsem o ní neslyšela.“

„Jaká advokátní kancelář?“

„Pillsbury, Millbank & Hogue,“ odpověděla. Doposud měla hlas pečlivě pod kontrolou, ale teď jí přskočil. Trásl se. „Šofér ho vysazuje na rohu Deváté Avenue a Padesáté. S někým se tam schází, s nějakým mužem. Ty schůzky jsou tajné.“

„Ten šofér,“ zeptal se Pellam opatrně, „nedalo by se z něj něco vytáhnout?“

„Klidně by mluvil,“ odvětila. „Jenže Roger pokaždé dohlédne na to, aby odjel, hned jak ho vysadí.“

Pellam si poznamenal jméno advokátní kanceláře a adresu.

„Roger má i svoje světlé stránky,“ řekla Jolie. „Dává peníze na charitu.“

To nejspíš i leckterý masový vrah. Přinejmenším, pokud potřebuje daňové odpisy.

Jolie sebrala ze stolu Pellamovu skleničku a napila se z ní. Svoji už měla prázdnou. Pellam poznamenal: „To, cos mi právě řekla, by ho mohlo přijít hodně draho. A tebe taky.“

„Mě?“

„Co ten rozvod? Nebude ti pak platit alimenty?“

Smích. „Ty dobráku, ty snad vážně platíš daně. Řekněme, že jsem se o sebe postarala. Ať už se s Rogerem stane cokoli, finančně se mě to nijak nedotkne.“

Pellam sjel očima k jejímu pevnému opálenému tělu. Osm měsíců. Příšerně dlouhá doba.

„Na to někdy jindy a někde jinde,“ pozvedla skleničku v přípitku.

Ještě chvíli zůstal stát u okna, díval se na osvětlené panorama Manhattanu a pak vykročil ke dveřím. Jeho odraz, jeho anděl, se venku taky otočil, spustil přízračné ruce a rozplynul se v temnotě nad městem.

22

Oheň míří nahoru, nikoli dolů.

Oheň šplhá vzhůru, nepadá.

Sonny si prohlížel mapu.

Požár v nemocnici byl dobrý, ale ne skvělý. Příliš mnoho řádných občanů mělo oči na stopkách. Příliš mnoho policajtů a požárních inspektorů. Motali se kolem a do všeho strkali nos. Všichni se hrnuli zavolat na tísňovou linku. Všichni se hrnuli k hasicím přístrojům, aby do ohně nastříkali kyslíčník uhličitý.

Všichni z toho byli podělaní až za ušima.

Navíc se pořádně nesoustředil – rozptylovaly ho myšlenky na Antikrista, na toho kovboje Pellama. Viděl ho všude. Ve stínech, v zastrčených uličkách. Jde po mně...

To kvůli němu se potím. To kvůli němu se mi klepou ruce.

Pot se řinul Sonnymu z čela a vlasy měl úplně promáčené. Normálně je měl světlejší než citron, ale teď mu potem ztmavly. Zrychleně dýchal a z úst mu tu a tam jako růžový úhoř vystřelil jazyk, aby si jím navlhčil suché rty.

Další položkou na jeho seznamu bylo kino. Zvažoval, jestli má podpálit porno kino pro teplouše, nebo obyčejné. Rozhodl se pro obyčejné.

Uvědomil si, že potřebuje dočerpát zásoby. Žháři mají na rozdíl od odstřelovačů a těch, kdo pokládají bomby, tu výhodu, že si při své práci vystačí s naprosto legálními nástroji a surovinami. Ale stejně si musejí dávat pozor a Sonny důsledně střídal místa, kam si chodil pro suroviny,

nikdy se neukázal u téže benzínové pumpy častěji než jednou do měsíce. Jenže na Manhattanu je benzínek překvapivě málo – většinou jsou v Jersey a na Long Islandu –, a jelikož neměl auto, mohl navíc obcházet jen ty, ke kterým došel z domova pěšky.

Zrovna mířil do East Village, k pumpě, kde nebyl už přes rok. Bylo to daleko a zpáteční cesta s dvaceti litry benzínu se bude zdát ještě delší. Ale bál se pokoušet osud a nakoupit někde blíž.

Zvažoval, kolik láhví šťávy bude potřeba na to kino.

Jedna by měla stačit.

Občas se celé hodiny krčil u budovy a rozhodoval se, jak ji co nejúčinněji proměnit v popel. Byl hrozně hubený, příšerně hubený, a když si dřepěl třeba před hlavní nádraží a v duchu počítal láhve, lidi mu k nohám házeli mince, protože ho považovali za bezdomovce a mysleli si, že má AIDS, anebo si prostě jen říkali „to je ale vychrtlák“. A on přitom měl v kapse tisíc dolarů, byl zdravý jako rybička a prostě si jen tak dřepěl na chodníku a užíval si představy, jak majestátní budovu srovná se zemí co nejmenším počtem ohňů.

Na hlavní nádraží by jich bylo potřeba sedm, usoudil.

Na Rockefellerovo centrum šestnáct. Na Empire State Building pouhopouhé čtyři. Na Světové obchodní centrum pět na každou věž (ti praštění Arabové to úplně zvorali).

Nenuceně prošel kolem benzínové pumpy a opatrně se rozhlížel po policajtech a požárních inspektorech. Poslední dny hlídkovalo kolem benzínek víc policejních vozů než obvykle. Tady ale žádné neviděl, tak se k pumpě vrátil a vybral si stojan co nejdál od pumpařovy budky. Odšrouboval uzávěr kanystru a začal do něj točit benzín.

Lahodná vůně v něm strhla lavinu nádherných vzpomínek.

Od první minuty, kdy před lety poprvé vkročil do tohoto města, věděl, že právě tady chce žít i zemřít. New York!

Copak by mohl žít někde jinde? Rozpálené asfaltky, pára stoupající z tisíců větráků jako dým, požáry dnes a denně a nikdo se nad tím nepozastavoval. Jediné město na světě, kde někdo podpálí popelnici, auto nebo opuštěný dům a kolemjdoucí se na oheň jen podívají a pokračují dál, jako by plameny byly naprosto přirozenou součástí scenérie.

Přijel do města, když ho propustili z past'áku, a nějakou dobu dělal kancelářské práce – kurýra, poštovního doručovatele, obsluhu kopírky. Ale na každou hodinu, kterou strávil v práci nebo u probačního úředníka, připadly dvě, kdy se zdokonaloval ve svém umění; najímali si ho majitelé domů, stavební podnikatelé, občas i mafie. Benzín, zemní plyn, nitráty, nafta, aceton. A jeho milovaná šťáva, kterou si sám míchal a na kterou by měl mít patent; zbožňoval ji tak, jako Bach zbožňoval klávesy.

Šťáva. Oheň, který políbí lidskou kůži a nepustí se jí. První roky ve městě, když bydlel ve West Side, nežil tak samotářsky. Stýkal se s kolegy v práci, dokonce si tu a tam vyrazil na rande. Ale lidská společnost ho brzo omrzela. Rande vždycky začalo drhnout už zkraje večera a za pár hodin oba toužili jen po tom, aby se jeden druhého co nejrychleji zbavili. V restauracích Sonnyho zrak mnohem víc přitahovaly svíčky, než oči jeho společnice.

Nakonec dospěl k závěru, že je sám sobě nejlepším kamarádem. Bydlel sám v malých, perfektně uklizených bytech. Nosil dokonale vyžehlené oblečení, vycházel s penězi, chodil na umělecké filmy a na přednášky o New Yorku v devatenáctém století, díval se na dokumenty, naučné pořady a sitcomy.

A jeho životní radostí bylo pozorovat, jak něco stravují plameny a proměňují to v jemňoučký, nehybný popel.

Jak plnil kanystr hladkou narůžovělou tekutinou, do myšlenek se mu zase vetřel Pellam. Ten vysoký, černě oděný anděl smrti. Antikrist. Můra, co se uškvaří na žárovce, která ji tak přitahuje.

Pellame, Pellame... Není pozoruhodné, jak se naše životy propletly? Jako vrbové proutky. Není zvláštní, jak si s námi osud zahrává? Ty hledáš mě a já hledám tebe... Staneme se kamarády navěky? Ulehne společně na ohnivě lože, změníme se v čiré světlo, získáme nesmrtelnost...

Deset litrů. Jak se díval na ukazatel, oči mu zabloudily k pumpařově budce. Muž rychle vklouzl za pokladnu.

Jedenáct litrů...

Sonny nechal hadici zastrčenou v kanystru, došel k budce blíž a spatřil, že muž kamsi telefonuje. Vrátil se ke stojanu. Hmm. Vyskytl se nám tu problém. Problém...

Co teď?

Když k benzínce tiše přijely tři policejní hlídkové vozy, našly Sonnyho, jak tam nehybně stojí s hadicí v ruce a nejspíše hledí k pumpařově budce.

Problém...

„Promiňte, pane,“ zavolal na něj policista. „Mohl byste odložit tu hadici a přijít sem?“

Z aut vystoupili další policisté.

Pět ze šesti mělo ruce položené na pažbách zbraní.

„Co se děje, strážníku?“

„Napřed odložte tu hadici, ano? Udělejte to.“

„Jistě, strážníku. Jistě.“

Zavěsil hadici zpátky na stojan.

„Máte u sebe nějaký průkaz totožnosti, pane?“

„Nic jsem neprovedl. Ani tu nejsem autem. Za co mi chcete dát pokutu?“ Zajel rukou do kapsy.

„Jenom pojdte sem. A ukažte nám nějaký průkaz totožnosti.“

„Jo, jasně. Udělal jsem něco špatně?“ Sonny se ani nehnul.

„Pojďte sem. Teď hned.“

„Ano, hned. Bude mi potěšením.“

„Ne, proboha, ne!“ zařval za ním hlas se silným přízvukem. Sonnyho překvapilo, že pumpaři trvalo tak

dlouho, než si toho všiml. „Benzín! Teče ven! Běží jiný stojan!“

Sonny se usmál. Když spatřil na stojanu odraz policejních vozů, odhodil puštěnou hadici na zem a popadl jinou – a tu pak poslušně zastrčil zpátky. Po zemi se už rozlilo nejmíň sedmdesát litrů benzínu, tekl směrem k policistům a jejich vozům a na černém asfaltu ho vůbec nebylo vidět.

Ve zlomku vteřiny, dřív než stačil kdokoli z policistů sáhnout po zbrani, měl Sonny v ruce zapalovač. Rozškrtl ho. Vyskočil drobný plamínek. Sonny podřepí.

„Dobrá, pane,“ řekl policista a dal ruce vzhůru. „Zhasněte to. Nikdo vám neublíží.“

Chvíli se nikdo ani nehnul. A pak najednou všichni pochopili, co přijde. Možná jim to prozradily Sonnyho oči, možná úsměv..., možná něco jiného. Všech šest policistů se otočilo a prchali ze smrtící kaluže.

Sonny stál na suchu, ale jakmile se plamínkem dotkl proudící řeky benzínu, rychle uskočil zpátky. Výšleh ohně byl mohutný. Sonny popadl kanystr a rozběhl se pryč.

Ozvalo se hlasité zasyčení, jak plameny pronikly pod policejní vozy a ty se vznítily. Ohnivá řeka se řítla dál, valila se po Hudson Street, hučela, k nebi se hřnul oblak černého dýmu. Výkřiky, troubení klaksonů, bouračky, jak auta prudce zastavovala a couvala před výhní.

Když se Sonny dostal o půl bloku dál, neodolal, zastavil se a otočil, aby si prohlédl ten chaos. Zklamalo ho, že benzínka nevyletěla do povětří, ale pak to vzal filozoficky a kochal se ohněm takovým, jaký byl.

Hlavou mu táhlo:

Oheň není energie, ale tvor, který žije, roste a rozmnožuje se; který se rodí a umírá. A dokáže přelstít každého.

Oheň je posel změn.

Slunce je taky oheň.

Oheň požírá lidskou špínu. Oheň je ta nejdokonaleji slepá
spravedlnost, jaká jen může být.
Oheň ukazuje cestu k Bohu.

23

„Víte, že jste si pořídil slavného právníka? Žaloval
Přístavní správu a vyhrál. Už jste někdy slyšel, že by někdo
žaloval město a vyhrál?“

Muž za Baileyho stolem vstal, jakmile uviděl Pellama
vstupovat do místnosti. Byl to ten handicapper v zeleném
saku ze včerejška. Ten, co mu nabízel tutovku.

„Ale, Clegu,“ řekl Bailey skromně.

„Povězte mu, jak jste žaloval Rockefellera!“

„Ale no tak, Clegu.“

Zdálo se, že ten kostnatý chlapík už Pellamovi odpustil,
že se nenechal přemluvit k sázce na koníčky. „Rockefeller
ukradl komusi vynález,“ prohlásil, „a Louis ho za to pohnal k
soudu. A tam mu to natřel. Vyjukal ho k smrti. Víte, že
vypadáte jako kovboj? Už vám to někdy někdo řekl? Jezdil
jste někdy divočáky? A co to vlastně je, ten divočák? Zná
m to jenom jako auto, co v něm jezdil O. J. Simpson. Ten jeho
bílej bourák.“

„Nezkrocený kůň,“ odvětil Pellam.

„Jo tak!“ prohlásil Cleg užasle – handicapper, který právě
objevil nový druh koně. Vzal si od Baileyho další obálky
určené k promazávání soukolí a odešel.

„Fajn chlapík,“ bylo jediné, na co se Pellam zmohl.

„Ani nevíte jak,“ řekl Bailey dvojsmyslně. Otevřel ranní
noviny a poklepal na ně. „Podívejte se na tohle.“ Hlavní
zprávou dne byl požár benzínky ve Village. „Je za tím náš
mládenec.“

„Ten pyroman?“ zeptal se Pellam.

„Nabeton. Málem ho chytili, ale uklouzl jim. Vážně
zranil dva policisty a tři chodce. Škoda skoro za milion
dolarů.“

Pellam si četl o díle zkázy.

Bailey si lokl vína. „Je to jako zlý sen. Veřejnost se bouří. Policie a státní návladní jsou pod neuvěřitelným tlakem, aby ho dostali. Myslí si, že mu přeskočilo. Že ho Ettie pustila z řetězu a on si teď nedá pokoj. Celé město je na nohou a jde po něm. Hotová křížová výprava.“

Pellam se unaveně skláněl nad novinami. Článek doplňovala mapka Hell's Kitchen, kde drobnou nakreslené plamínky označovaly místa požárů. Zdálo se, že tvoří vzor – polokruh severně od Ettyina domu.

Bailey našel útržek papíru a podal ho Pellamovi. „Tohle je ta pojišťovna, odkud má Ettie pojistku. Žena, která ji vystavila, se jmenuje Florence Epsteinová.“

„Co vám řekla?“

Bailey uštědřil Pellamovi významný pohled, jehož smysl mu zcela unikl.

„Pardon?“

„Já s ní mluvit nemůžu. Jsem Ettyin zplnomocněný právní zástupce,“ vysvětlil Bailey.

„Aha. Já můžu.“

Bailey si povzdechl. „To ano, ale...“

„Ale co?“

„Víte, občas... No, prostě v tom černém oblečení působíte dost nebezpečně. A málokdy se usmíváte.“

„Budu ztělesněný šarm,“ ujistil ho Pellam. „Pokud mi nebude lhát.“

„Pokud by třeba jen náznakem došlo na vyhrožování...“

„Copak vypadám na někoho, kdo druhým vyhrožuje?“

Bailey se zatvářil stísněně. Změnil téma. „Poslyšte, zašel jsem do knihovny.“ Položil před Pellama pár výstřižků.

„Zašel jste tam osobně? Nepodplatil jste některou knihovnici, aby vám je přinesla?“

„Hahaha.“ Bailey byl příliš zaměstnán tím, jak se dobýval do další láhve, než aby se od srdce zasmál. „Jsou to články o Rogeru McKermahovi.“

Pellam se těmi výstřižky probral.

V Business Week stálo:

Nejlepším obdobím za uplynulé desetiletí byla pro McKennaha pozdní osmdesátá léta, kdy se trh obrátil v prach a popel, konjunktura odezněla a celá Wall Street se ocitla v krizi. Navzdory nepříznivé době právě tehdy jeho hvězda zářila nejjasněji.

Časopis New York hlásal:

Roger McKennah, podle vlastního vyjádření megaloman, vtrhl do newyorského „třetího světa“ a zaplavil tyto čtvrti cenově dostupnou (a přitom ziskovou) bytovou zástavbou. Ke cti mu slouží také to, že založil revitalizační investiční trusty a značnou část městského centra vydobyl zpět z cizích rukou a vrátil ji místním developerům. McKennah je znám svým důvtipem, životním stylem i obchodní prozíravostí a byl to právě on, kdo dal vzniknout pojmu „supí přístup“ – vytipovat si transakce, se kterými to jde s kopce, a vyškubnout je ze spárů nuceným správcům a likvidátorům.

Časopis People vsadil na přímo barokní metafory:

Kdokoli – Trump, Zeckendorf či Helmsley – se dokáže svézt na vlně prosperity. Ale jedině génius jako Roger McKennah si tróufne zareagovat na volání „příboj stoupá“, kdy jediným místem, kde se lze zachytit, je tunel pod hřebenem vlny.

Pellam odsunul články stranou.

„Vychází z toho jako vykuk a hamoun, ale rozhodně ne jako žhář,“ okomentoval je Bailey.

„Víte co, já vám radši povím o mém včerejším rande.“

„Na tom jeho večírku?“

„Kaviár podávali příliš teplý. Ale dal jsem si s jeho ženou skleničku šampusu.“

Baileyho to potěšilo. Bratříčkování s nepřítelem je zřejmě pro ty, kdo chtějí zadřít soukolí, důležitá technika. „A dál?“

„Chce ho poslat ke dnu jako Titanic.“

Pellam mu povyprávěl o McKennahových utajovaných schůzkách a telefonátech s advokátní kanceláří.

„Pillsbury, Millbank & Hogue?“ ujišťoval se Bailey.

„Přesně tak to říkala.“

Bailey vytáhl z police ohromný svazek Martindale-Hubbellova adresáře právníků, rozevřel ho a vyhledal záznam dotyčné kanceláře. Pečlivě ho pročetl a pokyvoval hlavou.

„Myslím, že bych tam mohl mít svoje želízko v ohni.“

Mohl...

Pellam sáhl po peněženke.

„Tentokrát ne. Mám jiný nápad. Jo, a taky pro vás mám jednu dobrou zprávu. Zapomněl jsem vám něco říct. Můj kamarád má kamaráda, který hrává karty s jedním požárním inspektorem. Dneska večer se hraje poker a ten můj kamarád přemluví toho svého, aby prohrál a pořádně spoluhráče pohostil skotskou whisky Macallan. Budeme mít interní informace.“

„Jak je stará?“

„Kdo?“ nechápal Bailey.

„Ta whisky.“

„Nevím. Nejspíš dvanáct let. Možná starší.“

„Něco mě napadlo, Louisi,“ řekl Pellam. „Asi o vás jednou natočím dokument. Nazvu ho Jak promazávat kolečka. Povězte mi, opravdu jste žaloval Rockefellera?“

„No ano, žaloval.“ Bailey skromně sklopil oči k desce stolu. Pak pokrčil rameny. „Ale nebyl to nikdo z tamtěch Rockefellerů.“

Nedaleko za ním se ozvaly kroky a přibližovaly se. Pellam se prudce otočil a zajel si rukou za záda, kde měl za opaskem kolt, těžký a prohřátý jeho tělesným teplem. Sklouzl pohledem níž.

„Hej, brácho! Kde ses flákal?“ zašklebil se Ismail s rukama opřenýma o kostnaté boky. Příšerně se potil, ale přesto měl na sobě svoji milovanou větrovku v barvách Afrického národního kongresu.

„Všude možně. A ty?“

„Páni, ty máš pistoli!“

„Ne, nemám.“

„Hele, já tě viděl. Šahal jsi po bouchače. Ukaž mi ji, Pellame. Co máš? Glocka, browninga? Tristapadesátšedmičku? Člověče, já bych děsně chtěl Pouštního vorla. To je dělo, kalibr padesát. Supem pošle člověka pod kyticky.“

„Sahal jsem po peněženke. Myslel jsem, že jsi zloděj.“

„Tebe bych nevobral, brácho.“ Ismail se zatvářil dotčeně.

„A kdepak ses flákal ty?“ vrátil mu Pellam otázku.

„S kámošema. Dyt' víš.“

Pellam se zasmál. „Nenosíš džíny s rozkrokem u kolen, kamaráde. Dám ti deset babek, když mi předvedeš nějaká opravdová gangsterská znamení.“

Jenže kluk je znal a pustil se do toho. Pellam neměl ponětí, co ta gesta znamenají, ale vypadala autenticky. V L. A. by místní gangy pokládaly Ismaila za nadějný dorost. Podal mu desetidolarovku a jen doufal, že ji Ismail utratí za jídlo.

„Dík, brácho.“

„Jak se vede mámě?“

„Nemám páru. Je v tahu. Ségra taky.“

„V tahu? Co tím chceš říct?“

Pokrčil rameny. „Prostě jsou v tahu. V azyláku už nejsou.“

„Kde bydlíš?“

„Žádnej bejvák nemám. Hele, co tak koukáš, Pellame? Nečuť na mě.“

„Klídek. Rád bych tě s někým seznámil.“

„Jo? S kým?“

„S jednou ženou.“

„Je to kočka?“

„Podle mě jo. Tvůj vkus neznám.“

„Proč mě chceš tý čubce představovat, Pellame?“

„Pozor na jazyk.“

„Tůdle.“

„Ismaile!“

„Nech mě, kurva,“ zavrčel chlapec.

Pellam ho nevybíravě popadl za rameno a vtáhl ho do Střediska pro pomoc mládeži.

„Přestaň mluvit sprostě, Ismaile.“

„Hele, brácho, já vím, co bude ta čubka zač. Bude vopruzovat...“

„Jak se jmenuje?“ zeptala se Carol Wyandottová, aniž by ji jakkoli zaskočila ta hromada vzteku v dětském vydání, co měla před sebou.

„Ismail.“

„Ahoj, Ismaile. Já jsem Carol. Vedu to tady.“

„Seš čubka pitomá a já tady nebudu...“

„Tak a dost, hošánku,“ vyjel na něj Pellam.

Ismail nevrle odsekl: „Ať se vodě mě ta bílá čubka drží dál.“ Pellam se rozhodl zkusit to po dobrém. Klidným tónem řekl: „Podívej, Ismaile, většině lidí se tohle slovo nelíbí. Nemělo by se používat.“

„No jo, tak jo.“ Chlapec se zatvářil kající. „Už nikdy neřeknu ‚bílá‘.“

„Fakt vtipný.“

„On to s tou čubkou tak nemyslel,“ řekla Carol nevzrušeně, zhoupala se na židli a prohlížela si ho. „Jen se předvádí.“

„Nevykládej mi, co dělám, čubko.“

Pellam vyštěkl: „Chceš se mnou kamarádit, nebo ne? Jestli jo, tak si dávej bacha na pusy.“

Chlapec si založil ruce a otráveně se posadil na okenní parapet.

„Jeho matka a sestra zmizely,“ oznámil Pellam Carol.

„Zmizely?“

„Z azylového domu,“ vysvětlil.

„Co se stalo, Ismaile?“

„Co já vím. Přišel jsem a byly fuč. Nemám páru, kam šly.“

V rohu místnosti objevil stoh komiksů. Začal listovat starým vydáním X-Men.

„Můžeš pro něj něco udělat?“ zeptal se Pellam. Carol pokrčila rameny. „Můžu zavolat na příslušné oddělení sociálky. Do čtyřiaadvaceti hodin mu seženou nouzové ubytování. Hodinu poté uteče. Radši bychom si ho tu měli pár dní nechat a počkat, jestli se jeho matka neukáže... Ismaile?“

Chlapec vzhlédl.

„Nemáš náhodou babičku?“

„Seš úplně blbá. Babičku má přece každý.“

„Myslím, jestli ji znáš.“

Pokrčil rameny.

„Kde bydlí?“

„Nemám páru.“

„Ani o jedné nevíš? A co tety? Nebo někdo jiný?“

„Nemám páru.“

Pellama zasáhlo u srdce, že ten chlapec nezná žádné své příbuzné. Ale Carol se s klidem zeptala: „Líbí se ti ty knížky? Máme jich tu spoustu.“

Odfkl si a trucovitě prohlásil: „Sračky. Kdybych chtěl, šlohu si takovejch podělanejch komiksů fůru.“

Pellam přešel k chlapci a sklonil se k němu. „Ty a já jsme kamarádi, je to tak?“

„Asi jo. Co já vím.“

„Zůstaneš tu na chvíli? A nebudeš dělat potíže?“

„Pomůžeme ti najít mámu,“ slíbila mu Carol.

„Já nechci! Je to zfetovaná čubka. V jednom kuse se sjíždí crackem. Hecuje chlapy, aby z nich vyždímala prachy. Šoustá s nima, jasný?“

„Prostě tady chvíli zůstaň,“ řekl Pellam. „Uděláš to pro mě?“

Ismail odložil knihu. „Tak jo, ale jen kvůli tobě, Pellame.“ Hodil očkem po Carol. „Ale poslouchej, ty čubko jedna...“

„Ismaile!“ okřikl ho Pellam. „Ještě jednou, a končím s tebou.“

Chlapec při tom výbuchu překvapeně zamrkal. Nejistě přikývl.

Carol mu řekla: „Budeme rádi, když tu zůstaneš. Budeš tu mít kamarády. Jdi dozadu a poptej se po paní Sanchezové. Najde ti v chlapecké ložnici postel.“

Ismail se podíval po Pellamovi: „Budu za tebou moc na návštěvu?“

„Tohle není vězení,“ ujistila ho Carol. „Můžeš chodit ven a zase zpátky, kdy se ti zachce.“

Ignoroval ji a znovu se obrátil k Pellamovi. „Jsme ještě pořád dvojka, brácho?“

„Jasně.“

Ismail zúžil černé oči a zkoumavě se rozhlédl po šeré kanceláři. „Tak jo,“ zamumlal, „ale ať mě tu rací nikdo nevtavuje, jasný?“

„Nikdo tě otravovat nebude,“ slíbila Carol.

Podíval se svýma podivně dospělýma očima na Pellama a utrousil: „Se zatím měj, brácho.“

„Měj se.“

Zmizel vzadu; prorazil si cestu dveřmi jako pistolník na Divokém západě.

Carol se rozesmála. „Co vůbec pohledáváš v těchhle zlých ulicích? Krom toho, že si hraješ na sociálního pracovníka.“ Sjela pohledem k mikině s nápisem Harvard a baculatými prsty si ji oprášila. To gesto působilo zároveň sebevědomě i zranitelně.

„Jen se tak potloukám. Hledám záběry. Hledám lidi, s kterými bych si promluvil. Neozval se ti Alex?“

„Ne, bohužel. Ještě se nevrátil a nikdo ho neviděl. Poptávala jsem se.“

Oba se na chvíli odmlčeli. Dohnitř vešla nedospělá dívka ve vysokém stupni těhotenství; v náruči tiskla plyšového dinosaura. Carol si na nose popostrčila brýle a prohodila s dívkou pár slov. Když dívka zmizela, Pellam se Carol zeptal: „Nechtěla by sis zajít na další politicky nekorektní kafe?“

Kratičké zaváhání. Pellam odhadoval, že ji pozvání příjemně překvapilo. Ale mohlo za tím být i něco jiného. „Jo, jasně.“

„Jestli máš moc práce...“

„Ne, ne. Jenom se musím převléct. Počkáš dvě minutky? Celý den se tahám s bednami,“ řekla omluvně a znovu si setřepala prach z rukávů.

„V pohodě.“

Zmizela vzadu, odkud se vzápětí vynořila mladá Latinoameričanka, pokývla Pellamovi na pozdrav a převzala práci za kancelářským stolem.

Za chvíli byla Carol zpátky; mikinu vyměnila za volnou zelenou blůzu a džíny za černé strečové kalhoty. Na nohou teď měla místo tenisek nízké černé boty. Žena u stolu hleděla na to oblečení s údivem, a když jí Carol řekla, že se za chvíli vrátí, jen něco nesrozumitelně zamumlala.

Venku se Carol zeptala: „Vadilo by ti, kdybychom se stavili u mě doma? Je to jen čtyři bloky odtud. Ráno jsem zapomněla nakrmit Homera.“

„To je kocour, hroznýš královský, nebo milenec?“

„Siamský kocour. Jmenuje se Homer Simpson. Ale ne po tom Homerovi Simpsonovi, co si myslíš.“

„Myslel jsem na postavu ze Dne kobylek.“

„Páni,“ podivila se Carol, „ty to znáš?“ Přikývl.

„Měla jsem kocoura dřív, než televize přišla s tím kresleným seriálem. Teď lituju, že jsem ho nepokřtila jinak.“

Pellam pocítil ono vnitřní zachvění, které se dostavuje, když narazíme na člověka, který plane pro stejný umělecký výstřelek jako my. On sám viděl Den kobylek dvanáctkrát a klidně by se na něj ještě dvanáctkrát podíval. Takže Carol je

spřízněná duše. „Hrál ho Donald Sutherland. Skvělý film. Scénář napsal Waldo Salt.“

„Cože?“ pozastavila se Carol. „On je to i film? Já četla knihu.“

Kniha se Pellamovi nikdy nedostala do ruky. No, aspoň vzdáleně spřízněné duše. To stačí.

Zabočili na jih. Ulice ucpala dopravní špička, mezi otlučenými dodávkami a osobními auty se proplétaly žluté taxíky. Odevšud se ozývalo troubení klaksonů. Vedro vybičovávalo emoce, až vybuchovaly jako gejzíry. Řidiči na sebe co chvíli zuřivě gestikulovali, ale nikdo neměl dost energie, aby přikročil k fyzickému násilí.

Navzdory palčivému horku byla obloha jasná a přes ulici se natahovaly ostré stíny. McKennahova Věž o dva bloky dál zachycovala paprsky odpoledního slunce a zářila jako leštěný eben. Svářečům odletovaly pod rukama jiskřičky, jako by se sluneční světlo tříštilo o černé skleněné desky.

„Našel jsi Corcorana?“ zeptala se Carol.

„Tak trošku jsme si spolu poklábosili, jak by řekla moje máma.“

„A přežils to.“

„Corcoran je v jádru hluboce citlivá bytost. Jenom nepochopená.“

Carol se rozesmála.

„Myslím, že to neudělal,“ řekl Pellam. „Nemá prsty v tom žhářství.“

„Opravdu věříš, že je v tom ta stará paní nevinně?“

„Věřím.“

„Bohužel jsem se už poučila, že nevina k obhajobě nestačí. Aspoň ne tady v Pekelné kuchyni.“

„Taky na to přicházím.“

Pomalu šli po uspěchané Deváté Avenue, uhýbali skupinkám lidí, co se hrnuli z práce na hlavní poště, v obchodech se zlevněným zbožím, ve skladištích a laciných

restauracích. V Los Angeles byly během špičky prakticky neprůjezdné ulice; tady vládl nával na chodnících.

„Ten kluk, Ismail, mi připadá chytrý,“ prohodila Carol. „Má v sobě jiskru. Hrozná škoda, že už je pro něj pozdě.“

„Pozdě?“ zasmál se Pellam. „Vždyť je mu teprve deset.“ „Strašně, nenapravitelně pozdě.“

„Musí přece existovat nějaký program nebo tak něco, kam bys ho mohla dostat.“

Carol se rozesmála, jako by pronesl bůhvíjaký vtíp. „Program? Neblázni, Pellame. Žádný program, nic takového.“ Zastavili se u obchodu s exotickým cikánským oblečením. Carol ve svém oděvu kamuflujícím baculatou postavu rozlítostněle okukovala nastrojené anorektické figuríny. Znovu vykročili. „Otec mu buď umřel, nebo rodinu opustil, že jo?“

„Umřel.“

„A matka? Říkal o ní, že fetuje, že je závislá na cracku. Jiné příbuzné nemá. Tys mu dal najevo zájem. Proto se na tebe upnul. Ale to, co potřebuje, mu dát nemůžeš. Nikdo nemůže. Teď už ne. Nejde to. Začíná navazovat kontakty s gangy. Během tří let v tom bude lítat. Za pět let z něj bude pouliční dealer. Za deset bude sedět v Attice.“

Pellama její cynismus podráždil. „Vidíš to moc černě.“

„Vím, jak ti je. Chtěl sis ho nechat u sebe, vid?“

Přikývl.

„Taky jsem bývala za optimistku. Ale všechny si je nechat nemůžeš. A tak se o to nesnaž. Leda by ses z toho zbláznil. Zachraň ty, co se zachránit dají – tříleté, čtyřleté. Ostatní odepiš. Je to smutné, ale nic s tím nenaděláš. Přesahuje to naše možnosti. Tohle město jednou na rasové problémy dojde.“

„Nevím, nevím,“ opáčil Pellam. „Jak teď točím ten film, setkávám se se spoustou hněvu. Ale ne s rozhněvanými černochoy nebo bělochy. Jsou to prostě jen rozhněvaní lidé.“

Lidé, co nemají na zaplacení běžných výdajů nebo nemůžou sehnat slušnou práci. Tohle je dohání k zuřivosti.“

Carol důrazně zavrtěla hlavou. „Ba ne, jsi na omylu. Irové, Italové, Poláci, Hispánci, lidi ze Západní Indie..., ti všichni patřili svého času k opovrhovaným menšinám. Ale existuje jeden nepřehlédnutelný rozdíl – i když jejich předkové přicestovali v podpalubí, zařídili si cestu do Nového světa sami. Nedostali se sem na otrokářských lodích.“

Pellama nepřesvědčila, ale nechal to plavat. Tohle byl její svět, ne jeho.

Budem kamarádi...

Samotného ho překvapovalo, že se ho chlapcův úděl tolik dotýká.

„Vyslechla jsem kupu vzletných řečí,“ pokračovala rozhořčeně Carol. „Prý za to může ‚ghettocentrismus‘. ‚Neúplné rodinné jednotky.‘ Neuvěřitelné kecy. Nepotřebujeme módní slovíčka. Potřebujeme lidi, co přijdou do těchhle podělaných čtvrtí a s těmi dětmi tu budou. A potřebujeme se k těm dětem dostat, dokud jsou ještě malé. V Ismailově věku už jsou ztracení.“

Pohlédla na něj a její neústupný výraz zjehl. „Promiň... Slízl jsi další přednášku, chudáku. A přitom jsi člověk zvenčí. Máš na trochu optimismu nárok.“

„Tobě ho taky musí ještě trochu zbývat. Když tady zůstáváš. A děláš to, co děláš.“

„Moc toho nedělám.“

„Lidi tvrdí něco jiného.“

„Cože?“ rozesmála se Carol.

Pellam se snažil rozpomenout. Konečně se mu vybavilo jméno. „Říká ti něco jméno José Garcia-Alvarez?“

Carol zavrtěla hlavou.

„Točil jsem si ho pro svůj film. Minulý týden. Tráví každé odpoledne v Clintonově parku. Dělí se o chleba s tisícovkou holubů. Vykládal mi o tobě.“

„Nejspíš že jsem potvora.“

„Že ti bude do smrti vděčný. Protože jsi mu zachránila syna.“

„Já?“

Převyprávěl jí to. Carol našla toho šestnáctiletého výrostka ležet v rauši v domě, který měl být zrovna stržen, aby uvolnil místo McKennahově Věži. Kdyby nepřivolala policii a záchranku, chlapce by rozdrtily buldozery.

„Jo ten? Jistěže se pamatuju. Ale hrdinstvím bych to teda nenazývala.“ Tvářila se rozpačitě, ale všiml si, že ji to těší. Zadržela ho u obchodu s obuví. Byl to luxusní krám, samé značkové věci. jediný pár bot by tu patrně většinu kolemjdoucích stál jejich týdenní plat. Majitel krámu asi doufá, že se čtvrt' povznese, jinak by to už dávno zabalil.

„Musím si počkat na příští život,“ povzdechla si Carol. Pellamovi nebylo jasné, jestli mluví o tom, kdy si bude moci dovolit ty vystavené boty s elegantními černými podpatky, na kterých jsou cvočky z napodobenin diamantů, anebo kdy se vejde do šatů, které by se k nim hodily.

O kus dál vznesla Carol dotaz: „Jsi ženatý?“

„Rozvedený.“

„Děti?“

„Ne.“

„Chodíš s někým?“

„Už hezkou chvíli ne.“

Osm měsíců, abychom byli přesní.

Pokud se vášnivé noci ve sněhem bičovaném winnebagu dá říkat „chodit s někým“.

„A ty?“ Netušil, jestli se na to má ptát. Netušil, jestli se mu chce.

„Taky rozvedená.“

Vyhnuili se vyvolávací, který lákal do obchodu s levnou kosmetikou. „Hej, krááásná dámo, uděláme z vás ještě mnohem krááásnější, než už jste.“

Carol se zasmála, začervenala se a rychle ho minula.

O blok dál ukázala hlavou k sešlému domu připomínajícímu ten Pellamův.

„Můj dům, můj hrad,“ utrousila.

Hodila čtvrták žebrákovi, kterého oslovila jako Ernieho. Zaskočili do obchodu, prohodili pár slov s prodávacem u pokladny a prošli mezi regály. Carol zvedla balíček kávy a karton s šesti plechovkami piva. „Pro co hlasuješ?“

Ukázal na pivo a viděl na ní, že by se rozhodla stejně.

Spřízněné duše, a ne až tak vzdáleně...

Bydlela hned ve vedlejším vchodu; zchátralý barák bez výtahu, kde se pod béžovo-hnědým nátěrem skrývaly celé generace jeho předchůdců. Šli nahoru po schodech. Bylo to tu cítit starým dřevem, nedávno nalepenými tapetami, přepáleným omastkem a česnekem. Další ohnivá past, co by chytila a shořela, jako by byla z papíru, napadlo Pellama.

Na odpočívadle Carol náhle zastavila a zarazila i Pellama, který stál o schod níž. Pauza. O něčem dumala. Pak se otočila. Měli tváře v téže výšce. Divoce ho políbila. Sklouzl rukama z jejích ramen k bokům a rozhořel se v něm žár. Přitáhl si ji blíž.

„Póg mé,“ zašeptala při dalším prudkém polibku.

Zasmál se a tázavě povytáhl obočí.

„To je gaelsky. Hádej, co to znamená.“

„Radši ne.“

„„Polib mě,“ řekla.

„Tak jo.“ Udělal to. „A teď mi řekni, co to doopravdy znamená.“

„Ba ne,“ zasmála se. „Znamená to přesně tohle.“ Zachichotala se jako holčička a vykročila k nejbližším dveřím. Znovu se políbili. Hrábla po klíčích.

Pellam se přistihl, že si ji prohlíží. A když se předklonila a pokoušela se bez brýlí strefit do zámku, uviděl náhle Carol Wyandottovou velmi odlišnou od té tvrdé, energické sociální pracovnice z Times Square. Uviděl dojemné perličky, mikinu, elastickou bavlněnou podprsenku, tukové záhyby na

krku, kterých se nikdy nezabaví. Večery trávené u televize, všude kolem rozházené časopisy Atlantic Monthly a prázdné plechovky od dietní pepsi, šuplík, kde mají bavlněné ponožky početní převahu nad černými kalhotkami. Balíčky sušenek, které chvatně schovává z dohledu, kdykoli k ní někdo přijde na návštěvu – instinkt tlustých lidí.

Nedělej to ze soucitu, pomyslel si.

A nakonec to ze soucitu nebylo. Vůbec ne.

Osm měsíců je koneckonců osm měsíců.

Prudce ji políbil, a když zámek konečně povolil, dychtivě rozrazil kopnutím dveře.

24

Na západní straně Manhattanu poblíž řeky byl zanedbaný trojúhelník malých domovních bloků, který sestával tak ze sedmi či osmi starých budov.

Směrem na západ, kde teď zapadalo slunce, se táhly prázdné, plevelem zarostlé parcely, dálnice a vzadu za nimi plynula hnědá řeka Hudson. Směrem na východ stála za dlážděnou ulicí řada nízkých činžáků, gay bar a obchůdek, který za výlohou vystavoval zaprášené pečivo, plátky vepřového a hořčici. Newyorská čtvrť Chelsea, bezvýrazná a neškodná sestřenka Pekelné kuchyně rozkládající se severně odtud.

Třírohá budova na nejsevernějším konci bloku končila ostrým nárožím. Nevlídné místo, které se stěží dalo nazývat domovem, ale místní obyvatelé si nijak zvlášť nestěžovali. Neměli ani ponětí, že se tu skrývá jeden opravdu velký problém, závažné porušení domovních předpisů: V suterénním bytě byly uskladněny litry a litry benzínu, topných olejů, nafty a acetonu. Výbušná síla těch kapalin by dokázala srovnat celou budovu se zemí, a to krajně nepříjemným způsobem.

Byt byl zařízen spartánsky, jen minimem nábytku – židle, skládací lůžko, dva stolky a otlučený pracovní stůl, na kterém

se válelo náradí a hadry. Žádná klimatizace ani větrák. Zato televizor byl parádní – dvaatřicetipalcový Trinitron se špičkovým dálkovým ovládáním. Na obrazovce zrovna běžely videoklipy MTV, ale zvuk byl vypnutý.

Sonny seděl těsně u poblikávající obrazovky, ale skoro jí nevěnoval pozornost. Pomalu si splétal dlouhé plavé vlasy. Bez zrcadla mu to trvalo déle, než by chtěl. Ani pitomý zrcadlo tu není, zuřil. I když na vině byly spíš jeho třesoucí se ruce. Pitomý, zpocený, roztřesený ruce...

V jednu chvíli vzhlédl – směrem k televizi, ale nepodíval se na ni – a zarazil se. Natáhl se k dvousetlitrovému barelu s acetone, několikrát na něj poklepal a poslouchal dutý, dunivý zvuk. Trochu ho to uklidnilo.

Ale ne dost.

Všechno je proti němu!

Nehoda u benzínky ho vyděsila, a na strach nebyl zvyklý. Žhářství je pro pachatele ten nejbezpečnější zločin. Je anonymní, připravuje se v skrytu a na odstranění většiny důkazů se díky fyzikálním zákonům spolupodílí sám Bůh. Jenže teď lidi vědí, jak vypadá. A ke všemu se doslechl, že ten vystrašený zajíc, ten buzík z toho vyhořelého baráku – Alex – ho viděl a pokusil se ho bonznout poldům.

A to ho před závěrečným veledílem čekají ještě tři další požáry. Vyndal z kapsy mapu, teď už hodně pomačkanou. Roztržitě na ni pohlédl.

No jo, u té benzínky se to nepovedlo. Ale nejvíc ho trápil požár v nemocnici. Protože z něj neměl žádnou radost. Oheň na něj pokaždé míval uklidňující vliv. Tentokrát však ne. Ani trochu. I když naslouchal výkřikům, které se mísily s hukotem plamenů, ruce se mu dál třásly a na čele mu dál naskakovaly krůpěje potu. Proč? žasl. Proč? Možná proto, že to byl jen malý oheň. Možná proto, že mu doopravdy záleželo jen na jediném požáru, na tom, ve kterém sehraje hlavní roli spolu s tím parchantem Pellamem. Možná proto, že po něm všichni jdou.

Ale nemohl se zbavit pocitu, že za tím neklidem a nervozitou je něco víc.

Zatrnulo v něm při pomyslení, kolik času teď bude muset trávit tím, aby setřásl pronásledovatele – místo aby plánoval závěrečný velký oheň. Aby se připravoval na zápas s Antikristem.

Tuk, cink. Tuk, cink. Jako sonar ve filmové ponorce.

Sonny si opřel hlavu s napůl upleteným copem o ohromný barel. Znovu na něj poklepal. Tuk, cink.

Už je to lepší? Už je klidnější? Zdálo se mu, že ano. Snad.

Dokončil účes a následující půlhodinu strávil mícháním čisticího prostředku s benzínem a naftou. Ze směsi stoupaly velice silné výpary – stejně nebezpečné jako plameny, které z ní vzejdou –, a tak mohl pracovat jen po chvilkách, aby neomdlel. Když skončil, vzal několik žárovek a narovnal je na stůl. Pilkou s diamantovým ostřím opatrně nařízl kovovou objímku v místě, kde se skleněná baňka žárovky stýká se závitovou paticí. Poslouchal, jak do vakua syčivě vniká vzduch. Kousíček kovu odřízl – jen tolik, aby mohl dovnitř nalít svou zázračnou šťávu. Nenaplnil vnitřek úplně. Právě tuhle chybu dělá většina žhářů-amatérů. Člověk musí v žárovce nechat trochu vzduchu. Oheň, to je oxidace; stejně jako zvířata potřebuje k životu kyslík. Zalepil otvůrek vteřinovým lepidlem. Pak poupravil ještě dvě další žárovky.

Mazlil se s hladkým sklem, hladkým jako kůže na zadku mladého kluka.

Ruce se mu zase roztřásly, po obličeji se mu lil pot jako voda z vodovodního kohoutku.

Vstal a začal horečně přecházet sem a tam.

Proč nejsem s to se uklidnit? Proč, proč, pročpročproč? Hlavou mu vířily myšlenky. Všichni po něm jdou. Chtějí ho zabít, zastavit, spoutat ho, připravit ho o jeho oheň! Alex, ten požární inspektor, ten zasraný právník, co to s ním táhne Pellam. I sám Pellam-Antikrist.

Proč v životě nic nejde snadno?

Sonny se natáhl na lehátko a představoval si, jak bude ten poslední požár vypadat. Ten ohromný požár. Zdálo se, že je to teď jediné, co ho dokáže uklidnit, co mu skýtá potěšení.

V duchu si ho maloval: Ohromný prostor, v něm deset, dvacet tisíc lidí. Bude to nejstrašlivější požár v historii tohotole vznětlivého města. Horší než ten v budově společnosti Triangle Shirtwaist na Washington Square, v té robotárně, kde uvízly dělnice, protože jim majitel nedovoloval chodit v pracovní době na záchod. Horší než ten v Crystal Paláce. Horší, než když na East River hořel parník General Slocum a v jeho plamenech zahynula tisícovka přistěhovaleckých žen a dětí, které se vypravily na výlet; celá německá populace ve městě potom masově přesídlila do Yorkville v Upper East Side, protože sklíčení žalem nevydrželi žít na původním místě.

Ten jeho je všechny překoná.

Představoval si, jak se kolem něj vlní plameny jako třpytivý příboj, jak se ze všech stran plíží k davům lidí, jak jim laskají prsty u nohou.

A stoupají jim k patám. A pak ke kotníkům. Vidíte ty úchvatné plameny? Cítíte je?

S hlavou plnou takových otázek si uvědomil, že se neuklidnil. Uvědomil si, že klidný už nikdy nebude. Konec je blíž, než si myslí.

Odploul se do obýváku a přitiskl čelo k jednomu z barelů. Ťuk, cink. Ťuk, cink.

25

Zůstal u ní přes noc.

Pellam se zachoval podle zažitého protokolu, což znamenalo, že když se v deset večer vzbudili, hladoví a žízniví, vytáhl Carol na omeletu do Empire Diner na Desáté Avenue a pak ji odvedl zpátky do jejího bytu, kde se znova pomilovali a pak natažení na posteli naslouchali zvukům

nočního New Yorku – sirénám, výkřikům, výstřelům z výfuků anebo z pistolí, které se s postupem noci zdály čím dál naléhavější.

Ani na vteřinu ho nenapadlo odejít bez rozloučení.

To Carol porušila pravidla.

Když se probíral – probudilo ho hlasité mňoukám siamského kocoura Homera Simpsona –, byla pryč. Chvilinku poté zadrnčel telefon a ze záznamníku se plechově ozval její hlas. Ptala se, jestli tam pořád ještě je, a vysvětlovala, že musela jít brzy do práce. Zavolá mu prý později, k němu domů. Našel telefon a hrábl po sluchátku, ale Carol už mezitím zavěsila.

Bos a jen v džínách zamířil do koupelny, opatrně, aby si na odřených dřevěných parketách nezadřel třísky. Říkal si, že Carol zněla v telefonu dost příkře. Kdoví proč. Těžko předvídat, jaký dozvuk bude mít večer, jako byl ten včerejší. Možná si myslí, že se jí Pellam už nikdy neozve. Možná se trýzní katolickým pocitem provinění. Anebo možná ve chvíli, kdy volala, zrovna seděla za stolem proti nějakému hromotlucnému osmnáctiletému zabijákovi.

Pellam otestoval sprchu, ale voda byla jako led. Tak to ne, díky. Oblékl se a vykročil do zamženeho slunného rána dýchajícího parnem. Svezl se taxíkem domů na Dvanáctou ulici. Zamířil po schodech ke vchodu. Kolem se prořítli dva energií nabití výrostci na skateboardech; ve vlasech měli vyholená svá vlastní jména.

Pellam došel k názoru, že by si nechal líbit koupel a šálek silné, horké kávy. Jen tak si lebedit ve vaně a zapomenout na pyromany, latinoamerické grázly, irské gangstery a nevyzpytatelné milenky.

Pomalů stoupal po šerém schodišti. Představoval si vanu, vodu plnou mydlinek. Mantra zafungovala. Zjistil, že dokáže na všechno zapomenout – že dokáže pustit celou Hell's Kitchen z hlavy. Tedy skoro celou. Až na Ettii Washingtonovou.

Myslel na všechna ta poschodí, která Ettie musela během let vyšlapat. Nikdy nebydlela v domě s výtahem, vždycky musela chodit pěšky. Drápala se do schodů sedm desítek let. Nosila do nich svou malou sestřičku Elsbeth. Pomáhala nahoru a dolů tmavými schodišťovými šachtami babičce Ledbetterové. Pachtila se s taškami jídla pro své manžely, dokud ji jeden neopustil a druhý se opilý neutopil ve špinavých vodách Hudsonu, pak pro své děti, dokud neodrostly a neodešly od ní, a konečně sama pro sebe.

„To je to pravý slovo pro nás tady v Pekelný kuchyni. ‚Bezejmenní.‘ Propánakrále. Přehlížení‘ by možná sedělo ještě lip. Všichni na nás kašlou. Vemte si toho reverenda Ala Sharptona. Pojede do Bensonhurstu, pojede do Crown Heights a udělá tam poprask a lidi se o tom doslechnou. Ale do Kuchyně nikdo nepáchne. Dokonce ani se všema těma Irčanama a jejich oslavama svatýho Patrika – ani ty nezabíraj. Ale mně je to fuk. Mně se líbí, že tu mám klid a soukromí, jen ai si svět zůstane venku. Co pro mě svět kdy udělal? To mi teda řekni.“

Ettie Washingtonová vyprávěla skleněnému oku Pellamovy kamery o tom, jak snila, že se podívá do jiných měst. Snila, že bude nosit stylové klobouky a zlaté náhrdelníky a chodit v hedvábí. Snila, že se stane kabaretní zpěvačkou. Bohatou ženou Billyho Doyla, velkopanského pana domácího.

Ale přitom věděla, že její naděje nejsou ničím než marnou iluzí – člověk si s nimi čas od času pohraje, s radostí, smutkem či opovržením, a pak je odsune stranou. Nečekala, že by se její život změnil. Byla tu spokojená – tady v Hell's Kitchen, kde většina lidí přistřihává svým snům křídla. Pellamovi připadalo strašně nespravedlivé, že by teď měla ztratit i tohle chatrné útočiště. Zadýchán dorazil ke svému bytu ve čtvrtém patře.

Koupel. To je ono. Když člověk prožije většinu života v obytném autě, koupele se pro něj stanou ohromně důležité. Zvlášť ty v pění, ačkoli tohle tajemství si nechával pro sebe.

Koupel a káva.

Hotový ráj.

Pellam vytáhl z kapsy černých džin klíče a došel ke dveřím. Zarazil se. Pohlédl na zámek. Byl pokroucený, trochu ke straně.

Strčil do dveří. Povolily.

Někdo se k němu vloupal. Hlavou mu blesklo, že by se měl otočit na patě, seběhnout dolů k sousedovi, co má telefon, a zavolat policii. Ale popadl ho vztek. Kopl do dveří, až se rozletěly. Vevnitř bylo prázdné. Ruka mu sjela k vypínači u dveří.

Do hajzlu, napadlo ho vzápětí, tohle ne, to nesmím. Jen nerozsvěcet! Ale stiskl vypínač dřív, než stačil sám sebe zarazit.

Já blbec, zanađával Pellam v duchu. Vytáhl zpoza opasku kolt a přikrčil se. Tím, že rozsvítil, ohlásil lupiči svůj návrat. Chyba. Dlouho stál bez pohnutí ve dveřích a čekal, kdy se ozvou kroky nebo cvaknutí pojistky, jak někdo odjistil zbraň. Všude však vládlo ticho.

Pomalu se plížil bytem, otevřel dveře šatníku, nakoukl pod postel. Do každého myslitelného úkrytu. Ale lupič byl pryč.

Procházel z místnosti do místnosti a ohledával škody. Levné video i televize tu zůstaly. Kamera taky, přestože byla přímo na očích. I zloděje, který je úplný technický antitalent, by napadlo, že za ni dostane slušné peníze.

Jakmile se podíval na kameru, pochopil, co se stalo. Jako závan žáru z hořícího Ettiina domu jím projelo zděšené leknutí. Klekl si a šubnutím otevřel plátěnou brašnu, ve které uchovával originály natočeného materiálu k filmu Na západ od Osmé.

To ne...

Prohrabával se taškou, zmáčkl tlačítko Vyndat na amplexovém záznamu u kamery. Sčítal škody. Dvě pásky zmizely. Dvě nejnovější – ta přímo z kamery a ta se záběry z minulého a předminulého týdne.

Nahrávky... Kdo o nich mohl vědět? No, prakticky každý, s kým mluvil o Etтинě případu nebo kdo ho viděl s kamerou. Ramirez, nepolapitelný Alex, McKennah, Corcoran. Sakra, dokonce i Ismail a jeho matka, a taky Carol a Louis Bailey. Když na to přijde, tak i Lomax a celé oddělení požární inspekce. Patrně celá West Side.

Pouliční šeptanda je rychlejší než internet.

Kdo, to byla jedna otázka. Ale proč? To bylo neméně zajímavé. Že by Pellam nevědomky natočil samotného pyromana? Anebo snad člověka, který si žháře najal? Nebo že by se na záznamu nacházel nějaký důkaz, který Lomaxovi a vyšetřovatelům unikl?

Na tyhle otázky neznal odpověď. Zmizení pásek nejenže hrálo roli v Etтинě případu, ale mělo ještě jeden důsledek. U hraných filmů bývá všechno natočený materiál pojištěn – ne kvůli hodnotě celuloidu, ale kvůli tomu, co stojí natáčení a zpracování; cena se může vyšplhat k tisícům dolarů za půl metru záznamu. Když vezmou neseštríhané materiály zaskvě, múzy zaplácí, ale producentům se jejich peníze vrátí. Jenže Pellam si nemohl dovolit pojistit dokončení dokumentu Na západ od Osmé. Nedokázal si vybavit, co na těch zhruba dvaceti hodinách záznamu přesně bylo, ale klidně to mohly být právě ty rozhovory, které měly tvořit jádro jeho filmu.

Sklesl na rozvrzanou židli a zíral z okna. Pak mátožně vytočil tísňovou linku a promluvil si s operátorkou. Z ženina tónu pochopil, že zločiny tohoto druhu jsou u policie až na samém konci žebříčku priorit. Zeptala se, jestli chce, aby k němu poslala detektivy.

Neměli by o to stát spíš oni? podivil se v duchu Pellam. „Nechtě to plavat,“ řekl. „Nerad bych obtěžoval.“

Žena ironii nepostřehla.

„Ale oni by vážně přijeli,“ ujišťovala ho.
„Víte co?“ prohlásil Pellam. „Jestli se ten lupič vrátí, dám vám vědět.“
„To určitě udělejte. A mějte se hezky.“
„Pokusím se.“

26

Byla to zaprášená kancelářička ve West Side, v oblasti ulic začínajících padesátkou; kousek odtamtud sedával Pellam vedle Otise Balma a poslouchal, jak mu ten stotříletý stařík vypráví, jak vypadala Hell's Kitchen před dávnými lety.

„Prohibice bylo to nejztrěštěnější období, jaký kdy Pekelná kuchyně zažila. Znával jsem Owneyho Maddena, toho gangstera, vídával jsem ho každou chvíli. On byl z Anglie. To se o něm neví. Chodívali jsme ulicema za ním. Víte proč? Ne kvůli těm gangsterskejm záležitostem. Doufali, že něco řekne a my uslyšíme, jak mluvěj lidi v Anglii. Bylo to od nás hloupý, protože se mu taky říkalo Zabiják Owney a mraky lidí postřílel. Jenže my jsme tenkrát byli mladý a dyt víte, jak to chodí, člověk se na tom božím světě musí protloukat aspoň nákejch dvacet třicet let, než mu dojde, že se ho smrt taky tejká.“

Pellam si v duchu zopakoval, co bude říkat, a vešel do kanceláře. Ve vzduchu visela nahořklá vůně papíru. O zaprášenou okenní tabulku se otloukala tlustá bzučící moucha a pokoušela se uniknout vedru; zdejší klimatizace byla dvojčetem té u Louise Baileyho.

„Hledám Flo Epsteinovou,“ oznámil Pellam.

K pultu přistoupila žena s úskočným výrazem a vlasy staženými dozadu do elegantního drdolu. „To jsem já.“ Těžko říct, kolik jí mohlo být let.

„Dobrý den,“ pozdravil Pellam.

„Dobrý den.“

John Pellam – ve svém jediném obleku, který si koupil před deseti lety u Armaniho, pazbytku jeho někdejšího života – jí nastavil odřenou peněženku se zlatým odznakem detektiva, jaký se prodává na Dvaachtyřicáté coby rekvizita, a nechal ji dosyta se na něj vynadívat. Netrvalo to nijak zvlášť dlouho. Dychtivě k němu zvedla oči; bylo na ní znát, že se v roli svědkyně vyžívá. Sláva, jak Pellam věděl, je nejnávykovější omamný prostředek.

„Posledně tu byl detektiv Lomax. Zamlouvá se mi. Působí tak střízlivě.“

„Požární inspektor,“ opravil ji Pellam. „Nepatří k detektivům.“

Ale taky mají právo zatýkat, nosí ještě větší zbraně a klidně z člověka vymlátí duši roličkou amerických mincí.

„Jistě, jistě, jistě.“ Paní Epsteinová sraštila čelo nad tím pochybením.

„Když někoho vyslycháme společně,“ pokračoval Pellam, „hraju hodného policajta. On toho zlého. Dneska se jedná jen o doplňující výsledky. Vy jste podezřelou identifikovala, vidíte?“

„Měl byste si dávat pozor na formulace.“

„Jak to?“

„Vyznám se v nich tak, že už bych mohla sama dělat státní zástupkyni,“ konstatovala paní Epsteinová a odrecitovala: „Řekla jsem inspektoru Lomaxovi toto: Do naší kanceláře se dostavila žena černé barvy pleti, přibližně sedmdesátiletá, a požádala o uzavření pojistky pro nájemníka bytu. Potvrdila jsem, že tvář na policejním snímku, který mi inspektor Lomax předložil, patří jí. To je všechno. Nenazývala bych to identifikací podezřelého. Víte, já už jsem si tímhle vším párkrát prošla.“

„To vidím,“ pokýval Pellam hlavou. „Velmi si vážíme inteligentních svědků, jako jste vy. Jak dlouho se tu ta žena zdržela?“

„Tři minuty.“

„Víc ne?“

Pokrčila rameny. „Prostě tři minuty. Při sexu to není nic, při porodu věčnost.“

„Řekl bych, že záleží na partnerovi a na dítěti.“ Pellam předstíral, že si čmárá poznámky. „Nechala vám tu hotovost.“

„Přesně tak. Všechno jsme to poslali společnosti a ta vystavila pojistku.“

„Řekla vám ještě něco dalšího?“

„Ne.“

Pellam zaklapl poznámkový blok. „Moc jste mi pomohla. Díky za čas, který jste mi věnovala.“ Vylovil polaroidový snímek. „Jen bych se chtěl ujistit, že tohle je žena, co sem přišla.“

„To není ta policejní fotografie.“

„Ne. Tuhle pořídili ve vazební věznici.“

Paní Epsteinová na snímek pohlédla a užuž chtěla něco říct.

Pellam ji zdviženou rukou zarazil. „Počkejte. Nepospíchejte.“

Žena pozorně studovala hladkou černou tvář, vězeňský úbor, založené ruce. Tuhé vlasy barvy pepř a sůl. „Je to ona.“

„Víte to jistě?“

„Naprosto.“ Zaváhala. Pak se zasmála. „Měla jsem na jazyku, že bych to klidně odpřisáhla třeba i u soudu. Ale pak mě napadlo, že na něj stejně dojde, ne?“

„Řekl bych, že ano,“ přitakal Pellam. Dal si záležet, aby se tvářil naprosto bezvýrazně, jak se to musejí naučit všichni dobří muži zákona.

Ten večer – dusný, mlhavý soumrak – zastihl Pellama v uličce naproti domu s pískovcovým průčelím.

V ruce třímál New York Post, ale nevěnoval novinám moc velkou pozornost. Hlavou mu táhlo: Že by to byly pelargonie?

Tuctový špinavě žlutý činžák se ničím nelišil od tisíců jiných v tomhle městě. Zářivě červenooranžové květy v

předzahrádce se k němu ani za mák nehodily. Kde se tu vzaly?

Postával v uličce už hodinu, když se dveře konečně otevřely a vykročil z nich muž. Rozhlédl se ulicí na obě strany a pak sešel ze schodů. Nesl velikou krabici od bot. Pellam odhodil noviny a co nejtišeji vykročil po rozpáleném asfaltu. Konečně mladíka dostihl.

Ramirez prohodil, aniž by se otočil: „Čekáš tady už padesát minut a momentálně ti do zad míří dvě pistole. Tak nezkoušej žádnou pitomost, jasný?“

„Dík za radu, Hectore.“

„Co tu, do prdele, děláš? Přeskočilo ti, člověče?“

„Co máš v té krabici?“

„Je to krabice vod bot, ne? Tak co by v ní asi tak mohlo bejt? Boty.“

Pellam teď šel vedle Ramireze. Měl co dělat, aby s ním udržel krok.

„Tak povídej, co po mně chceš?“ zeptal se mládenec.

„Chci vědět, proč jsi mi lhal.“

„Já nelžu, kámo. Nejsem jako bílý. Jako vy reportéři. Žádný bělošský lži.“

Pellam se rozesmál. „Co je tohle za pitomost? Vaše krédo? Necháváte nováčky, aby ho odrecitovali, než je přijmete do Cubano Lords?“

„Neser mě. Mám za sebou dlouhej den.“

Došli k avenue táhnoucí se od severu k jihu. Ramirez se rozhlédl a zamířil na sever. Po chvilce prohlásil: „Nevěřím ti. Sakra moc si troufáš.“

„Cože?“

„Flákáš se před naším bejvákem, kámo. To se nedělá. Ani poliši to nedělaj.“

„Ty pelargonie jsi tam vysázel sám?“

„Jdi do prdele. Máš u sebe stříkačku?“

„Zbraň?“ ujistil se Pellam. „Ne.“

„Seš úplně trhlej zmrld. Přivalíš si to k mému bejváku bez bouchačky. Takhle lidi přicházej vo kejhák. Jak to myslíš s tím, že jsem ti lhal?“

„Povyprávěj mi o tetičce, Hectore. O té, co jí vyhořel barák. Doslechl jsem se, že už má nový byt.“

Ramirez se ušklíbl. „Říkal jsem ti přece, že se vo rodinu starám.“

„Kdy se přestěhovala?“

„Nemám páru.“

„Ještě před požárem?“

„Někdy tou dobou. Nevím přesně.“

„Zapomněls to?“

„Jo, do prdele, zapomněl. Hele, mám fůru práce, proč si nejdeš radši pokecat s tím sráčem Corcoranem?“

„To jsem už udělal.“

Ramirez povytáhl obočí a snažil se nedat najevo, že to na něj udělalo dojem.

Pellam pokračoval: „Taky jsi mi zapomněl říct, že nebyla jediná svědkyně – že to, jak chlap z Corcoranovy bandy někoho sejmul, vidělo bůhvíkolik lidí.“

„Byl to Spear Driscoe a oddělal Bobbyho Frinka.“

„Takže jsme všichni zajedno, že Corcoran ten dům kvůli tvojí tetě nezapálil? To není žádná bělošská lež, co?“

„Padej, kámo. Nemám čas.“

„Jak vycházíš s člověkem jménem O'Neil?“

„Žádnýho O'Neila neznám.“

„Ne? Ale on tebe jo.“

Ramirez si odplivl. „Do prdele, proč ses s ním bavil?“ Před chvílí si na podrážděného hrál. Teď se doopravdy rozzuřil.

„Kdo říká, že jsem se s ním bavil?“ Pellam si poklepal na ucho. „Stačí poslouchat. Doneslo se mi, že možná má nějaké zbraně. Že je možná prodává.“

Ramirez se zastavil uprostřed kroku a chňapl Pellama za paži. „Co jsi slyšel?“

Pellam jeho ruku odstrčil. „Že jsi po něm minulý týden vyrukoval. Kvůli tomu, že prodává železo Corcoranovi.“

Ramirez zamžikal. Pak se rozřehtal. „Lidi dobrý!“

„Je to pravda, nebo ne?“

„Jo i ne, kámo.“

„Co tím myslíš?“

„Je to pravda a není to pravda.“ Znovu vykročil. „Koukej, vysvětlím ti to, ale ne abys to někde vyžvanil. Jinak tě budu muset vodkrálovat.“

„Povídej.“

„O'Neil a já spolu máme kšefty,“ prohlásil Ramirez. „Zásobuje mě. Má bezva zboží. Glocky, MAC-desítky, steiry.“

„Zmlátil jsi vlastního dodavatele na veřejnosti?“

„Jo, kurva. Byl to jeho nápad. Je Irčan a já Mexikán. Hádej, jak dlouho by přežil, kdyby Jimmy vyčuchal, že mě zásobuje? Pár Corcoranovejch kluků začalo něco čout, tak jsme se do sebe naoko pustili.“ Významně se na Pellama podíval a pak se rozchechtal.

„Co je na tom k smíchu?“

„Vidím ti to na ksichtě, kámo. Začínáš mi věřit.“ A dodal: „Můžu to dokázat. Jo, v tom baráku byly zbraně. Zaplatil jsem za ně a O'Neil mi je tam nechal, abych si je vyzved, jenže já tam nestihnul nikoho poslat, než ten barák chytil. Byly tam glocky, browningy a pár prima mrňavejch taurusů. Úplně jsem se do nich zjančil, kámo. Bylo jich tam tak dvanáct, třináct. Zeptej se někeryho z těch svejch reportérskéjch kámošů. Mrkni se, co tam našli poldové ze zásahovky. Jestli mám pravdu, tak budeš vědět natuty, že já nic nezapálil.“

Pellam si vytáhl ze zadní kapsy kus papíru. „Tři glocky, čtyři taurusy a šest browningů.“

„Páni, seš dobrej!“

Zrovna míjeli Dvaachtyřicátou, která kdysi proslula svou nechvalnou pověstí, ale teď byla asi tak stejně nebezpečná – a

zajímavá –jako kterákoli obchodní třída na předměstí. „Kam jdeme?“ zeptal se Pellam.

„Já si vyřizuju obchodní pochůzku. A nechci tě mít v patách.“

„Tvůj gang fušuje do byznysu?“

„Žádný gang, kámo. Je to klub.“

„Co je to za obchod?“

Ramirez nadzvedl víko krabice a ukázal na pár nových sportovních bot.

„Mám jich celej nákladák.“

„Chceš říct, že je kupuješ a prodáváš dál?“ zeptal se Pellam pochybovačně.

„Jo, kupuju je a zas prodávám. To je ten můj obchod.“

„Jakpak je to s tím kupováním? Zaplatíš za ně a převezmeš dodávku? Faktury, dodací listy a všechno ostatní?“

„Jo, kupuju je,“ odsekl Ramirez. „Na chlup stejně, jako když vy, posraný reportéři, platíte lidem za jejich historky. Děláš to, ne? Platíš lidem za to, co ti vykládají?“

„Ne, ale...“

„Přej ,ne, ale'. Seš kurva. Sebereš lidem jejich život, napíšeš vo nich a nedáš jim ani floka.“ Zašklebil se: „Kristapána, kámo, jak může někdo dělat něco tak vohavnýho?“

Pokračovali v chůzi, a když o blok dál míjeli korejský stánek se zeleninou, Pellam prohodil: „Něco bych od tebe potřeboval.“

„Co?“

„Včera v noci se ke mně někdo vloupal. Mohl bys zjistit, kdo to udělal?“

„Proč se ptáš mě? Myslíš, že takový věci provádím taky?“

„Kdybych si to myslel, tak bych se tě neptal.“

Ramirez si to nechal projít hlavou. „Nemám ve Village pořádný styky.“

„Jak víš, že bydlím ve Village?“

„Řek jsem, že tam nemám pořádný styky. Ne že tam nemám vůbec žádný.“

„Poptej se trochu.“

„No tak dobře.“

„Gracias.“

„Nadá.“

Došli po Deváté Avenue daleko na sever, už skoro vyšli z Hell's Kitchen. Ramirez zmizel v mrňavém obchůdku a Pellam se opřel o kandelábr na rohu a čekal. Když se Ramirez zase vynořil, nesl tlustou obálku. Zastrčil si ji do kapsy těsných džínů.

Vtom v přilehlé uličce zahlédli prudký pohyb.

„Do prdele!“ Ramirez se otočil na patě a hrábl pod bundu.

Pellam se skrčil za zaparkovaným autem, aby se kryl.

„Co seš kurva zač?“ vyjel Ramirez po příchozím.

Pellam zašilhal do ponurého ústí uličky. Tím vetřelcem byl Ismail.

„Ahoj, kámo,“ vyhrkl chlapec a popošel kupředu. Nejistě pokukoval po Latinoameričanovi.

Ramirez se na něj díval jako na nějaký odporný hmyz. „Takhle lekat lidi... Měl bych ti nakopat prdel.“ Ismail šmejdil očima sem a tam. „Ty ho znáš?“ zeptal se Ramirez Pellama.

„Jo. Je to můj kamarád.“ Chlapci přelétl po tváři slabý úsměv.

„Tvůj kamarád?“ utrousil Ramirez. „Proč bys měl kamarádit s takovým mrňavým moyetolem?“

„Je fajn.“

„Jo?“ zamumlal Ramirez. „Jestli na mě ještě jednou takhle vybafne, budeš z něj mít fajn mrtvého kamaráda.“

„Poslyš, Ismaile, jak to, že nejsi ve středisku pro mládež?“

„Nejsem, no. Flákám se.“

„Víš něco nového o mámě a sestře?“

Zavrtěl hlavou a sjel očima od zakaboněného Ramireze k Pellamovi. Na okamžik vypadal úplně jako kterýkoli jiné dítě. Plaché, v rozpacích, zmítající se mezi strachem a přáním. Pellama pohled na tu zranitelnost zabolěl. Vzдорovitost mu připadala snesitelnější. Vzpomněl si, co Ismailovi předpověděla Carol Wyandottová. Určitě je na omylu. Pro něj ještě není příliš pozdě. Musí přece existovat naděje.

Shýbl se. „Udělej pro mě něco. Vrať se do toho střediska a trochu se vyspi. Jedl jsi něco?“ Ismail pokrčil rameny. „Tak co?“ naléhal Pellam.

„Šlohnul jsem si pivo,“ prohlásil chlapec pyšně. „Vypili jsme ho s jedním hounlesákem.“

Jenže Pellam z chlapcova dechu žádný alkohol necítil. Dětská vychloubačnost.

Podal mu pět dolarů. „Skoč si k McDonaldovi.“

„Júú! Hele, přijdeš se na mě někdy kouknout, Pellame? Kurva, budeš zírat, co ti ukážu. Hrajem basket. Už umím všechny figle!“

„To víš, že jo. Stavím se.“

Chlapec se obrátil k odchodu.

„Počkej, hajzlíku,“ zarazil ho drsně Ramirez.

Ismail se zastavil a obezřetně se ohlédl.

„Jak velký máš nohy?“

Kulatý černý obličej na něj zůstal zírat.

„Na něco sem se tě ptal. Jak velký máš nohy.“

„Nevím.“ Ismail sklopil zrak k odrbaným teniskám.

„Tumáš,“ Ramirez mu hodil krabici se sportovními botami. Kluk nakoukl dovnitř a vykulil oči. „Do prdele! Takovejmu dělá reklamu Jordán. No do prdele!“

„Teď konc ti eště nebudou,“ řekl Ramirez. „Ale když nebudeš lekat lidi, třeba se dožiješ toho, že do nich dorosteš. A teď udělej, co ti řek.“ Kývl Pellamovým směrem. „Padej odtud, kurva.“

Když chlapec zmizel; Ramirez řekl Pellamovi: „Půjdem oslavit můj obchod.“ Poklepal si na kapsu, v níž spočívala tlustá bílá obálka. „Piješ tequila?“

„Piju meškal. A sauzu. Margarita je hnus.“

Ramirez se opovržlivě zachechtal. Měl to zřejmě ve zvyku, kdykoli někdo pronesl něco, co mu připadalo jako samozřejmost. Vykročil ulicí a netrpělivým gestem Pellamovi naznačil, ať jde za ním. Jak to tak vypadalo, už naplánoval večerní program.

Podělili se o červa.

Ramirez toho chudáka rozporcoval vyskakovacím nožem ve stylu West Side Story.

Seděli spolu v zakouřené kubánsko-čínské hospůdce poblíž Columbus Circle. Pellam Ramirezovi vyprávěl, jak dělal vyhledavače exteriérů v Mexiku a trávil tam hodiny s lidmi z pomocného štábu a kaskadéry, kteří se mu vychloubali, že po snědení tlustých bílých meskalových červů měli psychedelické zážitky. „Na mě to ale nikdy nijak nepůsobilo.“

„Ti frajeři kecali, kámo,“ ujistil ho Ramirez. „Normálně si cintali pentli.“ Spolkl svůj kus červa.

Oba spořádali po dvou talířích tamales a pak vyšli ven. Ramirez se zastavil v obchodě pro další láhev meskalu.

Cestou zpátky do centra si posteskl: „Sobota večer a já nemám ženskou. Stojí to za starou belu.“

„Co ta číšnice v baru? Flirtovala s tebou.“

„Která?“

„Ta Hispánka.“

„Jo ta?“ zakřenil se. Pak se zamračil. „Hele, Pellame, dám ti radu. Nikdy neříkej ‚Hispánec‘.“

„Proč ne?“

„Už se to nenosí.“

„Fajn, tak mě pouč, co je politicky korektní. Hrozně rád bych to slyšel od člověka, co říká Irčan a negr.“

„To je něco jinýho.“

„Jo?“

„Jo.“

„Jak to?“

„Prostě tak,“ prohlásil Ramirez. Pak dodal: „Máš mluvit o zemi, z který dotyčnej pochází. Dominikánec. Portoričan. Já jsem Kubánec. A když už mermomocí musíš použít nějaký obecný slovo, říkej ‚Latinoameričan‘.“ Ramirez si lokl z láhve a zarecitoval: „Apoštol de la independencia de Cuba guia de los pueblos... Americanos y paladin de la dignidad humana. Mluvíš španělsky?“

„Trošku. Ne natolik, abych rozuměl, cos to na mě chrtil.“

„Tohle se píše na soše José Martího na Šestý Avenue. U Central Parku. Viděls ji někdy?“

„Ne.“

„No teda,“ povzdechl si s útrpností. „Jak jsi ji moh přehlídnout? Má na vejšku skoro deset metrů. Kůň se vzpíná na zadních a Marti kouká dolů na Šestou Avenue. Legračně se tváří, jako by nikomu nevěřil.“

„Kdo to byl, ten Marti?“

„Copak ty to nevíš?“

Když ponecháme stranou uměleckou tvorbu, dějiny v podání Hollywoodu se omezují na historicky nepřliš věrohodné westerny a válečné filmy.

„Bojoval se Španěly, aby je vyhnal z Kubu. Byl básník. Když mu bylo patnáct nebo šestnáct, vypověděli ho ze země, a tak se toulal po světě a bojoval za kubánskou nezávislost. Dlouho žil tady v New Yorku. Byl to bezva chlap.“

„Zajel sis někdy zpátky na Kubu?“

„Zpátky? Já tam nikdy nebyl.“

„Nikdy? Děláš si srandu?“

„Nedělám, kámo. Proč bych tam jezdil? V Havaně jsou dopravní zácpy, slumy, špína, las muchachas a las cerveza. A hombres embalaos zhulený trávou. Teď už možná i sjetý crackem. Úplně jako v New Yorku. Když si budu chtít

vyrazit na dovolenou, pojedu s pěknou buchtou do Nassau a tam zapadnu do herny.“

„Je to přece tvoje vlast.“

„Moje ne, kámo,“ prohlásil Ramirez přísně. „Byla to vlast mého dědy. Moje ne... Ve skladišti, co občas používám, je jeden takovej chlápek, seňor...,“ protáhl to slovo, aby zdůraznil pohrdání, „...Buñello. Loco, tendle viejo. Představ si, chce, aby mu každej říkal seňore. ‚Musím žít v los Estados Unidos, ale jsem Kubánec‘ prohlašuje. ‚Zahnali mě do exilu.‘ Kámo, jestli to řekne ještě jednou, rozbiju mu hubu. Furt žvaní: ‚Všichni se tam jednou vrátíme. Budem vysedávat na třtinovejch plantážích, zas budem bohatý a budem mít los moyetos, černochoy, aby za nás udělali všecku práci.‘ Puto. Můj fotr se nemoh dočkat, až odtamtud vypadne.“

„Tvůj táta byl revolucionář?“

„Mi padre? Ne. Přišel sem ve čtyřiapadesátým. Víš, jak nám tehdy říkali? Latincům, co přijeli do Ameriky? Říkali nám ‚letní lidi v zimních šatech‘. Táta byl tehdy ještě dítě. Jeho rodina žila v Bronxu. Taky měl gang.“

„Chceš říct klub.“

„Tehdy byly pouliční party jiný. Když ses přistěhoval do nový čtvrti, rozdal sis to jeden na jednoho s lídrem. Na férovku, pěstma. Dokud jsi to neudělal, byl jsi nula. A tak zatímco fidelistos vypalovali plantáže a stříleli batistianos, můj táta stál v kruhu grázlů na Stošestaosmdesátý a rval se s hromotlucným puto. Ztřískal ho na hromadu. A pak se všichni sebrali a šli to společně zapít rumem a cervezas a tátu vzali mezi sebe. Dali mu přezdívku. Říkali mu ‚Manomuerto‘. Ten den jim dokázal, že má kuráž. Tak mu to řekli. ‚Máš kuráž.‘ Su corazón.“

„Kde je tvůj táta teď?“

„Zdrhnul. Tak před šesti sedmi lety. Jednou ráno šel do práce, pak poslal mého bráchu Piriho zpátky domů s polovičkou vejplaty a vzkázal, že se nám časem ozve. Ale

neozval.“ Hector Ramirez se zplna hrdla rozchechtal. „Kdo ví, třeba je v Havaně.“

Pellamovi se provrtávala mozkiem hromada titěrných červíků. Vždyť jsem tak moc nevypil, říkal si, sotva pět šest panáků.

No dobře, možná víc.

A možná, že je na těch tvorečcích přece jen něco psychedelického.

Jak s Ramirezem mířili do ztemnělého srdce Pekelné kuchyně, uvědomil si, že mu Ramirez něco povídá. „Cože?“

„Ptám se tě, co tady kurva děláš?“

„Co dělám? Popíjím tequila s kriminálníkem.“

„Já jsem podle tebe kriminálník? Copak mi něco přiřili?“

„Slyšel jsem, že jo.“

Ramirez se na okamžik zamyslel. „A od koho jsi to slyšel?“

„Pouliční šeptanda,“ pronesl Pellam významně.

„To je houby odpověď. Co tě sem přivedlo?“

„Můj otec,“ překvapil Pellam sám sebe svou upřímností.

„Tvůj fotr? A co s ním má jako bejt? Žije tady?“

„Už ne.“ Pellam zalétl pohledem k severu, kde se třpytily miliony světélek, tu jasněji, tu matněji. Vzal si od Ramireze láhev. „Dělal jsem před pár lety na jednom filmu. Spánek v mělkém hrobě.“

„Vo tom jsem nikdá neslyšel.“

„Byl o ženě, která se vrátí domů a zjistí, že její otec možná není jejím otcem. Hledal jsem pro ten film exteriéry a taky jsem přepsal část scénáře.“

„Její máma se kurvila?“

„Ne, jen měla poměr. Byla osamělá.“

Ramirez sáhl po láhvi, mohutně si lokl a kývl na Pellama, aby pokračoval.

„Moje matka žije nahoře na severu státu. V městečku, co se jmenuje Simmons. Asi jsi o něm nikdy neslyšel. Předloni na Vánoce jsem ji zajel navštívit.“

„Koupils jí dárek?“

„Samozřejmě. Ale nech mě domluvit.“

„Dobře, že na ni myslíš. Tak to má bejt, kámo.“

„Nech mě domluvit. Jeli jsme navštívit tátův hrob jako pokaždé, když tam jsem.“ Další doušek. A hned ještě jeden.
„Dojdeme k hrobu a ona se rozpláče.“

Ted' už byli hluboko v nitru Pekelné kuchyně a zabočili do páchnoucí dlážděné uličky, která vedla k domu, kde se scházela Ramirezova parta.

„Že prý se mi musí k něčemu přiznat. Ukázalo se, že si myslí, že její manžel nebyl mým otcem.“

„Do prdele, tomu teda říkám překvápko.“

„Benjamin – její manžel, člověk, kterého jsem považoval za otce – býval často pryč. Byl pořád na cestách. Pohádali se kvůli tomu a on zase vypadl z domova. Matka si našla milence. Krátce potom, co od ní milenec odešel, se Ben vrátil domů. Dali se znova dohromady. Přišla do jiného stavu a netušila, kdy přesně k tomu došlo. Ale prý si je celkem jistá, že s Benem to nebylo. Prý jí to leží v hlavě od chvíle, co umřel. Teda to, jestli mi to má říct, nebo ne. Nakonec nevydržela a řekla mi to.“

„Dovědět se něco takovýho, to musí bejt k posrání. A proč jsi teda přijel sem?“

„Chtěl jsem se o něm něco dozvědět. O svém pravém otci. Ne se s ním setkat, jenom zjistit, co byl zač, čím se živil, možná někde najít jeho obrázek.“

„Ještě tu bydlí?“

„Ne. Už dlouho ne.“ Pellam vysvětlil, že našel jeho poslední známou adresu, ale otec se odtamtud už před mnoha lety odstěhoval a nezanechal za sebou žádnou stopu. Pellam prohledal rejstřík obyvatelstva ve všech pěti newyorských čtvrtích a v přilehlých okresech států New York, New Jersey a Connecticut. Nikde nic.

„Zdekoval se, co? Přesně jako můj padre.“

Pellam přitakal.

„Tak co tady ještě děláš?“

„Napadlo mě, že o Hell's Kitchen natočím film. O místě, kde žil. Bydlel tady nějaký ten pátek.“ Pellam svíral láhev.

„Na zdraví tvýho táty, toho parchanta.“ Napil se.

„Na voba naše táty. Ať jsou, kde jsou, sviňáci.“

Pellam mu zrovna podával láhev, když na zátylku ucítil – už podruhé za posledních pár dnů – studenou ocel. I tentokrát to byla hlaveň pistole.

Na Ramireze byli tři, na Pellama jen jeden.

„Do prdele,“ ulevil si Latinec, když ho dva z nich popadli za ramena a třetí ho důkladně prošacoval a sebral mu automatickou pistoli i nůž. Další hmátl po láhvi s meskalem a odhodil ji do uličky.

„Tyhle sračky pijou jen mexikánský buzíci.“

Pellam zaslechl, jak se roztříštila o dláždění.

Ramirez s úšklebkem kývl hlavou směrem k muži, který promluvil, a řekl Pellamovi: „Tohle je Sean McCray. Nemám páru, co tu chce. V sobotu večer normálně randí – doma se svým pindourem.“

Což mu vyneslo ránu pěstí do čelisti, až se zapotácel. Pellam si vzpomněl, že McCraye viděl onehdy u stolu v Corcoranově baru. Seděl vedle Jacka Drugha. „Pamatuju se na něj,“ řekl.

Což bůhvíproč vyneslo ránu pěstí i jemu, pro změnu do břicha. Zlomil se vpůli a sípavě zalapal po dechu. Jeho hlídač, kolohnát v černém koženém kabátě, jaký nosil i Drugh, ho odtáhl doprostřed uličky a tam ho nechal zhrouceného do klubíčka ležet. Pak se obrátil k Ramirezovi.

Mladý Latinec se bránil, pokoušel se jednoho z útočníků nakopnout. Ale když se do něj pustili naplno, neměl proti nim šanci. Když konečně přestali, Ramirez vyhekl: „Vy debilní, zkurvený Irčani!“ Zdálo se, že ho svým útokem především urazili. „Drž hubu.“

McCray se k němu naklonil. „Kapánek jsem si popovídal s O'Neilem. Řek mi, že spolu máte nějaký obchody. Ne že by mě to překvapilo.“

„Řekni mu, jak O'Neil dopad,“ nadhodil jiný muž.

„Myslíš, jak si šel zaplavat?“ zašklebil se ten, který praštil Pellama.

„Jo.“

McCray oznámil: „Ten sráč O'Neil si odskočil zaplavat do Hudsonu. Ještě se neukázal.“

Ramirez potřásl hlavou. „No to je paráda. Zlikvidovali jste jedinýho dealera s bouchačkama v celý Pekelný kuchyni... Copak nevíte, že Jimmy vod něj nakupoval taky? Ted' budem muset všichni chodit za nákupama do toho zasranýho Harlemu a východního New Yorku a negři nás tam vočešou do mrtě. Jste fakt úžasný chytráci, to teda jo. Vsadil bych se, že Jimmy nemá páru, co jste provedli. Totálně jste to podělali.“ Vyplivl krvavou slinu.

Mezi rváči na okamžik zavládlo ticho. Jeden se nejistě podíval po McCrayovi.

„Sráči,“ vyštěkl Ramirez. „Víte, co se stane, jestli mě vodděláte? Převezme to Sanchez a zamete s váma. Máme MAC-10 a uzi. Taky Pouštní orly.“

„Už jsme celý podělaný strachy.“

„A až Corcoran zjistí, že jste zahájili válku, nakope vám prdel – pokud to dřív neudělá Sanchez. Koukejte se odtud dekovat.“

„Moc ti to kecá, Ramirezi.“

„Vy zkurvený...“

McCray se rozmáchl a znovu praštil Ramireze do brady. Pellam se pokusil vstát a okamžitě inkasoval kopanec do břicha. Zhroutil se na zem, chytil se za žaludek a zasténal.

Irové se rozchechtali.

„Tvojí slečince asi není dobře, Hectore.“

Chlap v koženém kabátě popadl Pellama za límec a tři ostatní vmáčkli Ramireze do výklenku.

„Nepochčijem ho?“ navrhl jeden.

„Sklapni,“ vyštěkl McCray. „Tohle není hra.“

Pellam se pracně vyhrabal do kleku. Obracel se mu žaludek.

„Poblíže se,“ chechtal se jeho hlídač.

Vzápětí ztratili o Pellama zájem a znovu se pustili do Ramireze. Tvrdě jim oplácel, ale proti hřmotným Irům neměl šanci a nakonec se svezl na kolena. McCray se rozhlédl uličkou, pokývl svému pobočníkovi a ten natáhl kohoutek pistole a namířil na Latince. Druzí dva poodstoupili.

Ramirez si povzdechl a vzdal boj. Vyrovnaně se podíval na svého vraha a potřásl hlavou: „Cristos... No dobře, tak jen do toho. Udělejte to.“ Ušklíbl se McCrayovi do obličeje.

Nemám na vybranou, pomyslel si Pellam, aby se tím utěšil. Prostě nemám na vybranou. Přestal předstírat, že se dává, v předklonu se zvedl a odrazil ruku svého hlídače, vyškubl zpoza opasku kolt Peacemaker, palcem natáhl kohoutek a vypálil. Zasáhl chlapa s pistolí do nohy. Muže zásah velké ráže pootočil do strany. Zařval bolestí, upustil zbraň a začal se svíjet na dláždění.

Pellamův hlídač hrábl po své zbrani, ale Pellam mu hlavní koltu přerazil nos a vyškubl mu glocka z prstů. Muž zakvílel a couvl s rukama nad hlavou. „Ne, člověče, nedělejte to! Prosím!“

McCray se vrhl za kontejner, aby se kryl. Ir vedle Ramireze se začal obracet, ale Latinec ho uzemnil ranou do hrudi. Ušetřil mu tři rychlé údery pěstí, Ir vykřikl a svalil se na dlažbu. Lapal po dechu a zvracel.

Pellam vklouzl za roh a vypálil další ránu směrem k McCrayovi, ale ne přímo na něj – mířil na obrubník u jeho nohou, i když se bál, aby ve zdejší hustě obydlené čtvrti odražená kulka něco nenapáchala. Střela zahнала Ira hlouběji za kontejner.

Postřelený gangster kvílel: „Prokristapána, do prdele! Moje noha, moje noha!“

Nikdo si ho nevšímal. Pellamův hlídač zmizel, utekl uličkou mimo dostřel. McCray a zbývající Ir naslepo pálili po Ramirezovi, který se tiskl k zemi a snažil se krýt za hromadou pytlů s odpadky, seč to šlo.

„Hej!“ křikl na něj Pellam a přikrčil se, jak kolem něj prosvištěla McCrayova kulka. Hodil Ramirezovi černou automatickou pistoli, ten ji jednou rukou chytil a okamžitě vypálil několik ran, aby se kryl. Postřelený muž pofňukával a s rukou přes obličej se píd za pídí plazil ke svým společníkům.

Ramirez zavýskl a nahlas se rozesmál. Byl vynikající střelec. Irové se nezmohli na víc než tu a tam vykounout a naslepo vypálit pár ran, ale hned se zase museli stáhnout.

Přestřelka trvala nanejvýš třicet vteřin. Pellam už dál nestřílel. Čekal, že nocí co nevidět prorazí jekot sirén a míhající se světla majáčeků a sesypou se sem stovky policistů. Ale z okolních ulic nebylo slyšet nic. No ovšem, tohle je přece Hell's Kitchen. Co tady znamená drobná přestřelka?

Zpoza cihlové zdi se natáhla ruka a popadla zraněného muže. Zmizel. Pár minut poté odklopýtali Irové uličkou. Naskočil motor a odsvištělo auto.

Pellam ještě pořádně nenabral dech. Napřímil se a rozesmátý Ramirez taky. Zajistil pistoli, zastrčil si ji do kapsy a sebral svou vlastní.

„Hajzlové,“ utrousil.

„Jdem...“

Třesk výstřelu byl ohlušující. Pellam ucítil na tváři palčivou horkost.

Ramirez se bleskurychle otočil a vypálil od boku, třikrát, po čtvrté, až zasáhl toho muže – Pellamova hlídače, který se vrátil a vystřelil z temné uličky. Muž odlétl dozadu.

Pellam s rozklepanýma rukama pozoroval, jak sebou jeho tělo naposled škublo.

„Ježíši, člověče, seš v pořádku?“ dožadoval se Ramirez.

Pellam zvedl ruku k obličejí. Dotkl se čerstvé rány. Podíval se na krev, která mu ulpěla na prstech.

Pálilo to jako čert. Ale to nevadilo. Ze svých kaskadérských časů se pamatoval, že bolest je v pořádku; nejhorší je necítit nic. Kdykoli nějaký trik nevyšel a kaskadér si stěžoval, že nic necítí, všechny v týmu to vyděsilo.

Z dálky se konečně ozvala siréna.

„Poslouchej,“ řekl Pellam naléhavě, „nesmějí mě tu najít.“

„Neblbni, vždyť to byla sebeobrana.“

„Ne, ty to nechápeš. Nesmějí mě přistihnout se zbraní.“

Ramirez se zamračil, ale pak chápavě přikývl. Podíval se směrem k Deváté Avenue. „Víš, co udělej, kámo? Prostě jen tak vyjdi na ulici. Jdi pomalu, jako bys sis vyšel na nákup. Tohle si nějak zakrej,“ ukázal na Pellamovu zraněnou tvář. „Sežeň si náplast nebo tak něco. Drž se Vosmý nebo Devátý a jdi směrem na sever. Hlavně si pamatuj, že musíš jít pomalu. Když půjdeš pomalu, budeš neviditelný. A dej mi to svý železo. Máme pro takový případy schovávačku.“

Pellam mu podal kolt.

Ramirez dodal: „Neříkal jsi náhodou, že jseš čistej?“

„Bělošská lež,“ ušklíbl se Pellam a vytratil se uličkou pryč.

27

„Louisi,“ vrazil Pellam do právníkovy kanceláře, „mám pro tebe něco, na co by ses možná rád mrknul.“

Bylo deset ráno a vcelku střízlivého Baileyho-právnicka ještě nevystřídal vcelku opilý Bailey-soukromník. V místnostech, které sloužily jako kancelář, se nesvítilo; Bailey se přišoural z ložnice, v županu a bačkorách každý pes jiná ves.

Klimatizace navzdory zmučenému sténání pořád nedělala nic víc, než že kolem vířila horký prach. „Co to máte s obličejem?“

„Řízl jsem se při holení,“ odsekl Pellam.

„Příště si vezmě žiletky. Jde to s nima líp než s mačetou.“
Pak právník dodal: „Slyšel jsem, že včera došlo k přestřelce.
A schytl to někdo z Corcoranova gangu.“

„Fakt?“

„Pellame...“

„Nic o tom nevím, Louisi.“

„Prý se do ní zapletli dva chlapi. Běloch a Hispánec.“

„Latinoameričan,“ opravil ho Pellam. „Hispánec se říkat nemá.“ Hodil na stůl fotografii. „Koukejte.“ Právník si ho dál měřil.

„Včera jsem ukázal tu fotku Flo Epsteinové. V té pojišťovně.“ Pellam rozhodil ruce. „Žádné zastrašování. Jenom fotka.“

Bailey si snímek prohlížel. „Nedáte si víno? Ne? Fakt ne?“

Pellam pokračoval: „Vyfotil jsem si Ettii ve vazbě. Ukázal jsem to Epsteinové a zeptal jsem se, jestli Ettii poznává.“

„A?“

„Tvrdí, že ano.“

„No teda...“ Bailey přimhouřil oči. Zvedl snímek a rozchechtal se. „To je fakt dobrý. Jak jste to udělal?“

„Na počítači v postprodukčním studiu.“

Byla to fotografie, kterou Pellam pořídil v ženské vazební věznici: Ettiiino tělo, vlasy, ruce, šaty. Jenže tvář patřila Elle Fitzgeraldové. Pellam vytvořil na počítači fotomontáž a tu pak vyfotografoval.

„Povzbudivá zpráva,“ prohlásil právník. Ale netvářil se zdaleka tak povzbuzeně, jak by měl.

Pellam otevřel dvířka mrňavé ledničky. Samé láhve vína. Nikde žádná voda, žádné limonády nebo džus. Vzhlédl. „Co vás žere, Louisi?“

„Ten poker. Pamatujete, jak jsem vám říkal o té partii s požárním inspektorem?“

„Copak? Nekonala se?“

„Ale konala.“

Bailey mu roztřesenou rukou podal papír.

Ahoj Louisi,

udělal jsem to, o čem jsme se bavili, a zorganizoval partičku se Stanem, Sobiem, Fredem a Myšákem, pamatuješ se na něj? Už jsou to roky. Prohrál jsem šedesát tvejh babek, ale Stan mi věnoval flašku Dezvat's, skoro plnou, někdy se s tebou o ni podělím, až už nebude tak plná.

Zjistil jsem tohle a asi se ti to nebude moc líbit: Lomax našel vkladní knížku, o který Washingtonová nikomu neřekla. Je na ní přes deset tisíc. A hádej, co se nestalo. Den před požárem si vybrala dva tácy. Taky o tobě říkali, že ses blbec, žes ty prachy neuved ve výkazu jejích finančních prostředků, když žádala o kauci. Jsou blahem bez sebe, protože se jim to hodí do krámu.

Joey

Deset tisíc?

Pellam nevěřil vlastním očím. Kde probůh Ettie sebrala tolik peněz? Nikdy se mu nezmínila, že má úspory. Když se jí Bailey ptal, kolik může přispět na složení kauce, řekla, že tak osmi, maximálně devíti stovkami. Taky si pamatoval, jak mu tvrdila, že by si nemohla pořídit pojistku, protože na to nemá.

Vyhlédl z okna a pozoroval, jak buldozer odklízí trosky Etiiinu domu. Jeden dělník se perlíkem a dlátem pokoušel rozbít zčernalého kamenného buldoka.

V duchu slyšel Etiiin hlas:

„Snažím se rozpomenout, kolik domů v tomhle bloku bejvalo. Nevím to jistě. Všechno to byly obytný baráky jako tenhle. Ale většina už jich nestojí. Tenhle postavil nějaký imigrant v roce 1876. Heinrik Deuter. Němec. Všimnul sis vepředu těch buldoků? Po obou stranách schodů? Přived si sem kameníka, aby mu je vytesal, protože jako kluk míval v Německu buldoka. Před pár rokama jsem se potkala s jeho pravnukem. Lidi říkaj, že je škoda, když se takovýhle starý

domy bouraj, aby se místo nich postavily nové. Ale já povídám, co na tom? Před sto lety taky bourali baráky, aby mohli postavit tyhle, ne? Věci přicházejí a odcházejí. Stejně jako lidi. Tak už to na světě chodí.“

Pellam dlouho mlčel. Zvedl z Baileyho stolu velký mosazný klíč, zaujatě si ho prohlížel, pak ho zase odložil. „Jak policajti na ten účet přišli?“

„Nemám tušení.“

„Identifikovali v bance Ettii jako osobu, která si přišla ty peníze vyzvednout?“

„Budu muset zavolat někomu na oddělení, abych to zjistil. Ten účet zmrazili.“

„Je to špatný, co?“

„Jo. To teda je.“

Zazvonil telefon. Byl to staromódní telefon, jeho pronikavé drnění rvalo uši. Bailey ho zvedl.

Pellam se díval, jak kolem pomalu projíždí auto. Zase k němu dolehly basové tóny toho hip-hopového šlágru. Určitě je to momentální jednička v hitparádě.

Bílý ti dávaj jasnej vzkaz, zkrouhnem tvý brášky a ségry, zamáznem vás...

Písnička se vytratila v dálce. Když se Pellam otočil, spatřil, že Louis Bailey nepřítomně svírá sluchátko v ruce. Pak se pokusil zavěsit, ale povedlo se mu to až na druhý pokus. „Panebože,“ zašeptal. „Panebože.“

„Co se děje, Louisi? Stalo se něco Ettii?“

„V Upper West Side před půl hodinou hořelo.“ Zhluboka se nadechl. „V té pojišťovně. Dva zaměstnanci přišli o život. Jedním z nich byla Flo Epsteinová. Udělal to on, Pellame. Někdo ho poznal. Ten kluk, co zapálil tu benzínku. Zase použil ten svůj napalm. Upálil je. Kristepane...“

Pellam vydechl. Ta zpráva mu vzala dech. Ten pyroman mě sledoval, prolétlo mu hlavou, sledoval mě do té pojišťovny. Taký byl u mě doma, vloupal se tam, ukradl mi

nahrávky. Pak mě sledoval po městě. Proto mě nejspíš nezabil. Využívá mě, aby našel svědky.

„Tři minuty. Při sexu to není nic, při porodu věčnost“

A při umírání v plamenech...

Bailey řekl: „Podepsala přísežné prohlášení, že Ettii identifikovala. To je u soudu přípustné. To, co vám řekla o té podvržené fotce, přípustné není. Je to svědectví z druhé ruky.“

Pellam vyhlédl z Baileyho okna na čtvercový pozemek vedle místa, kde stával Ettiiin dům. Zalévalo ho jasné naoranžovělé sluneční světlo linoucí se z nebe bez mráčku. Pellama napadlo, že když teď dům nestojí, září slunce na místa, kam paprsky nedosáhly víc než sto let. Měl pocit, jako by se kvůli tomu jasu, který se sem po dlouhých letech vrátil, prolнула přítomnost s minulostí a duchové tisíců těch, kteří tu žili a umírali na nemoce, střelné rány a životní strážně, se znovu ocitli v ohrožení.

„Budete chtít, aby se přiznala, co?“ zeptal se Pellam.

Právnick přisvědčil.

„Chtěl jste to od začátku, že je to tak?“

Bailey udělal z prstů stříšku; pod špinavými bílými manžetami mu vykoukla bledá zápěstí. „Snížení trestu výměnou za doznání se tady v Hell's Kitchen považuje za výhru.“

„A co nevinní?“

„Při tom přece vůbec nejde o vinu a nevinu. Je to jako sociální dávky, nebo jako když člověk prodává krev, aby měl na chlast a na jídlo. Přiznání viny výměnou za nižší trest – takhle si tady v Kitchen aspoň trochu usnadňujeme život.“

„Kdybych se do toho nezapletl, udělal byste to hned, vidíte?“ řekl Pellam. „Hned na začátku byste ji přiměl, aby se přiznala.“

„Do půl hodiny po zatčení,“ odvětil Bailey.

Pellam pokýval hlavou. Mlčky vyšel ven a vykročil po chodníku. Rypadlo nabralo hromadu trosek Ettiiina domu –

hlavně zbytky ručně tesaného buldoka – a bez cirátů je vysypalo do kontejneru u obrubníku.

„Věci přicházejí a odcházejí. Tak už to na světě chodí.“

28

Nezbývalo než se zeptat. Bez obalu.

Pellam se díval, jak Ettie toporně vchází do návštěvní místnosti v ženské vazební věznici. Slabý úsměv se jí z tváře vytratil a zeptala se: „Co se stalo, Johne?“ Přimhouřenýma očima si prohlížela šrám na jeho tváři. „Co se...“ Při pohledu na jeho výraz zmlkla.

„Policie objevila ten účet.“

„Cože?“

„Ten v Harlemu. Spořicí účet a na něm deset tisíc.“ Stará žena vehementně zavrtěla hlavou a přitiskla si zdravou ruku ke spánku; tu, na které si kdysi dávno zlomila prsteníček a ten jí křivě srostl. Ve tváři jí na vteřinu probleskla kajícínost. Pak vyštěkla: „Nikomu jsem o svých úsporách neřekla. Jak na to sakra přišli?“ Stáhla se do sebe a nehodlala nic vysvětlovat.

„Ne, nikomu jsi to neřekla. Ani soudu a ručiteli. Ani Louisovi. To pro tebe nevypadá dobře.“

„Ženská nemá zapotřebí vytrubovat o sobě všechno do světa,“ odsekla. „Manžel jí bere věci, děti jí berou věci, všichni jí pořád něco berou! Jak na to přišli?“

„Já nevím.“

Zahořkle se utrhla: „No a co, tak jsem si našetřila, co je na tom?“

„Ettie...“

„Je to moje věc, krucinál!“

„Prý sis těsně před tím požárem vyzvedla peníze. Anebo někdo jiný.“

„Cože? Já nic nevybírala.“ Oči se jí poplašeně a vztekle rozšířily.

„Dva tisíce.“

Zvedla se a horečně se začala belhat kolem stolu, jako by nejradši vyrazila do ulic hledat zmizelé peníze. „Někdo mě okradl! To jsou moje peníze! Někdo jim pověděl o mejch penězích! Nějakej Jidáš.“

Ta promluva působila nacvičeně, jako by předem plánovala, co řekne, kdyby se na účet přišlo. Ještě chybí, aby znovu vyrukovala s komplotem, pomyslel si Pellam otráveně. Uhnul před jejím zachmuřeným vrásčitým obličejem a vyhlédl z okna. Dumal, jestli to dává za vinu jemu. Že by právě jeho myslela tím Jidášem? Nakonec se zeptal: „Kde máš tu vkladní knížku?“

„Doma. Nejspíš shořela. Jak to, že si někdo cizí může vyzvednout moje peníze? Co mám dělat?“

„Policie ten účet zmrazila.“

„Cože?“ vykřikla Ettie.

„Teď už si odtamtud nikdo nic nevyzvedne.“

„Nedostanu se ke svejm penězům?“ zašeptala. „Potřebuju je. Potřebuju každej cent.“

Proč? zajímalo by Pellama. Na co?

„Nepoužilas ty peníze na kauci,“ nadhodil. „Nekoukej na mě tak, Ettie. Jenom ti povídám, jak na tom jsi. Že to působí podezřele.“

„Myslejí si, že jsem zaplatila tomu pyromanovi?“ Kysele se zasmála.

„Řekněme, že jo,“ odvětil Pellam po chvíli.

„A ty si to myslíš taky.“

„Ne. Já ne.“

Ettie přešla k oknu. „Někdo mě zradil. Někdo mi podrazil nohy.“ Znělo to trpce, a když ta slova pronášela, nevydržela se dívat Pellamovi do očí. Stála tam nehybná jako socha. Pak maličko pozvedla hlavu a zadívala se na matně osvětlený okenní parapet. „Běž pryč, prosím tě. Chci bejt chvíli sama. Ne, nic neříkej, John. Jenom prosím tě běž.“

Tentokrát ho prošacovali důkladně.

Sakra, dejte mi pokoj. Tohle je to poslední, co teďka potřebuju.

Pellam vešel do vstupní haly svého činžáku v East Village, zcela pohroužený v myšlenkách na Ettii a její utajované peníze, když vtom ho zezadu popadla šestice rukou a přirazila ho ke zdi.

Když byl posledně s Ramirezem, stačilo Irům ztřískat ho na hromadu a na šacování, jestli náhodou někde neschovává bouchačku, se vykašlali. Teď mu obrátili kapsy naruby, a teprve když se přesvědčili, že je neozbrojený, otočili ho čelem k sobě.

Mrňousovi Jackovi Drughovi dělal společnost dlouhán, který se vzdáleně podobal Jimmymu Corcoranovi, a ještě nějaký zrzek. Vstupní hala byla dost stísněná, ale na to, aby z něj vymlátili duši, tam bylo místa habaděj.

Z výrazu v Drughových očích poznal, že on si to nevymyslel. Pellamovi ho bylo trochu líto.

Však uvidíme. Jaká scéna se z toho asi vyvrbí? Nejspíš typický výjev z hollywoodských thrillerů a akčních filmů. Pistolníka kladase přepadnou poskoci dobytčáckého barona. Hrdinného žurnalistu přirazí ke zdi chlapi z ostrahy ropné společnosti. Komando padne do léčky a ocitne se v zajetí nepřítele.

Úspěch pro padouchy – který hrdinovi nahraje na triumfální návrat. Diváci milují, když si jejich borec hrábne až na dno.

„Pozval bych vás nahoru,“ ucedil Pellam, zatímco mu drtili paže jako ve svěráku, „ale nějak se mi nechce.“

Vyšší z těch dvou bijců – nejspíš Corcoranův bratr – se rozehnal pěstí, ale Drugh zavrtěl hlavou. Obrátil se k Pellamovi: „Jimmymu se doneslo, co se stalo včera v noci. Jak se Sean McCray rozhodnul osobně si to vyřídit s Ramirezem. Přej jsi tomu Spanělákovi dělal sekundanta. Ale

jak možná víš, Jimmy zrovna teďka nestojí o žádnéj rozruch, nechce budít pozornost. Takže vás s Ramirezem neoddělá, i když by nejspíš měl. Ale sejmuli jste nám jednoho chlapa a s tím musíme něco udělat. Odplata bejt musí, chápeš.“

„Počkat, a proč jste přišli za mnou?“ ohradil se Pellam. „Co Ramirez?“

„Hele, Jimmy nechce, aby se tu něco strhlo, nechce žádný války gangů, a tak se rozhodnul, že bude pro všechny lepší, když si zahrajem na Mika Tysona s tebou.“

„Pro všechny ne,“ zamumlal Pellam. „Já z toho u vytržení nejsem.“

„No jo, co naděláš. Jacko si tu pravidla nevymějšlí.“

A já blbec tomu chlapovi zaplatil pět stovek. Sakra.

„Heledte, jestli chcete, abych se omluvil, tak bezevšeho. Mrzí mě to.“

Zrzek prohlásil: „Vomluva se za takovou sviňárnu nepočítá.“ Udělal krok směrem k němu. Pellam se mu chtěl postavit, ale Drugh gangstera zvednutou rukou zarazil.

„Zadrž. Tenhle ten patří Jackovi. Že jo?“ Drugh, který měřil nějaký metr pětapadesát, přistoupil k Pellamovi.

Tomu se citelně ulevilo. Došlo mu, o co tu kráčí. Bude to jako O'Neil s Ramirezem. Proto se Jacko dobrovolně nabídl. Habad'ůra. Drugh bude předstírat rány, Pellam sehraje pád a za tři minuty bude po všem. Ze svých kaskadérských dob si pamatoval, jak zahrát fingovanou rvačku. Vykroutil se druhým dvěma Iruům a přikročil k němu. „Fajn, když se chceš porvat, máš to mít.“ Zvedl ruce a zaťal je v pěst.

Drughova první rána ho div nesrazila na zem. Kostnatá pěst ho zákeřně zasáhla do čelisti. Zamžikal, odlétl dozadu a hlavou narazil do mosazných poštovních schránek. Drugh mu zasadil do břicha levý hák. Pellam se svezl na kolena a dával.

„Sakra...“

„Drž hubu,“ zavrčel Drugh. Spojil ruce a zostra s nimi praštil Pellama přes krk. Pellam se rozplácl jak dlouhý, tak široký na špinavé dlaždičkové podlaze.

Jako ránu z milosti mu Drugh uštědřil kopanec pracovní botou do ledvin a do břicha. Ježíšikriste...

„Ted' nemáš žádnou bouchačku, sráči,“ odrecitoval, jako by si tu promluvu piloval celý den. Byl ještě mnohem horší herec, než Pellam čekal. „Zaplet ses se špatnejma lidma.“

Pellam se vyškrábal na nohy, ohnal se po Drughovi, minul a schyťal tři tvrdé rány do břicha.

„Jak mi to jde?“ zašeptal mu mrňous do ucha.

Pellam se nezmohl na slovo. Chtělo se mu zvracet.

Drugh sykl: „Prašť mě taky, ať to nevypadá jako maškaráda.“

Pellam se odplazil stranou a vydrápal se na nohy. Otočil se a prudce se rozmáchl. Slabě škrtl Drughovi o tvář.

Drugh překvapeně zamrkal a zařval: „Ty sráči mizerná!“ Zrzek a druhý chlap Pellama podrželi a Drugh mu zasypal břicho a obličej ranami. Pellam to vzdal, zakryl si tvář rukama a zase se sesul na zem.

„Má toho plný kecky,“ rozchechtal se zrzek.

„Jdem, Jacko.“

V Drughově ruce se objevila pistole. Přimáčkl ústí Pellamovi k obličejí. Pellam myslel na to, že pojistkám u pistolí se nedá věřit. Bývají choulostivé. Mrňous bantamové váhy se k němu naklonil a zašeptal: „Koukej mi dohodit roli v tom filmu, vidíš, že se umím i rvát a všechno. Nepotřebuju kaskadéra. A taky mám vlastní bouchačku.“

Pellam zasténal.

„Střel ho do nohy, do kolene nebo tak něco, Jacko.“

„Jo. Rozeser mu ruku. Prásk, prásk!“

Drugh vypadal, jako že to zvažuje. „Ne, to stačilo. Tydle hollywoodský bábovky nic nevydržej.“

Znovu se k Pellamovi sklonil a pošeptal mu: „Chtěls vědět vo tom klukovi, že jo? Vo Alexovi. Bydlí v hotelu Eagleton na Devátý Avenue. Pokoj 434.“

Pellam zavrčel něco, co si Drugh vyložil jako „Děkuju,“, ačkoli se jednalo o podobnost čistě náhodnou.

Na rozloučenou ho přátelsky nakopl do žeber a pak se spolu s ostatními obrátil k odchodu. „Hej, Tommy,“ prohodil k Zrzkovi, „pamatuješ na scénu z toho filmu, co jsem ti o něm vykládal?... Krucinál, cože, ty nevíš, vo jakým filmu mluvím?“

Dveře se zabouchly. Pellam vyplivl vyražený zub. Ten celou věčnost poskakoval po dlaždičkách, než se konečně uvelebil a zavládlo ticho.

30

Do laciného hotelu ve West Side se zrovna přihlašovala skupinka utahaných francouzských turistů, když do přízemí přijel výtah a zastavil. A otevřely se dveře.

„Mon dieu!“

Žhavá tekutina si prorazila cestu ven a jako planoucí přílivová vlna se vyřinula do vstupní haly.

„Kristepane!“ zařval někdo.

„Do prdele...“

Jak se tekutina valila po podlaze, téměř jako mávnutím čarovného proutku začaly všude vyskakovat plameny, vznítily se koberec, židle, zlatě tečkované tapety, umělohmotné stromy, stoly.

Rozezvučel se alarm – vřeštivé barytonové řinčení staromódního bzučáku, které okamžitě vnucovalo myšlenku, že zdejší protipožární opatření jsou nejspíš beznadějně zastaralá. Omšelou halou se rozlehly výkřiky. Lidé se dali na úprk.

Ještě děsivější než plameny byl kouř, který budovu hotelu okamžitě naplnil, jako by ho dovnitř někdo napumpoval pod vysokým tlakem. Vypadl elektrický proud a vstupní hala a přilehlé chodby se zahalily do tmy prosycené všudypřítomným dýmem. Nebylo vidět dokonce ani rubínově červené ukazatele nouzových východů.

A všechny ty výkřiky a řinčení alarmu přehlušoval zuřivý hluboký hukot – řev ohně.

Hotel Eagleton umíral.

Plameny pohltily laciný koberec a během pouhých vteřin ho proměnily ze zeleného v černý. Tavily umělou hmotu stejně snadno, jako krabatily kůži. Plazily se vzhůru po stěnách a rozpouštěly nátěr jako máslo. Plivaly kouř hutný jako kalná voda a dusily půl tuctu zahraničních hostů, kterým odřízly cestu k východu.

Plameny líbaly a plameny zabíjely.

„Merde! Mon dieu! Allez, allez! Giselle, ou es tu?“

Restaurace o patro níž, kde se krčili tři sběrači nádobí v bílých sakách, se zničehonic vznítla – udělal se tam takový žár, že celá místnost vzplanula jako obří zápalka.

Nahoře skočil oblečený mladík do napuštěné vany, protože ho napadlo, že ho voda ochrání. Záchranáři za dvě hodiny najdou, co z něj zbylo ve vodě, která bude ještě pořád skoro vřít.

Jedna žena zpanikařeně rozrazila dveře pokoje a náhlý příval kyslíku vyvolal explozi. Chtěla zařvat, ale místo výkřiku se její ústa proměnila v oživlý plamen.

Jeden muž se na úprku před stěnou plamenů vrhl z okna v pátém patře. Nehlučně udělal ve vzduchu několik kotrmelců a přistál na žluté střeše taxíku. Všech šest oken vozu se v tu ránu zamžilo prasklinami, jako by je pokryla jinovatka.

Další muž vyběhl na požární schodiště tak rozžhavené, že se mu železné stupačky v mžiku propálily podrážkami. S řevem se hnal na popálených zkrvavených nohou na střechu.

V pokojích ve vyšších patrech si někteří hosté mysleli, že jsou před ohněm v bezpečí; kolem se vznášel jenom řídký kouř. Nevzrušeně si četli vývěsky, jak se chovat v nouzových případech, a přesně podle instrukcí namočili ručníky a přiložili si je na obličej. Pak se v klidu posadili na zem, aby počkali, až dorazí pomoc, a zemřeli v bezvědomí na otravu oxidem uhelnatým.

Ve vstupní hale zaútočil oheň s novou silou. Pohovka explodovala ve výšlehu oranžových plamenů. Stejně tak tělo turisty ležícího na koberci. Zkroutilo ho to do boxerské polohy – pokrčená kolena, ruce zaťaté v pěst, paže ohnuté v loktech. Před ním se roztavil automat na pepsi colu a halou se rozlétly explodující plechovky s limonádou. Jejich obsah se vypařil, ještě než dopadly na zem.

Sonny se kochal všemi těmi výjevy. V šestém patře položil nádobu se zapálenou šťávou do výtahu a pak beze spěchu scházel po požárním schodišti, loudal se, přihlížel. Říkal si, že by měl utéct, že by měl být opatrnější. Jenže si nemohl pomoci. Ruce už se mu netřáslly, už se nepotil.

K hotelu se začaly sjíždět hasičské vozy Newyorského požárního sboru. Sonny vklouzl do uličky naproti a dál se díval; s uspokojením zaznamenal, že vyhlásili poplach nejvyššího stupně a zmobilizovali kdeco. Cenný zářez na pažbě. Sjížděly se sem žebříky, stříkačky a vozy nejrůznějších požárních čet. Páni, je jich celá armáda! Takový oheň se mu nepovedl už celé měsíce. Poslouchal vysílačku a zjistil, že je to 10-45, kód jedna.

To znamená, že už tam mají mrtvé.

Ale to beztak dávno věděl.

Přijížděly další a další posily. Tucty hasičských vozů Seagrave and Mack, stříkaček a žebříků. Některé červené, jiné křiklavě žlutozelené. Zběsilé troubení sirén. Sanitky. Policejní auta, označená i neoznačená. Do plamenů se vrhali muži a ženy v tepelně izolované výstroji, v ochranných maskách, se stříkačkami v rukou. Další sanitky. Další policajti. Světla a hluk, kaskády vody. Všude oblaka páry jako duchové zemřelých. Kdo parkoval, kde neměl, tomu násilím otevřeli auto a odvezli ho, aby uvolnili místo hasičům.

Ulice zaplnily zástupy zvědavců, odvážlivci se pouštěli do rabování.

Hotel se proměnil v osmipatrovou oranžovou pochodeň, stál v plameni od země až po střechu.

Když se podařilo dostat oheň jakžtakž pod kontrolu, začali záchranáři vynášet ven mrtvé. Některá těla měla namodralou barvu způsobenou nedostatkem kyslíku. Jiná byla z horka a z plamenů rudá jako rak. A ještě jiná zčernala na uhlí a ani v nejmenším se nepodobala lidským bytostem, jimiž ještě přednedávnem bývala.

Rozprskly se další okenní tabulky a ulici zasypal déšť očazených střepů. Z obřích stříkaček vychrstly kohoutí ocasy vody, a když se střetly se slábnoucími plameny, proměnily se v horkou páru.

Sonny to všechno sledoval z uličky poblíž.

Všechno to sledoval, až konečně – konečně! – uviděl to, na co čekal.

Matka mu říkala, že otec rád chodíval na lov. Chodil střílet ptáky s rozjívěným labradorem jménem Bosco. Byl prý dobrý lovec a věnoval spoustu času pilování své dovednosti – což byla pěkná blbost, říkal si Sonny, protože zatímco býval s Boscem pryč, jeho žena šukala s každým, kdo se nachomýtl ke dveřím.

Poslední matčin milenec naproti tomu nikam moc nevyrážel, pokud se nepočítá úprk ke dveřím hořící ložnice. Pochopitelně se ven nedostal – díky Sonnymu a šikovně špulce drátu.

Teď Sonny v kouři a chaosu u umírajícího hotelu Eagleton zahlédl ptáčka, na kterého měl políčeno on (jen mu s tím nepomáhal dobromyslný černý pes, ale požární poplach) – Alexe, toho buzeranta s uraženým zubem a mateřským znamínkem ve tvaru droboučkého lístku na pravé lopatce.

Opíral se o kandelábr, lapal po dechu a zíral na hořící budovu. Nejspíš mu hlavou táhlo to, co většině lidí v podobné situaci: *Mohl jsem tam uvíznout. Mohl jsem tam umřít. Mohl...*

„Přesně tak, buzíku,“ zašeptal Sonny. „Tos moh.“ Hlavu měl skoro těsně u mladíkova ucha.

Alex se prudce otočil. „Ty... Já...“

„Cože?“ zamračil se Sonny. „Ty, já.' To jsou nějaký teploušský kecy?“

Vyzáblý Alex chtěl utéct, ale Sonny po něm skočil jako dravec. Praštil ho pistolí ze strany do hlavy, rozhlédl se a vtáhl ho hlouběji do liduprázdné uličky.

„Hele, neblbni...“

Sonny mu vrazil pistolí za ucho a zašeptal: „Hele, je po tobě.“

31

Pellam, který po běhu stěží popadal dech, se zastavil a opřel se o plot kolem staveniště přes ulici naproti Eagletonu. To snad ne. Ne...

Hotel byl ten tam. Okny v horních patrech prosvítalo nebe a z mrtvého srdce budovy se valil šedohnědý kouř. Pellam se obrátil k záchranáři procházejícímu kolem, tělnatému chlapíkovi s upoceným obličejem umazaným od sazí: „Hledám jednoho kluka. Blondák. Hubený. Byl uvnitř. Říká si Alex.“

Utahaný záchranář zavrtěl hlavou. „Je mi líto, na nikoho takového jsem nenarazil. Ale máme osm totálů.“ Pellam nechápavě zavrtěl hlavou.

Záchranář vysvětlil: „Totálně spálených, k nepoznání.“ Pellam procházel mezi konsternovanými zástupy přihlížejících a dál se vyptával. Někdo měl dojem, že takového kluka viděl sbíhat po požárním schodišti, ale nevěděl to jistě. Jeden turista se Pellama zeptal, jestli by ho před budovou nevyfotil, a podával mu svůj nikon. Pellam na něj chvíli mlčky, nevěřícně civěl a pak pokračoval dál.

O něco blíž k hotelu se odpojil od davu a málem se srazil s požárním inspektorem Lomaxem. Lomax se po něm podíval, ale neřekl ani slovo a vrátil se pohledem ke čtyřem

postavám ležícím na zemi s rukama a nohama ohnutýma v boxerské póze. Halabala přes ně byly přehozeny plachty. Lomaxovi zapraskalo ve vysílačce. Nahlásil do ní: „Velitel zásahu hlásí, že oheň byl zlikvidován v 18:00.“

„Zopakujte to ještě jednou, inspektore dva pět osm.“

Lomax zopakoval zprávu a dodal: „Vypadá to na oheň podezřelého původu. Pošlete sem tým pro ohledání místa činu.“

„Rozumím, maršále dva pět osm.“

Lomax si zastrčil vysílačku zpátky za opasek. Vždycky působil uvaleně, ale dneska to bylo ještě horší než kdy jindy. Košili měl zamazanou od sazí a propocenou, kalhoty potrhané. Na čele měl šrám. Vytáhl latexové rukavice, sehnul se, odhrnul z jedné oběti plachtu a prohlížel si znetvořené tělo; Pellam se musel odvrátit. Lomax, aniž vhlédl, nevzrušeným tónem pronesl: „Něco vám povím, Klikáři.“

„Ale...“

„Před pár lety jsem pracoval v Bronxu. Na Jižním bulváru tam býval klub – společenský klub. Víte, co to je? Prostě místo, kam se lidé chodí pobavit. Dát si drink, zatancovat si. Jmenovalo se to tam Šťastná zem. Jednu noc tam byla asi stovka lidí, dobře se bavili. Většina z nich pocházela z Hondurasu. Úplně obyčejní lidi. Lidi, co chodí do práce. Žádné drogy a zbraně. Prostě normální lidi, co se přišli normálně pobavit.“

Pellam mlčel. Oči mu sklouzly k úděsnému mrtvému tělu. Chtěl odvrátit pohled, ale nešlo to.

„Byl tam jeden kluk,“ pokračoval Lomax tím děsivě bezvýrazným tónem, „chodil se šatnářkou a ta mu dala kopačky. Opil se, koupil si za dolar benzínu, vrátil se tam a rozlil ho po vstupní hale. Pak ho zapálil a šel domů. Prostě jenom škrtnul sirkou a šel domů. Nevím, možná se šel koukat na televizi. Možná si šel dát večeři. Nemám ponětí.“

„Doufám, že ho chytili a poslali do vězení,“ řekl Pellam.

„Ale jo. Jenže o to nejde. Při tom požáru přišlo o život osmdesát sedm lidí. Nejtragičtější bilance žhářství v americké historii. A já byl členem vyšetřovacího týmu. Víte, problém byl, že zrovna tancovali.“

„Že tancovali?“

„Přesně tak. Většina žen u sebe neměla kabelky a muži si nechali náprsní tašky v bundách přehozených přes židle. Takže jsme nevěděli, kdo je kdo. Vynesli jsme těla ven a říkali jsme si: Ježíšikriste, přece sem nenavelíme osmdesát sedm rodin, aby se na tohle šly dívat. Tak jsme mrtvé nafotili. Několik snímků každého těla. A udělali jsme z toho album, které jsme pak ukazovali rodinám. To já ho podával všem těm matkám, otcům, bratrům a sestrám, jejichž příbuzní byli ten večer v Šťastné zemi. Do smrti na to nezapomenu.“

Přikryl tělo a vzhlédl. „A všechno to spískal jeden chlap. Jeden jediný chlap s benzínem za dolar. Jen jsem vám chtěl říct, že zavolám státnímu zástupci, ať Ettii Washingtonové ukončí ochrannou vazbu.“

Pellam chtěl něco říct, ale Lomax vstal a přešel k dalšímu tělu; v každém jeho pohybu bylo vepsáno vyčerpání. „Zabila dítě,“ dodal. „Ve vazební věznici už to vědí všichni. Dávám jí den, maximálně dva. Víc ne.“

Sehnul se a odhrnul plátno.

32

Bailey měl v kanceláři stažené žaluzie.

Možná kvůli horku, říkal si Pellam. Ale pak ho napadlo, že je to nejspíš na přání nervózního chlapíka, který seděl v předklonu na rozvrzané židli naproti právníkovi. Neustále poposedával a rozhlížel se kolem, jako by na něj z ulice mířil nájemný zabiják.

Pellam mu nevěnoval pozornost. Obrátil se k právníkovi: „Našel jsem Alexe, jenže náš pyroman se k němu dostal dřív.“

„Ten požár v Eagletonu?“ Bailey zasvěceně pokýval hlavou.

„Jo.“

„Je mrtvý?“

Pellam pokrčil rameny. „Možná. Možná vyvázl. Nemám ponětí. Mají tam neidentifikované mrtvé.“

„Panebože,“ zamumlal návštěvník. Vypadal, že by si samou nervozitou žmolal ruce, kdyby jimi křečovitě nesvíral područky židle.

Pellam právníkovi přetlumočil, co mu Lomax řekl o ukončení ochranné vazby.

„Propánakrále!“ zašeptal Bailey. „To je špatný. Mezi tou sebrankou nepřežije ani hodinu.“

„Zatracenej vyděrač,“ zavrčel Pellam. „Nemůžete mu to nějak zatrhnout?“

„Můžu to oddalovat, jak se dá. Ale nakonec stejně provede svou. Státní zástupce na to přistoupí okamžitě, pokud si bude myslet, že ji to přiměje udat žháře.“ Něco si naškrábal na kus zažloutlého papíru a obrátil pozornost k nervóznímu chlapíkovi před sebou. Byl vyzáblý, ve středních letech, na hlavě měl tupé. Rádoby elegantní kalhoty. Démon diskoték ze sedmdesátých let. Právník je s Pellamem navzájem představil.

Newton Clarke se mírně nadzvedl a mátožně si s Pellamem potřásl rukou, pak se zase uvelebil na svém rozvrzaném posedu. Nevydržel se Pellamovi dívat do očí déle než vteřinu v jednom kuse.

„Newton pro nás má pár zajímavých věcí. Mohl byste začít ještě jednou od začátku? A co vy, Pellame, dáte si víno? Ne? Vy jste snad abstinent! No nic, Newtone, povídejte. Povězte nám, kde pracujete.“

„U Pillsbury, Milbank & Hogue.“

„To je ta McKennahova advokátní kancelář. Ta, o které se zmiňovala jeho žena.“

„Přesně tak.“

Vyšlo najevo, že Newton pracuje v kanceláři vedoucího právníka. „Sestavují tam harmonogramy, dohadují termíny schůzek, zajišťují archivaci a tak. Znáte to. Nejsou právníci. I když Newton by klidně právníčinu dělat mohl, že mám pravdu? Při tom, co všechno o právu ví...“ Bailey se podíval na Pellama. „Jenže chce dělat počestnou práci.“

Clarke se nervózně usmál. Zalétl očima k oknu, protože jakýsi kolemjdoucí na okamžik vrhl stín na zaprášené žaluzie.

Bailey si dolil víno. „Povězte nám, co víte o Rogerovi McKennahovi.“

„Tak za prvé, ví o všem, co se v Hell's Kitchen šustne.“

„Jako Santa Claus? Pořizuje si seznamy? Nebojte, Newton, tady jste v bezpečí. Až budete odcházet, přilepíme vám huňaté obočí a falešný nos.“

Clarke vypjal ramena a posadil se zpříma. Nevesele se zasmál. „Vždyť má barák hned naproti, Louisi. Měli jsme se sejít někde na bezpečnějším místě.“

„V Curychu nebo na Kajmanech?“ rýpl si Bailey nezvykle jedovatě. „Tak jak je to s McKennahem?“

Muž se rozpovídal. Projevoval typickou úřednickou mentalitu – utříděnou mysl, pečlivost, puntičkářství. Pellam si říkal, že Clarke patří k lidem, kteří v dokumentárních filmech působí přesvědčivě, ale jejich výpovědi je potřeba opatrně dávkovat. Jeho projev postrádal sebemenší zaujetí a šťávu. A Pellam už dávno zjistil, že barvitě lži zabírají mnohem lip než všední bezbarvá pravda.

„Mám...?“

„Od začátku,“ přerušil ho Bailey. „Úplně od začátku.“

„No dobře, dobře. Pan McKennah vyrůstal v Hell's Kitchen. Chudý, neotesaný kluk... Když mu bylo něco přes dvacet, rozhodl se, že to někam dotáhne. Pustil k vodě holku, co s ní byl zasnoubený, protože byla židovka.“ Clarke zalétl pohledem k Pellamovi, aby se ujistil, jestli to nebere jako nevhodnou poznámku, a pak pokračoval: „Najal si poradce, aby mu pomohl vytříbit mluvu a oblékání, vytvořil si image a

začal se vypracovávat ve světě newyorských realitních agentů. Ve třiadvaceti si ve Flatbushu koupil první dům. Pak další v Prospect Parku, potom v Astorii, pak několik v Heights a Slope. Když mu bylo devětadvacet, měl už těch domů devět.

Pak všech devět prodal a přesunul se na Manhattan. Pořídil si budovu na Čtyřadvacáté. O tuhle městskou část tehdy nikdo nestál. Byla to podřadná lokalita. Skutečné město s lepšími komerčními čtvrtěmi se rozkládalo směrem na jih k Empire State Building a pak až kolem Wall Street. Ale McKennah si ten dům přesto pořídil, a co se nestalo, odkoupila ho od něj Newyorská životní pojišťovna. Obratem, a zaplatili v hotovosti. Sebral ty peníze a koupil si další dva domy, pak tři, pak šest. Potom jeden postavil. Svůj první. Pak koupil dva další. A tak pořád dál. Teď jich má šedesát nebo sedmdesát po celém severovýchodě.“

Pellamovi docházela trpělivost. Zeptal se: „Měl někdy něco společného se žhářstvím?“

„Vida, vida,“ Bailey kývl hlavou směrem k Pellamovi, „tomu se říká správný filmař. Jde rovnou k nejdramatičtější scéně.“

Clarke začal: „No...“

Ale dál se nedobral, a tak ho Bailey popíchl: „Klidně mluvejte, Newton. Pellam je spojenec.“

„Dobře, dobře... No, nikdo to neví jistě. Nedalo se mu nic dokázat. Ale v poslední době došlo k několika nešťastným událostem. Nějaký odborář vypadl z okna ve třicátém patře budovy na Lexington Avenue. A na stavebního inspektora, co se cukal vzít úplatek, spadla hromada tvárnic. Ani jedno se pochopitelně neodehrálo na McKennahově staveništi, ale měli s McKennahem co do činění. A dodavatelé, co se ho snažili vzít na hůl – někdo jim ukradl nákladáky. A ano, na několika místech vybuchly bomby – u lidí, kteří při prodeji nasazovali nehorázně vysoké ceny. Vždycky šlo o ty, kteří odmítli vyjednávat. Takové pan

McKennah nesnáší. Proti vyjednávání nic nemá. Nevadí mu, když mu to někdo natře. Ale nenávidí, když s ním někdo odmítá být jen usednout ke stolu. To je pro něj to hlavní: Člověk nemusí hrát fér, ale musí hrát.“

Pellamovi se vybavil ocelový pohled brunetky na McKennahově večírku. Přistoupila na hru a byla nesnadný protivník. „Odkud to všechno víte?“

„Nedivte se, že je Pellam podezřivý, Newton.“ Bailey se obrátil k Pellamovi: „Ale nemusíme se bát. Newton to má z důvěryhodných zdrojů.“ Zase si dolil víno. „A zrovna takové jsou i jeho motivy, proč se nám rozhodl pomoci. Čistě jako snůh.“

Pellam jim odvyprávěl, co se dozvěděl od Jolie, a zeptal se: „Jak moc bídne na tom je?“

„S těmi kasiny to byl pořádný propadák. Je krůček od krachu. Od fatálního krachu. Od bankrotu apokalyptických rozměrů.“

„Teď se dobíráme k jádru věci, že je to tak, Newton?“

Clarke si posunul tupé a podrbal se pod ním. „McKennah potřebuje Věž.“ Kývl hlavou směrem k zataženému oknu, za nímž se k nebi vzpínal mrakodrap. „Je to jeho poslední šance,“ dodal bezvýrazným hlasem.

Objasnil jim, že McKennah už má několik zájemců o pronájem prostor ve Věži, jakmile bude hotová, ale doopravdy ho zajímá jen jeden. Reklamní agentura RAS. Hodlala soustředit veškeré své podnikání na jedno místo – a pronajmout si ve Věži patnáct pater na deset let, za nájemné, které se mělo každý rok štedře navyšovat o inflaci. Ročně mu měli platit víc než 24 milionů.

Jenže zaměstnance reklamní agentury stěhování z centra nijak netěšilo a báli se, že dojíždět do práce ulicemi Hell's Kitchen bude nebezpečné. Firma tudíž hodlala podepsat smlouvu jen za předpokladu, že McKennah na vlastní náklady vybuduje tunel v délce čtyř bloků, který propojí

budovu s dopravním uzlem Penn Station, kam jezdí longislandské příměstské vlaky a taky metro.

McKennah souhlasil, podepsali smlouvu a McKennahova společnost začala jako piraňa hltat práva na podpovrchové práce, aby mohla tunel vybudovat. Získala povolení od všech majitelů pozemků na plánované trase tunelu – s jednou výjimkou. S výjimkou malé parcely na Sedmatřicáté, těsně sousedící s pozemkem, na kterém stával Etitiin dům.

„To je ale náhodička,“ poznamenal Bailey sarkasticky. „Ten pozemek někdo koupil pouhé tři dny předtím, než se McKennahova společnost obrátila na původního majitele.“

„Takže ten někdo měl interní informace, že McKennah tu parcelu potřebuje. Kdo je to?“

„Jimmy Corcoran,“ odpověděl Bailey. „Co vy na to?“

„Corcoran?“ Pellam si vzpomněl, jak mu Jacko Drugh vykládal, že Corcoran s bratrem plánují nějakou velkou akci. A taky si vybavil, co mu vykládala Jolie – o těch nočních schůzkách.

Corcoran vyjednává s Rogerem McKennahem... Pěkně bizarní pomyšlení.

Bailey pokračoval: „Jimmy McKennaha v podstatě vydírá. Protože bez toho pozemku žádný tunel nebude. A bez tunelu nebude pronájem, takže na viděnou u konkurzního soudu.“

„Situace vypadá následovně,“ řekl Clarke a konečně projevil trochu života. „Corcoran vlastní parcelu, kterou potřebuje McKennah, je to tak? Souhlasí, že ji McKennahovi pronajme. Ale požaduje podíl ze zisku, ne pevnou částku. Chce jedno procento z výnosů, které z pozemku poplynou. To by pro něj bylo terno, protože jak se zdá, Věž bude McKennahovi ročně vynášet na nájmech skoro sto dvacet milionů.“

„Takže tomu pošahanému grázlovi by šlo rok co rok do kapsy milion dvě stě tisíc,“ konstatoval Bailey.

Clarke pokračoval: „McKennah nikdy předtím na procenta ze zisku nepřistoupil. Takhle bídne na tom teď je.“

Pellam si to nechal projít hlavou. Pak řekl: „Ettiin dům – ten, co vyhořel – stál přímo mezi Věží a Corcoranovým pozemkem.“

„Přesně tak,“ potvrdil Bailey.

„Takže McKennah ten pozemek taky potřebuje, aby mohl dostavět tunel. Je to poslední dílek.“

„Už to tak vypadá,“ přitakal právník.

„Co byste řekli na tohle,“ zamyslel se Pellam. „McKennah se dohodne s majitelem – s nadací svatého Augusta – a ti mu dají zelenou, aby tunel pod budovou postavil. Jenže McKennah zjistí, že nemůže. Možná je dům moc starý, možná by základy nevydržely. A tak si najme pyromana, aby ho podpálil a narafičil to tak, aby důkazy ukazovaly na Ettii. McKennah si může vyhloubit svůj tunel a nadace ať si postaví nový dům.“

Clarke pokrčil rameny. „Já vám můžu říct jen to, co už jsem říkal. Takhle bídne na tom ještě nikdy nebyl.“

Pellam se zeptal: „Co se stane, jestli mu to s Věží nevyjde?“

„Začne ho prohánět tucet bank, co si u nich půjčil. Zaručil se za ty půjčky osobně,“ zašeptal Clarke, jako by mluvil o nějaké odporné chorobě. „McKennah zbankrotuje. Dluží o miliardu a půl víc, než vlastní.“

„To je pech,“ utrousil Pellam.

Bailey se Clarka zeptal: „Našel jste v kanceláři nějaké materiály o poskytnutí práv k podpovrchovým pracím pod tím vyhořelým domem?“

„Ne, nic. Ale McKennah je tajnůstkář. Jeho partneři si v jednom kuse stěžují, že je o ničem neinformuje.“

Bailey udělal obličej. „Těžkej život, co? No dobře, Newton, vraťte se na bojiště.“

Clarke zaváhal, pohled sklopený k zaprášené, odřené podlaze.

„Copak?“ zeptal se ho Pellam.

Ale Clarke promluvil k Baileymu: „McKennah ubližuje lidem, a ne málo. Rve na ně, dá jim padáka, jakmile něco neudělají přesně podle jeho představ, i když se později ukáže, že po nich chtěl nesmysl. Je příšerný cholerik. Nic nenechá bez odvěty.“ Konečně zalétl na okamžik očima k Pellamovi. „Prostě..., prostě si dávejte pozor. Je neskutečně pomstychtivý. A je tyran.“

I když svoje slova zamaskoval jako varování, chtěl jimi říct něco jiného. Chtěl říct: Zapomeňte na jméno Newton Clarke.

Zvedl se a kvapně odešel; jeho diskotékové boty nevydávaly na linoleu žádný zvuk.

„Takže máme motiv,“ nadhodil Pellam.

„Hamižnost. Stálice mezi motivy. A patří k nejlepším.“ Bailey si dolil sklenici. Rozhrnul žaluzii a zadíval se na staveniště.

Pellam řekl: „Musíme zjistit, jestli má McKennah povolení kopat pod Ettiiným domem. Mohl by nám to říct ředitel té nadace. Otec..., jak že se to jmenuje? Ozval se vám vůbec?“

„Neozval.“

„Tak to zkusíme ještě jednou.“

Ale Bailey vrtěl hlavou. „Nevím, jestli se mu dá věřit. Ale zjistím to nějak jinak.“

„Zase zaúkolujete Clega?“ zeptal se Pellam. Vychrtlíka, co si potrpí na koníčky, vyzbrojeného láhvemi s alkoholem.

„Ne,“ odpověděl Bailey zadumaně. „Tohle vyřídím sám. Zase se tu sejdeme... řekněme v osm?“

„Dobře.“

Bailey vzhlédl a spatřil, že se na něj Pellam dívá. „Připadalo vám, že jsem se k němu choval hrubě? K Newtonovi?“

Pellam pokrčil rameny. „Konečně jsem zjistil, jak to děláte, Louisi. Jak zadržáváte soukolí.“

„Jak?“

„Pěstujete si dlužníky.“

Právnick se napil vína a s úšklebkem přikývl. „Už dávno jsem se poučil, jaký mají dluhy potenciál. Co je klíčem k tomu, aby se člověk stal prezidentem, králem, šéfem mamutí firmy? To, že mu ostatní dluží – svůj život, svou práci, svou svobodu. V tom spočívá celé tajemství. Kdo umí vyždímat z dluhů, co se dá, ten si udrží moc déle než všichni ostatní.“

Na hladině nažloutlého vína dutě cinkaly kostky ledu.

„Co vám dluží Clarke?“

„Newton? Pokud to budete brát přes peníze, tak zhruba třicet tisíc. Býval makléř. Před pár lety za mnou přišel s nápadem na partnerství v podniku s realitami a já do toho vrazil značnou část úspor. Po čase vyšlo najevo, že to byl podfuk. Státní zástupce a komise pro dozor nad cennými papíry ho načapali a já o všechno přišel.“

„A takhle vám to splácí?“

„Já považuju informace za docela slušné platidlo. Má smůlu, že se stejnou filozofií neřídí i jeho ostatní věřitelé.“

„Jak dlouho potrvá, než vám to splatí?“

Bailey se rozesmál. „Nejspíš mi to už splatil. Už dávno. Ale pochopitelně o tom pochybuje. A nikdy pochybovat nepřestane. To je na dluzích to nejzajímavější. I když je splatíte, stejně se jich nezbavíte.“

33

Nikdo si nevšímal mladého dělníka, který tlačil po rampě do činžáku dvousetlitrový barel od čisticího prostředku. Bylo půl osmé večer, stmívalo se, ale Šestatřicátá ulice zářila světly jako o pouti, dělníci pobíhali sem a tam, aby dali McKennahovu Věž do gala pro slavnostní otevření.

Sonny, na sobě bílý overal, zastavil vozík s barelem přede dveřmi. Podíval se na zašlou cedulku Louis Bailey, právník. Zaposlouchal se, ale nic neslyšel. Několikrát

zaklepal, a když se nedočkal odezvy, hladce si otevřel zámek – tu dovednost si osvojil v past'áku – a vjel dovnitř.

Měl teď spoustu starostí. Požár v Eagletonu vyburcoval policii a hasiče k horečné činnosti. Nikdy dřív se ve West Side nemotalo tolik policajtů a požárních inspektorů. Chybí málo a začnou zastavovat auta přímo na ulici a prohledávat řidiče. Stahují kolem něj smyčku a on je musí zarazit. Jeho naskicovaný portrét se dostal do hlavních večerních zpráv.

Rozklepané ruce, zpocený obličej.

A slzy. Byl tak frustrovaný a vystrašený, že jak tlačil barel od svého bytu po Deváté Avenue, jednou nebo dvakrát se cestou rozběčel.

Vešel do kanceláře a nechal barel stát před právníkovým stolem. Pak se posadil do otáčivé židle. Koženka, zaznamenal s opovržením. Agentka Scullyová měla mnohem lepší vkus, co se týče zařízení interiéru. Ale přesto mu kancelář udělala radost. Všude spousta papírů. Ještě nikdy nepodpálil advokátní kancelář a říkal si, že díky všem těm papírům bude hořet nádherně rychle.

Vytáhl z police několik knih a prolistoval je. Civěl do hustě psaných odstavců. Netušil, co všechna ta slova znamenají. Dřív si četl v jednom kuse (i když míval ještě radši, když mu čítávala matka). Jenže to bylo před lety a teď si uvědomil, že už ho čtení nezajímá. Rád by věděl, čím to je. Ani si nepamatoval, kdy měl naposledy v ruce knížku. Nejspíš před lety. A jaká to vůbec byla? Ruka s knížkou mu klesla...

Vzpomněl si. Byl to skutečný příběh, o požáru v cirkuse bratrů Ringlingových v Hartfordu v roce 1944. Šapitó shořelo během pouhých minut a zemřelo tam přes sto padesát lidí. Kapelník spustil Stars And Stripes Vorever – pochod, který se v cirkusech tradičně hrával v případě nebezpečí –, aby všechny varoval, že hoří, ale stejně si to odskákal tolik lidí. Sonnymu obzvlášť utkvěl v paměti příběh „holčičky 1565“,

kteřou ušlapal dav hrnoucí se ven. Byla snadno k poznání, ale nikdo se k ní nikdy nepřihlásil.

Proč mi té holky není ani trochu líto? dupal Sonny, když knížku dočetl.

Ted' přestal dumat a vrátil se ke svému úkolu.

Na stole si povšiml Pellamova jména a telefonního čísla na kousku zažloutlého papíru. Půlnoční kovboj, buzerant, Antikrist... Sonnymu se zase roztřáslý ruce – čelo už měl celé zbrcené potem – a zase mu bylo do breku.

Dost, dost dostdostdost dosssst!

Na okamžik se musel zarazit, aby se zklidnil. Pust' se do práce. Nějak se zaměstnej. Odšrouboval žárovku ve staré lampičce na právníkově stole, otevřel batůžek a vyndal z něj jednu ze svých speciálních žárovek, těžkou a plnou lepivé, mléčné šťávy. Opatrně ji položil na stůl, pak se obrátil k barelu a vytáhl z kapsy overalu francouzský klíč. Začal odšroubovávat víko.

34

Vysoko nad hlavou mu létaly jiskry, hrnuly se v kaskádách z vrcholku McKennahovy Věže tyčící se dvě stě metrů vysoko. V místech, kde pracovali svářeči, zářil tucet malých sluncí.

Pellam myslel na Carol Wyandottovou, na to, jak kolem téhle velkolepé budovy procházel, když šel k ní domů, na to, jak u ní zůstal přes noc.

Hledal ji ve středisku pro mládež, ale už odešla domů. Od její asistentky se dozvěděl, že Carol strávila celý den u soudu. Jeden z kluků ze střediska vytáhl při tajném zátahu na drogové dealery nůž na policajta v civilu a Carol šest hodin přesvědčovala státního zástupce, že byl jenom vystrašený, že nechtěl nikoho zabít.

Měla špatný den a je pěkně otrávená, sdělila mu asistentka. Carol mu nenechala ve středisku žádný vzkaz. A doma na záznamníku taky neměl nic.

Vracel se k Baileymu do kanceláře, kde se měl podle plánu s právníkem sejít. Odtrhl pohled od Věže a do oka mu padl billboard, který vídal pokaždé, když chodil dělat rozhovory s Ettií. Reklama na McKennahovu Věž. Všiml si, že pod vyšňořeným obrázkem stavby je výčet jejích předností. Šedesátipatrovou budovu bude řídit počítač („chytrá budova“ to nazývali), bude mít veřejně přístupnou dvoranu o rozloze téměř 930 metrů čtverečních, automatizované tlakovzdušné odstraňování odpadů, úpravu vnitřních dispozic na zakázku, broadwayské divadlo s pěti tisíci místy, restauraci pro gurmány, butiky, vysoce účinnou tepelnou izolaci, toalety s úsporným splachováním, samočinně programované výtahy. ...

Pravda, tohle všechno na něj zapůsobilo míň než fakta, která nebyla tak veřejná, fakta, která se dozvěděl od Louise Baileyho: Spletité dohody, které McKennah uzavřel s městskou radnicí, odborem pro územní plánování, komisí pro ochranu památek, Metropolitním úřadem pro dopravu, daňovým úřadem, odbory, Clintonskou komunitní asociací, Demokratickým klubem West Side – dohody, ve kterých se s každým čtverečním centimetrem budovy handlovalo výměnou za daňová zvýhodnění, přísliby kontraktů, renovace veřejných prostor, opravy komunikací, vytváření pracovních míst a ano, samozřejmě, taky za přesuny hotovosti do dychtivých rukou, říkejte tomu příspěvky, anebo jakkoli jinak chcete. Vlastní stavba impozantní budovy byla jen chabou záplatou na čachry, které jejímu vybudování předcházely.

Možná jednou natočí dokument o nějaké takovéhle výškové stavbě.

Pojmenuje ho Mrakodrap.

„Vše, co chcete vědět o mrakodrapu“ v kostce.

Pellam se odvrátil od Věže a vešel do domu Louise Baileyho. S údivem zaznamenal, že dveře jsou pootevřené – za nimi byla tma. Přimhouřil oči a spatřil Baileyho shrbeného u stolu. Hlava mu spočívala na rozevřené knížce a Pellam si

pomyslel: Sakra, zpil se do bezvědomí. Místnost byla cítit vínem.

A ještě něčím. Co to jen může být? Čisticí prostředek? Pronikavý chemický pach.

„Hej, Louisi,“ zavolal Pellam, „budíček, vstávat! Co si tu trochu přisvítit?“

Cvakl vypínačem.

Výbuch byl tichounký, ne o moc hlasitější než prasknutí papírového sáčku, ale záplava tekutého ohně, která vystříkla z lampy, byla obrovská.

Kristepane!

Žhavá tekutina vychrstla na stůl a na právníka, ten sebou zděšeně cukl a začal se zmítat. Tvář a hrud' měl v jednom ohni a z hrdla vyrážel zoufalý zvířecí ryk. Zhroutil se za stůl, zběsile sebou házel, nohama bubnoval o podlahu, zatímco rukama se zdivoče pokoušel utlouct plameny.

Pellam vběhl do ložnice pro pokrývku nebo ručník, kterými by oheň uhasil. Než se vrátil se starou dekou, byla už kancelář plná kouře, hustého nechutného dýmu páchnoucího spáleným masem.

„Louisi!“ Pellam přes něj přehodil deku, ale ta se okamžitě vzňala a ohnivá masa ještě nabobtnala. Pellam skočil po telefonu a vytočil tísňovou linku. Ale ve sluchátku bylo ticho; plameny roztavily šňůru. Pellam aparát odhodil, vyběhl na chodbu, stiskl tlačítko požárního poplachu a strhl ze zdi staromódní hasicí přístroj. Dosprintoval zpátky do kanceláře, obrátil přístroj vzhůru nohama a chrstl do plamenů syčivý proud vody.

Jak tam stál a snažil se požár uhasit, zahalil ho odporný dým. Vnikl mu do plic, Pellam se začal dusit a před očima se mu roztančily černé tečky. Dál se potýkal s hasicím přístrojem, kropil zčernalé, třesoucí se tělo Baileyho šedivou vodou.

Stůl a knihovna pořád hořely, a tak Pellam obrátil hasicí přístroj k nim. Plameny se zmenšovaly. Ale místnost čím dál víc zaplňoval černý kouř.

Pellam vyplivl černý chuchel, zahodil prázdný hasicí přístroj a klopýtal ke dveřím pro další. Viděl lidi prchající z budovy. Chtěl na ně zavolat, ale nedokázal to. Dusil se. Upadl na zem. Tady opodál byl vzduch sice lepší, ale stejně byl prosycený kouřem, pachem spáleniny a smrti.

Plíce mu začaly vysazovat. Otočil se, zavrával. Ve dveřích se objevil hasič.

„Vevnitř,“ hlesl Pellam. A omdlel.

Pellam zhluboka nasával z kyslíkové masky, závrat' z kouře vystřídala závrat' z koncentrovaného kyslíku.

Všude kolem blikaly majáčky. Hasičské vozy, sanitky, policejní auta. Rezavá bílá světla. A modrá a červená.

„Budete v pořádku,“ uklidňoval ho záchranář, mladík s řídkým světlým knírkem. Na opasku se mu houpala naditá lékařská brašna a další vybavení měl po kapsách. „Vdechujte to. Prima, to je ono. Nepřestávejte.“

Něco poznamenal, pak posvítil Pellamovi do očí droboučkou baterkou a změřil mu tlak.

„Vypadá to dobře,“ ujistil ho vysokým hlasem.

Pellamovi se vrátila vzpomínka na příšerný oheň. „Je mrtvý, vidíte?“

„Ten druhý člověk? Bohužel. Neměl šanci. Ale je to tak pro něj lepší, věřte mi. Už jsem popáleniny ošetřoval. Někdy je lepší rychle umřít než vytrpět si ještě horší bolest kvůli sepsi a kožním implantátům.“

Podíval se na tělo zakryté plachtou ležící opodál.

Pellam si s hrůzou představoval, že bude muset zvěstovat špatné zprávy o Baileyho smrti Ettii, když vtom mu na rameni přistála ruka a někdo vedle něj podřepí.

„Jak je?“ zeptal se.

Pellam si otřel oči uslzené od kouře. Viděl rozmazaně. Konečně zaostřil zrak na tvář před sebou. Nevěřicně vydechl: „To jste vy! Vy jste naživu.“

„Já?“ nechápal Louis Bailey.

„To jste nebyl vy... Myslel jsem, že jste to vy.“ Pellam trhl hlavou směrem k mrtvému.

„Chybělo málo a byl bych to já,“ řekl Bailey. „Ale je to on – ten pyroman.“

„Ten žhář?“

Právnick přisvědčil. „Požární inspektor tvrdí, že nastražil past – nejspíš nás chtěl dostat oba.“

„Ten hajzl mizerná měl tu lampu napřed vytáhnout ze zásuvky,“ zavrčel vedle nich kdosi. Byl to Lomax. Přistoupil k nim. „Žháři nakonec doplatí na lehkomyšlnost. Stejně jako sérioví vrazi. Postupem času je jejich posedlost úplně ovládne a přestanou si dávat pozor na detaily.“ Kývl hlavou směrem k domu. „Nechal všechna okna v kanceláři zavřená. Vůbec se tam nevětrá a on tam klidně dřepí s otevřeným barelem toho napalmového svinstva, co vyrábí. Z výparů omdlel. Pak jste přišel vy, Klikaři, a rozsvítil jste. Prásk.“

„Kdo to byl?“ chtěl vědět Pellam.

Požární inspektor mu ukázal ohořelou náprsní tašku v igelitovém sáčku.

„Jonathan Stillipo mladší. Neslyšíme o něm poprvé. Říká si Sonny. Pobyl si v past'áku za to, že mámě podpálil barák – mámin milenec byl čirou náhodou zrovna zamčený nahoře v ložnici. Odpovídá typickému profilu žháře. Mámin mazánek, ve škole žádní kamarádi, sexuální problémy. Už na střední škole zakládal požáry – zapálil oheň a pak ho uhasil, aby byl za hrdinu. Od té doby si hraje s ohněm pro zábavu i na kšeft. Měli jsme ho na seznamu lidí, co jsme chtěli kvůli těm požárům vyslechnout, jenže se po něm slehla zem a nemohli jsme ho najít. Tohle měl v zadní kapse. Místy je to ještě k přečtení.“

Pellam pohlédl na ohořelou mapu města. Křížky v kroužku tam byla označena místa nedávných požárů – stanice metra na Osmé Avenue, obchodní dům. Ve dvou kroužcích křížky chyběly a Pellam usuzoval, že to měly být příští cíle. Jeden označoval Baileyho dům. Druhý Javitsovo centrum.

„Panebože,“ vydechl Bailey. Tamní společenský sál byl největší v New Yorku.

Lomax doplnil: „Zítra mají na programu módní přehlídku. Přijde tam dvaadvacet tisíc lidí. Bylo by to nejhorší žhářství v historii.“

„No, teď je po smrti,“ konstatoval Pellam. A dodal: „Takže už nám nepoví, kdo si ho najal.“

Postřehl, že Bailey s požárním inspektorem si vyměnili pohled.

„Co je, Louisi?“ zeptal se.

Lomax mávl na uniformovaného policistu, ten k němu došel a podal mu igelitový sáček.

„Tohle měl v náprsní tašce.“

V pytlíku byl list papíru. Šustění igelitu lezlo Pellamovi na nervy; připomínalo mu sykot plamenů, když je hasil. Vybavil si Sonnyho zmítající se tělo. A ten pach.

Vzal si sáček a četl.

Tady máte dva tisíce, jak jsme se dohodli. Snažte se, abyste nikomu neublížil. Nechám vám otevřeno ty zadní dveře. Zbytek vám dám, až dostanu peníze z pojistky.

Ettie

Pellam se nervózně napřímil a odložil kyslíkovou masku na chodník.

„Je to podvrh,“ prohlásil. „Všechno je to...“

„Už jsem s ní mluvil, Pellame,“ nenechal ho domluvit Louis Bailey. „Deset minut jsme se bavili po telefonu.“

„S Ettíí?“

„Přiznala se, Johne,“ řekl Bailey mírně.

Pellam nedokázal odtrhnout pohled od Sonnyho mrtvého těla. Pod plachtou – která tolik připomínala obyčejné

prostěradlo – kupodivu vypadalo děsivěji, než kdyby bylo vidět spálené maso.

Bailey pokračoval: „Tvrдила, že ji ani ve snu nenapadlo, že se někomu něco stane. Nechtěla, aby někdo umřel. Věřím jí.“

„Přiznala se?“ hlesl Pellam. Zachrchlal a odplivl si. Rozkašlal se, zase si musel odplivnout. Snažil se popadnout dech. „Chci se s ní vidět, Louisi.“

„To mi nepřipadá jako nejlepší nápad.“

„Vyhrožovali jí. Možná ji vydírali.“ Kývl hlavou k Lomaxovi, který se u obrubníku bavil se svým přerostlým asistentem. Požární inspektor tu poznámku slyšel, ale nijak nereagoval. Proč by taky měl? Má svého pyromana. Má ženu, která si ho najala. Skoro se zdálo, jako by mu bylo Pellama líto.

Právník znaveně řekl: „Johne, neudělala to pod nátlakem.“

„Co ten bankovní úředník? Který vydával ty peníze. Najdeme ho.“

„Identifikoval Ettii podle fotky.“

„Vyzkoušel jste na něj ten fígl s Ellou Fitzgeraldovou?“

Bailey mlčel.

Pellam se zeptal: „Co jste zjistil na radnici?“

„O tom tunelu?“ Bailey pokrčil rameny. „Nic. Nemají žádné záznamy o poskytnutí práva na podpovrchové práce pod Ettiiným domem.“

„McKennah nejspíš...“

„Johne, je po všem.“

Naproti přes ulici zahoukala siréna. Pellama by zajímalo, co asi signalizuje. Dělníci jí nevěnovali pozornost. Pořád jich tam pracovaly stovky. I v tuhle pozdní hodinu.

„No tak půjde do vězení,“ pokračoval Bailey. „Aspoň bude v bezpečí. Dají ji do věznice se středním stupněm ostrahy. Do ochranné izolace.“

To znamená na samotku. Aspoň tak tomu rozuměli v „kvěčku“ – v San Quentinu, ve vězení v Kalifornii. Samotka... to nejhorší, co může člověka ve vězení potkat. Lidem tam umírá duše, i když jejich tělo přežije.

„Jednou ji pustí,“ dodal Bailey, „a bude po všem.“

„Jo?“ opáčil Pellam. „Je jí dvaasedmdesát. Za jak dlouho se bude moct dostat ven na podmínku?“

„Za osm let. Asi tak.“

„Kristepane.“

„Pellame, nechcete si od toho dát pohov?“ radil mu právník. „Vemte si dovolenou.“

Na to teď každopádně dojde – i když nedobrovolně. Teď už Na západ od Osmé nedokončí. „Už jste to řekl její dceři?“

Bailey naklonil hlavu ke straně. „Čí dceři?“

„Ettiině... Co se na mě tak díváte?“

„Ettie s Elizabeth už roky nemluvila. Nemá ponětí, kde ta holka vůbec je.“

„Vždyť spolu mluvily před pár dny. Je v Miami.“

„Pellame...“ Bailey si zamnul ruce. „Když v osmdesátých letech umřela Ettiina matka, Elizabeth ukradla její šperky a veškeré Ettiiny úspory. Pak zmizela, utekla s nějakým klukem z Brooklynu. Měli namířeno do Miami, to je fakt, ale nikdo neví, kde skončili. Od té doby se Ettii neozvala.“

„Ettie mi říkala...“

„Že Elizabeth vlastní penzion? Nebo že šéfuje řetězci restaurací?“

Pellam se díval, jak dělníci v přilbách odnášejí na zádech za budovu Věže desky tepelné izolace. Polystyren se ve větru plácal jako křídla. „Že má realitní kancelář,“ odpověděl Baileymu.

„No ovšem. To je další z jejích oblíbených povídaček.“

„Není to pravda?“

„Myslel jsem si, že to víte. Právě proto mi ten možný motiv – ty peníze z pojistky – dělal těžkou hlavu. Ettie za

mnou loni přišla a chtěla si najmout soukromého detektiva, aby Elizabeth našel. Myslí si, že je někde ve Státech, i když netuší kde. Řekl jsem jí, že takové pátrání ji vyjde na patnáct tisíc, ne-li na víc. Prohlásila, že ty peníze sežene. Chtěla dceru za každou cenu najít.“

„Takže Elizabeth vám za tuhle práci neplatí?“

Bailey se tiše zasmál. „Nic Ettii za svoje služby neúčtuju. To se ví, že ne.“

Pellam si mnul pálící oči. Vzpomínal na den, kdy se s Baileym sešel poprvé, na to, jak spolu byli v baru. V Baileyho ‚druhé kanceláři‘.

„Víte jistě, že se do tohotohle chcete zaplétat?“

Měl za to, že ho právník prostě jen varuje, že v Hell's Kitchen je nebezpečno. Ale zjevně v tom bylo víc; Bailey znal Ettii mnohem lip, než si Pellam myslel.

Pellama donesly nohy na místo, kde stával Ettiin dům; rozhlížel se kolem. Parcela už byla skoro zarovnaná. U obrubníku zastavila otlučená dodávka a vystoupili z ní dva muži. Došli k hromádce sutin a vytáhli z ní kus vápencové římsy se lví hlavou. Oprášili ho, společnými silami ho zvedli na vozík a dopravili do dodávky. Nejspíš skončí v nějakém obchodě s antikvitami, kde za něj budou chtít tisíc babek. Ještě chvíli se rozhlíželi po pozemku, a když nic jiného neobjevili, nasedli do auta a odjeli.

Bailey na Pellama zavolał: „Nechtě to plavat. Vraťte se domů. Vykašlete se na to.“

Tato trasa metra je dočasně uzavřena kvůli policejní akci.

Omlouváme se za nepříjemnost.

Cestujícím se doporučuje...

Pellam zvažoval, že počká. Ale jako většina cestujících, kteří mají zkušenosti s newyorskou hromadnou dopravou, věděl, že by se mohl pěkně načekat, a tak se rozhodl, že půjde kus pěšky a zbytek cesty domů dojede autobusem.

Vystoupil ze špinavé podzemky a vyšel po schodech nahoru na ulici.

Na západ od Osmé Avenue... Obchody už měly zavřeno a výlohy zakrývaly železné mříže.

Už bylo dávno po setmění a oblohu prosvětloval falešný západ slunce – zář městských světel rozprostírající se od řeky k řece. Tenhle zářivý baldachýn vydrží až do rána. „Hej, poklade, nešel bys na rande?“

Na západ od Osmé... Děti už šly spát. Muži už snědli teplou večeři a teď se rozvalovali v omšelých křeslech, ještě pořád rozbolavělí z dřiny na stavbách, na poště, ve skladištích a restauracích. Anebo byli groggy z celodenního vysedávání v barech, kde promrhali den nekonečným žvaněním, hádkami, smíchem, přemýšlením o tom, jak se jim vždycky zarputile vyhýbala láska a smysl života. Někteří už v těch barech seděli zase, vrátili se tam po večeři se zamlklou ženou a hlučnými dětmi.

Ženy v mrňavých bytech myly umělohmotné nádoby, komandovaly děti, přemítaly o nákladech na jídlo a s bolestnou touhou se obdivovaly tělesným proporcím a oblečení postav z televizních seriálů a vžívaly se do jejich životních dramat.

Bylo horko jako v peci, ale zdejší staré domy neměly klimatizaci. Z většiny bytů se ozývalo hučení větráků, z některých ani to ne.

„Jsem nemocnej. Snažím se sehnat si džob. Fakticky, člověče.“ Na západ od Osmé... Na schodech posedávaly hloučky lidí. Světýlka cigaret putovala od úst k ústům. Reflektory aut se jantarově odrážely v pivních láhvích, které cinkly o betonové schody pokaždé jinak, jak jejich obsahu ubývalo. Lidé se bavili hlasitě, aby se slyšeli přes hukot dopravy na West Side Highway; městem i v tuhle pozdní večerní hodinu projížděly tisíce aut.

„Dejte mi čtvrták na jídlo. Nemáte cigáro? Tak nic, stejně přejdu pěkně večír. Nashle.“

Za okny bytů se rozsvěcela světla a blikaly televizní obrazovky; ta zář často nebyla namodralá, ale světlo šedá od černobílých přístrojů. Za spoustou oken byla tma. Zpoza některých křičelo jenom kousavé světlo holých žárovek a v některých se rýsovaly nehybné siluety postav vyhlížejících ven.

„Nechceš crack, koks, acid, háčko nebo marjánu, nechceš, nechceš? Nechceš los, nemáš čtvrták, nemáš dolar, nechceš holku? Hele, mám AIDS, jsem bezdomáček. Pardon, váženej. Naval tu zasranou peněženku...”

Na západ od Osmé... V ulicích se naparovali výrostci se svými gangy. Byli nepřemožitelní. Tady budou žít navždy. Kulky budou neškodně prolétávat jejich štíhlými těly, aniž by zavadily o srdce. Promenovali se po chodníku a nesli si s sebou vlastní hudbu.

Je to bílej svět, tak nebud slepej,
otevři oči a koukej se, koukej
Bílý ti dávaj jasnej vzkaz,
zkrouhnem tvý brášky a ségry, zamáznem vás
Je to bílej svět
Je to bůej svět...

Jeden gang spatřil na protější straně ulice druhou partu. Ztlumili rádia. Podívali se na sebe. Vyměnili si znamení. Dlaně vzhůru, roztažené prsty. Kohouti se do sebe můžou každou chvíli pustit. Pokud k tomu dojde, vynoří se zbraně a budou umírat lidé.

Na západ od Osmé má každý střelnou zbraň.

Ted' ale zase odvrátili pohledy, zesílili zvuk a oba gangy za hřímavého doprovodu hudby pokračovaly svou cestou.

Je to bílej svět. Je to bílej...

V autech se mazlili milenci a u kolejí někdejší hlavní železnice nedaleko Jedenácté Avenue si muži klekali před jinými muži.

Už byla půlnoc. Mladé tanečnice pospíchaly domů z peep show a z klubů s obsluhou nahoře bez. Herci a herečky z

Broadwaye taky, zrovna tak utahaní. Na schůdcích se típaly cigarety, lidé si přáli dobrou noc, na chodnících zůstávaly láhve od piva, které si co nevidět někdo ukořistí.

Kvílely sirény, tříštilo se sklo, kdesi se ozval výkřik, prostě úplně obyčejné šílenství.

Touhle dobou se nevyplácí potulovat po ulicích.

Je to bílej svět. Je to bílej svět...

Na západ od Osmé... Muži a ženy leželi ve svých laciných postelích, poslouchali písničku, která se k nim oknem linula zvenčí anebo duněla ze sousedního bytu. Hudba byla všude, ale skoro nikdo si jí nevšímal. Utahaní leželi v postelích, bylo jim vedro, civěli do stropu a hlavou jim táhlo: Za pár hodin mi začíná další den. Chci se vyspat. Prosím, chci jenom trochu chládku a konečně usnout.

35

„Přišel jsi o zub, člověče. Copak se neumíš prát?“

„Bylo to tři na jednoho,“ ohradil se Pellam.

„Fakt?“ uculil se Ramirez.

Bylo poledne následujícího dne, Ramirez seděl nazápraží před hlavním stanem Cubano Lords a pokuřoval.

„Je horko,“ poznamenal Pellam. „Nemáš pivo?“

„To si piš, že mám. Jaký by sis dal?“

„To je mi jedno. Hlavně když bude studený.“

Ramirez vstal a naznačil Pellamovi, ať s ním jde dovnitř. Pokývl hlavou k Pellamovu obličejí, který byl samá modřina.

„Kdo ti to proved?“

„Pár Corcoranových hochů. Doslechli se o nás a o té noci. S McCrayem. Tahali si slámku o to, jestli bude větší sranda vymlátit duši z tebe, nebo ze mě. Já vyhrál.“

„Hele, jestli chceš, pošlu za to některýho pod kytičky. Nebo jim mám prostřílet kolena? Klíd'o to pro tebe udělám, kámo. Žádněj problém.“

„Nech to plavat,“ řekl Pellam.

„Fakt by to pro mě nebyl problém.“

„Možná příště.“

Ramirez pokrčil rameny, jako by Pellama pokládal za blázna, a vešel dovnitř. Pellam si všiml, že v tmavém výklenku za dveřmi postává mladík latinského původu se zbraní u pasu.

Mladík prohodil k Ramirezovi cosi španělsky a dostalo se mu strohé odpovědi. Pohlédl na Pellamovu tvář a zasmál se. Pellam by rád věřil, že obdivně.

Ramirez zaklepal na dveře bytu v přízemí, a když se nedočkal reakce, odemkl si. Pustil Pellama dovnitř jako prvního.

Byt byl prostorný a pohodlný, zařízený novým nábytkem. Gauč ještě ani nevyndali z igelitového obalu. V kuchyni bylo plno krabic s jídlem a pytlíků rýže. V jedné ložnici se tísnilo pět povlečených matrací. Druhá byla nacpaná kartony alkoholu a cigaret. Pellam se raději nepídil, odkud to všechno pochází.

„Tak co, chceš Dos nebo Tecate?“

„Dos.“

Ramirez vytáhl z ledničky dvě piva. Opřel si je o pult a jediným úderem hranou dlaně jim urazil vršky. Podal jedno Pellamovi a ten ho do sebe naráz půlku hodil.

V místnosti bylo parno. Na předním i zadním okně sice měli klimatizaci, ale neběžela. Zataženými okny dovnitř sálal horký, prašný vzduch.

Ramirez sáhl po krabici s botami na kuchyňském stole, vytáhl botasky a začal si je šněrovat. Podobaly se těm, které dal přednedávnm Ismailovi. „Hele, vem si taky jedny.“

„Jaký je trest za přechovávání kradeného zboží?“ nadhodil Pellam.

„Di do prdele, já je našel!“ Ramirez poskočil a zálibně si měřil svoje nové obutí.

„Nejsem typ, co nosí botasky.“

„Ne, ty seš na kovbojský boty. Řekni mi proč ty podělaný krápy nosíš? Copak tě nedřou? A co tady vůbec vopruzuješ, Pellame? Proč jsi za mnou přišel?“

„Odjíždím z města,“ odpověděl Pellam. „Přišel jsem si pro svou zbraň.“

„Slyšel jsem, že se ta moyeta přiznala, že to má na triku. Je to tvoje kámoška, vid? Musí to pro tebe bejt tvrdý. Ale nemá co podpalovat zdejší starý baráky. Je jich škoda.“

Ramirez si dal záležet, aby tkaničky byly na obou stranách stejně dlouhé a boty správně utažené. Pomalu vstal a vychutnával si pohled na své dílo. Zhoupł se ze špiček na paty, naznačil uskok doprava, pak doleva a udělal dvojtakt; při výskoku zavadil prsty o strop, až se z něj odlouply vločky bílé omítky.

Pellam si povšiml ručně psaného nápisu na zdi, hned vedle reklamního plakátu, na kterém pózovala modelka v bikinách opřená o corvettu.

Tohle je hlavní stan Cubano Lords. Bud' seš s náma, nebo máš prúser.

Ramirez sledoval směr jeho pohledu. „Jo jo, vím, co chceš říct. Že jsme blbě napsali ‚prúser‘.“

„Ne, chci říct, že ten plakát je super.“

„Hraješ basket?“ zeptal se Ramirez.

„Trošku.“

Pellam si naposled zahrál jeden na jednoho s mužem na invalidním vozíku, šestkrát prohrál a dvakrát vyhrál. Škoda, že nebude mít možnost rozdat si to s Ismailem; aspoň toho kluka by snad porazil.

„Jdu si dneska zahrát do Village. Bejvá tam pár velikánskejch moyetos. Kámo, řeknu ti, ty negři teda uměj hrát... Pojd se mnou.“

„Díky, ale já odtud padám,“ odmítl Pellam.

„To jako definitivně?“

Pellam přikývl. „Vyzvednu si auto a jedu zpátky na západ. Potřebuju si sehnat práci. Ani ne za dva měsíce mi na dveře začnou bušit lidi, co jim dlužím.“

„Mám si s nima promluvit? Můžu...“

Pellam varovně zakýval ukazováčkem. „Ne.“

Ramirez pokrčil rameny, nadzvedl v rohu kuchyně cíp linolea a vyndal z podlahy prkno. Zpod něj vylovil Pellamův kolt a hodil mu ho. „Seš cvok, že se taháš s takovým starým krámem. Můžu ti opatřit krásnej taurus. Parádní kousek. Bude se ti líbit. Bum bum bum. Dneska chlap potřebuje zásobník na patnáct ran.“

„Já ho nepotřebuju tak naléhavě jako ty.“

Zatímco Ramirez dával podlahu do původního stavu, prohodil: „Na telku moc nekoukám, ale až budou dávat ten tvůj film, Pellame, tak si to pustím. Kdy to asi bude?“

„Dám ti vědět,“ zamumlal Pellam.

Dveře se rozletěly a dovnitř vkrácel mladý Latinec. Podezíravě si změřil Pellama, došel k Ramirezovi a něco mu pošeptal do ucha. Ten přikývl a mladík zase zmizel.

Pellam vykročil ke dveřím, ale Ramirez ho zarazil: „Možná bys neměl tolik pospíchat. Má pro tebe nějaký novinky.“

„Kdo?“

„Támhle můj brácha.“ Kývl hlavou směrem, kterým odešel ten mladík.

„Novinky?“

„Jo. Zajímalo by tě, kdo se ti vloupal do bejváku?“

„Já vím, kdo to byl. Ten pyroman. Ten kluk, co uhořel. Asi jsem ho nevědomky nafilmoval, když jsem po tom požáru točil u Ettiina domu.“

Ramirez si znovu poskočil ve svých zbrusu nových botách a zavrtěl hlavou. „Seš vedle, kámo. Úplně vedle.“

„Ahoj, kámo!“

„Ahoj, Ismaile.“

Pellam stál před střediskem pro mládež. Bylo vedro, vzduch plný prachu, do očí řezalo slunce odrážející se od protější budovy.

„Jak žiješ?“

„Nic, moc,“ utrousil Pellam. „A ty?“

„Se tak poflakuju, dyť to znáš. Co to máš?“

„Dárek pro tebe.“

„Žúžo.“ Chlapec kulil oči na velikou nákupní tašku. Pellam mu ji podal. Ismail ji otevřel a vytáhl míč na košíkovou. „Júúú, seš jednička, Pellame. Je parádní! Hej, kluci, koukněte!“

Dva další chlapci, o něco starší, popošli blíž a obdivně si prohlíželi míč. Šel z ruky do ruky.

„Jaké to tu je?“ kývl Pellam hlavou směrem ke středisku.

„Ujde to. Ani moc nevotravujou. Ale voprud je, že člověka nutěj, aby seděl a poslouchal ty kretény, kněze a vychovatele, co vědí kulový. Zvaněj pitomosti. Hučej do člověka, že mu div neupadne ucho, a všechno mu zakazujou.“ Dospělým gestem pokrčil rameny a dodal: „Ale to je holt život.“

S tím mohl Pellam jediné souhlasit.

„Ale řeknu ti, ta čubka Carol,“ ztlumil Ismail hlas a ohlédl se, „na tu si dej bacha. Dneska mě seřvala do kulatý krychle – přej jak to, že jsem přišel až ve tři ráno. Ale já jí řek, co mi může!“

„Jo?“

„Jasně, že jo... Teda pokusil jsem se. S tou ženskou se vůbec nedá mluvit.“

„A jak to, že jsi přišel až ve tři ráno?“

„Jenom jsem se...“

„Jenom ses poflakoval, co?“

„Trefa, Pellame.“ Zavolal na kamarády: „Pojdte, dem si zahrát.“ Zaběhli do uličky, blažení, jak jen desetiletí kluci mohou být.

Pellam otevřel rozvrzané dveře.

Carol vzhledla od pracovního stolu. Její matný úsměv se rozplynul, jakmile spatřila, jak se Pellam tváří.

„Ahoj,“ pozdravila ho.

„Nazdárek.“

„Promiň, že jsem nebyla k zastižení,“ omlouvala se. „Měli jsme tu hrozně práce.“ Znělo to nepřesvědčivě.

Rozhostilo se ticho. Ve vzduchu mezi nimi poletovala smítka prachu, améby lapené brutálním světlem.

„No dobře,“ řekla konečně. „Nezavolala jsem ti, protože jsem dostala strach. Už je to dlouho, co jsem si s někým začala. A s muži nemám moc dobrou zkušenost.“

Pellam si založil ruce. Spustil pohled k hromadě papírů, kterými se Carol zabývala. Úřední formuláře. Vypadaly nesmyslně složitě.

Carol se v židli opřela. „Ale kvůli tomu jsi nepřišel, vid?“

„Ne.“

„Tak proč?“

„Doslechl jsem se pár zajímavých věcí.“

„Jakých?“

„Ten den, kdy hořelo, ses na mě vyptávala.“

Pouliční šeptanda...

„No jasně, přijde sem fešák v kovbojských botách, to dá rozum, že se vyptávám.“ Zasmála se, ale znělo to stísněně. Ruce jí vylétly k perlovému náhrdelníku, pak pokračovaly k brýlím a křečovitě promnuly slepený rámeček.

„Zjistila sis, kde bydlím,“ pokračoval Pellam. „A tu noc, co jsem zůstal u tebe, ses mi vloupala do bytu. Zatímco jsem spal v tvój posteli.“

Carol pokyvovala hlavou. Ani na souhlas, ani na protest, vůbec nic v tom nebylo. Čistě jen reflexivně. Rozhlédla se kolem. Odložila pero. Obličej se jí změnil v zasmušilou masku a vypadala, že cosi zvažuje. „Nepůjdeme nahoru? Je tam víc soukromí.“

Zamířili k výtahu. Vevnitř se Carol opřela o stěnu. Vypadala přepadle. Sklopila zrak a roztržitě si oprášila smítko hyzdící výrazný latinský nápis ‚pravda‘ na mikině.

Vyhýbala se Pellamovým očím a nezávazně tlachala. Nadšeným tónem mu oznámila, že výtahářská společnost daruje středisku nový výtah. Vevnitř prý bude cedulka s velkým poděkováním. Jako by snad čekali, že si k nim zdejší děcka jednou poběží koupit vlastní výtah. „Je k nevíře, co všechno lidi udělají pro publicitu.“ Nereagoval, a tak zmlkla.

Dveře se otevřely a Carol vykročila opuštěnou chodbou, která svými ošlapanými dlaždičkami a kalným světlem zářivek působila tísnivě. „Sem.“ Carol otevřela dveře a Pellam vešel – dřív než si uvědomil, že to není jídelna ani kancelář, jak čekal, ale špatně osvětlený kumbál.

Carol zavřela. Pohybovala se cílevědomě, oči jí zledověly. U zadní stěny odsunula stranou krabice, shýbla se a začala se prohrabávat haraburdím.

„Hrozně mě to mrzí, Pellame.“

Odmělčela se. Zhluboka se nadechla. Neviděl, co drží v ruce. Zalétl myšlenkami ke koltu vzadu za pasem. Pomyšlení, že by mu mohla ublížit, mu připadalo absurdní. Jenže tohle je přece Pekelná kuchyně.

„Jdete v pravé poledne kolem zahrádky před domem a říkáte si, vida, to jsou ale hezký kytky, a v příští vteřině ležíte na zemi s kulkou v noze nebo sekáčkem na led v zádech.“

A ty její oči..., ty její studené bledé oči.

„Sakra, to je ale binec.“ Carol sevřela rty. Pak se náhle otočila a zvedla ruku, v níž držela cosi tmavého. Pellam sáhl po zbrani. Ale v buclatých prstech svírala jen dvě videokazety, které ukradla u něj v bytě.

„Celý minulý týden jsem přemýšlela, že uteču. Že odjedu někam jinam a začnu nový život. Že nikomu neřeknu ani slovo a prostě jen zmizím.“

„Proč?“

„Pamatuješ na toho člověka, co se o mně zmínil? Že jsem mu zachránila syna.“

Pellam přikývl. Pamatoval si, jak zachránila předávkovaného kluka, co málem zemřel v budově, kterou se chystali strhnout.

„Bála jsem se, že bys mě mohl mít na pásce,“ řekla. „Nemůžu si dovolit žádnou publicitu.“

Vzpomněl si, jak Carol nedůvěřuje reportérům.

„Proč?“

„Nejsem, za koho mě máš.“

V Hell's Kitchen stará obehnaná písnička.

„A kdo teda jsi?“ zeptal se úsečně.

Carol se opřela rukou o policičku a položila si hlavu na paži. „Před pár lety mě propustili z vězení, kde jsem si odseděla trest za překupnictví s drogami. V Massachusetts. Taky mě obvinili...,“ hlas se jí zlomil, „...obvinili mě z ohrožování mladistvých. Prodávala jsem drogy patnáctiletým. Jeden se předávkoval a málem umřel. Co ti mám vykládat, Pellame? Moje životní historie je otřepaná stará vesta – hotový televizní cajdák. Nechala jsem školu, narazila na špatného chlapa. Pouliční dealerství, crack, herák, šoustání za peníze... Jo, tím vším jsem si prošla.“

„A co to má společného s těmi nahrávkami?“ zeptal se chladně.

Bezděčně urovnala štos sepraných ručníků. „Věděla jsem, že točíš film o Kuchyni. A když jsem se dozvěděla, že se o mně ten člověk zmínil, napadlo mě, že to třeba budeš chtít do toho svého filmu zahrnout. Bála jsem se, že se to donese do Bostonu a někdo mě práskne správním radě střediska. To jsem nemohla riskovat. Podívej, Pellame, zničila jsem si život... Kvůli potratům nemůžu mít děti... Jsem kriminálnice...“ Hořce zasmála. „Víš, co jsem onehdy zaslechla? Z Attiky prý pustili nějakého bankovního lupiče a on nemohl sehnat práci. Zuřil, že mu předhazují, že je bývalý mukl. A prohlašoval, že je společensky znevýhodněný.“

Pellam se tomu nezasmál.

„No, a přesně to jsem já taky. „Společensky znevýhodněná“. Nemám nejmenší šanci dostat práci ve státních sociálních zařízeních. Žádné středisko denní péče mě nevezme ani na jediný den. Ale zdejší správní rada tak zoufale potřebovala pomoc, že moji minulost moc nezkoumali. Předložila jsem jim diplom sociální pracovníce a poupravený životopis a oni mě přijali. Jestli zjistí, co jsem zač, vyrazí mě na minutu.“

„Jen dobře pro ty děti... Proč jsi mi lhala?“

„Nedůvěřovala jsem ti. Nevěděla jsem, co jsi zač. O reportérech vím jenom to, že se v jednom kuse snaží vyhrabat nějakou špínu. Na ničem jiném jim nezáleží.“

„No, teď už se nedozvíme, jak bych se zachoval. Nedalas mi příležitost.“

„Pellame, prosím tě, nezlob se. To, co tady dělám, je pro mě hrozně důležité. Tahle práce je jediné, co na světě mám. Nesmím ji ztratit. Když jsme se seznámili, lhala jsem ti, to je fakt. Chtěla jsem, abys odešel, ale zároveň taky, abys zůstal.“

Pellam sjel pohledem ke kazetám. „Dnešní Pekelná kuchyně mě nezajímá. Točím film o ústně tradované historii. O středisku pro mládež by nepadla ani zmínka. Kdyby ses mě zeptala, řekl bych ti to.“

„Ne, takhle neodcházej. Dej mi šanci...“

Ale Pellam už otvíral dveře. Pomalu, nijak teatrálně. Sešel ze schodů, prošel vstupní halou střediska a vykročil po ulici naplněné žhavým sluncem, kakofonií klaksonů, vrčících motorů a lidských hlasů. Měl dojem, že se mezi nimi možná ozývá i Carolin, ale bylo mu to jedno.

Mířil na východ, směrem k Módní čtvrti a stanici metra. Zvláštní jméno pro městskou čtvrť – zvlášť když je nejméně moderní ze všech, co v tomhle městě jsou. Všude spousta parkujících nákladáků. Vysoké pochmurné budovy, špinavá okna. Neomalení závozníci v tričkách bez rukávů s

ledvinkami u pasu, tlačící po chodnících stojany s oblečením na příští jaro.

V telefonní budce zavěsila jakási žena sluchátko a začala škubat proužek papíru na tisíc kousků. Z tohohle kouká příběh, pomyslel si Pellam. Ale hned to zase pustil z hlavy.

Zastavil se u staveniště na Devětatřicáté, aby nechal vycouvat popelářské auto. Svým výstražným pípáním mu drásalo nervy.

„Devětatřicátá ulice – to byla Bitevní ulice, hlavní sídlo Gopherů. Nejhorší místo v celém městě. Děda Ledbetter říkával, že policajti většinou na západ od Osmý ani nepáchli. Dali tady od toho ruce pryč. Děda měl na botě přes celou špičku šrám od kulky z jedny přestřelky, co se v Bitevní ulici strhla, když byl ještě kluk. Tak to aspoň nám děckám vyprávěl. Nikdá jsem mu úplně nevěřila. Ale možná mluvil pravdu – opatroval si tu botu až do smrti.“

Ze staveniště se ozvala dvě pronikavá písknutí. Ten zvuk přilákal k dírák vyříznutým v překližkové ohradě u chodníku další diváky. Pellam se zastavil a jedním otvorem nakoukl dovnitř. Ohromná exploze. Země se mu zachvěla pod nohama a drátěný kryt nad místem výbuchu se posunul, jak trhavina proměnila dalších padesát tun skály ve štěrky.

V mysli mu vřela Ettiina slova, bez ustání se mu vracela.

„Tady se staví v jednom kuse. Táta měl nějaký čas zajímavou práci. Říkal si domovní hrobník. Patřil k partě, co odklízela stržený starý baráky a odvážela je do Brooklyn, na Doorknob Grounds. Pohřbili tam ve vodě těch domů stovky. Z odpadu tam vznikla mělčina, kterou přímo milovaly ryby. Vždycky se vracel domů s nějakým tím modrounem nebo platejsem, co nám pak vydržel kolik dnů. Dodneška nemůžu ryby ani vidět.“

Tři hlasitá zapískání. Očividně signál demoliční čtyř, že je po nebezpečí. Vyrojili se dělníci v přilbách a buldozer se

rozjel. Pellam se chystal pokračovat v chůzi. Náhle však jeho pohled utkvěl na dalším developerském billboardu.

Zarazil se. Projel jím šok, exploze podobná té před chvílí. Přečetl si nápis ještě jednou, aby se ujistil, že vidí správně. Pak znova pomalu vykročil, ale ještě než došel na roh, dal se navzdory srpnovému vedru do běhu.

37

„Je to staveniště.“

„Cože?“ nechápal Bailey.

„Ta nadace svatého Augusta. Pamatuju si jejich adresu – Západní Devětatřicátá, číslo pět set. Je to přes ulici naproti kostelu. Jenže tam je jenom díra v zemi.“

Byli v Baileyho ložnici – od požáru v hlavní místnosti právníkovi dočasně sloužila jako kancelář. Ne že by se od kanceláře nějak zvlášť lišila – nejmarkantnější rozdíl spočíval v tom, že chladicí nádoba na víno nestála na stole, ale u postele. Taky tu byla o chlup lepší klimatizace; ne o moc, ale aspoň tu nebylo dusno k padnutí. Všechno příšerně páchlo spáleninou, ale Baileymu to zřejmě nevadilo.

„Třeba se přestěhovali,“ nadhodil.

„To ještě zdaleka není všechno,“ pokračoval Pellam. „Poptal jsem se na ně v kostele. Nikdo o nadaci svatého Augusta nikdy neslyšel.“ Došel ke špinavému oknu. Právě ho zaclonil jeřáb, který na otevřené prostranství před McKennahovou Věží umisťoval obrovskou sochu.

Socha byla zabalená v silném kraftovém papíru a tvarem připomínala rybu. Jeřáb se pohyboval pomalu; ten kus kamene nebo bronzu nejspíš vážil bůhvíkolik tun. Kolem se hemžili dělníci, čistili prostranství a vztyčovali prapory a vlajkoslávu kvůli oslavě na počest dokončení stavby.

„Ale nadace svatého Augusta existuje,“ namítl Bailey. Prohrabával se dokumenty na posteli, až našel štůsek očazených fotokopíí s razítkem státního soudu. „Je

registrovaná jako nezisková organizace. Existuje. Má osmičlennou správní radu.“

Pellam si prohlédl seznam. Všichni členové správní rady bydleli v okolí. Zapíchl prst do jednoho jména – byla u něj adresa na Sedmatřicáté ulici, jen blok odtud. James Kemper.

„Uvidíme, co nám k tomu řekne.“ Bailey sáhl po telefonu. Ale Pellam mu stiskl paži.

„Dopřejeme mu překvapení. Zajdeme k němu na návštěvu.“

Ale žádné překvapení se nekonalo, přinejmenším ne pro Pellama. Na prázdném pozemku, kde údajně žil pan Kemper, se mělo za dva měsíce začít stavět.

„Celé je to jeden velký podfuk,“ mumlal Bailey cestou zpátky do kanceláře.

„Když jste volal řediteli – tomu duchovnímu –, kdo vám to zvedl?“

„Měli tam záznamník.“

„Jak zjistíme, kdo v tom má prsty?“ zeptal se Pellam.

„Ale nenápadně.“

Z filmové branže znal spleť a neprůhledné propletence firemních vztahů.

„Je to nezisková organizace, takže vystopovat ji bude obtížnější než v případě firem, co spadají pod obchodní právo.“

Když byli zpátky v Baileyho ložnici, Pellamovi padl do oka očazený papír pohozený vedle úředních spisů. Byl to znalecký posudek porovnávající Ettiin rukopis s rukopisem na žádosti o pojistku.

Když Pellam s Ettií mluvil, vyptával se jí, co všechno poslední dobou napsala, protože ho napadlo, že se třeba někdo k jejímu rukopisu dostal a napodobil ho. Ale jak on, tak Ettie zapomněli na dokument, který podepsala pro McKennahovu společnost – papír, kterým potvrzovala svůj souhlas s tím, že Věž překročí stanovený výškový limit.

„Je za tím McKennah,“ prohlásil. Když si všiml Baileyho výrazu, zvedl ruku. „Já vím, že nevěříte, že by významný podnikatel jako on podpálil barák. Kvůli pojistce by to neudělal. Ale pokud na tom tunelu k Penn Station závisí celý úspěch Věže, tak klidně. Newton Clarke a McKennahova manželka nám přece řekli, v jak zoufalé situaci se ocitl.“

„Ale...“ Bailey rozladěně rozhodil ruce. „Proč se v tom vůbec ještě babráte? I kdyby měl McKennah prsty v té nadaci, vždyť Ettie se ke žhářství přiznala.“

„To nebude problém,“ prohlásil Pellam.

„Ale...“

„Nechtě to na mně. Teď jde hlavně o to, prokázat spojitost mezi McKennahem a tou nadací.“

Právník se zatvářil ustaraně. „Stavební podnikatelé jsou v těchto věcech machři. A McKennah je mezi nimi jednička. Chvilí to potrvá.“

„Jak dlouho?“

„Pár týdnů.“

„Kdy půjde Ettie před soud?“

Odmlka. „Pozítří.“

„Takže pár týdnů nemáme, co říkáte?“

Pellam zabloudil pohledem ke staveništi přes ulici. Zabalená socha si naprosto neobřadně kecla na zem. Několik kolemjdoucích si ji zvědavě prohlíželo, dumali, co to asi je. Ale dělníci se rozešli, aniž by z ní sundali papír.

V obleku od Armaniho a s ukradenou přilbou staženou do čela prošel Pellam nenuceně vstupní halou McKennahovy Věže. Tahle část budovy byla prakticky hotová a už v ní sídlilo několik nájemců – včetně dvou McKennahových společností a realitní kanceláře pronajímající prostory ve Věži.

Pellamovo sebevědomé chování vzbuzovalo dojem, že sem patří a že ho nikdo nesmí zdržovat, protože očividně vyřizuje něco naléhavého.

A taky to nikdo neudělal.

S psací podložkou v ruce prošel Pellam kolem řady sekretářek a drze vstoupil obrovskými dubovými dveřmi do kanceláře, která byla tak honosná, že musela patřit samotnému Rogerovi McKennahovi, jehož před pěti minutami viděl odcházet. Připravil si pro McKennahovy poskoky několik bíchorek na vysvětlenou, ale nebylo jich zapotřebí – kancelář zela prázdnotou.

Došel ke stolu, na kterém stály dvě zarámované fotografie – na jedné McKennahova manželka, na druhé jeho dvě děti. Jolie vyhlížela z drahého rámečku s širokým, nuceným úsměvem ve tváři. Chlapec a dívka na druhém snímku se neusmívali vůbec.

Pellam to vzal od registraček. Během čtvrt hodiny se prokousal stovkami dopisů, finančních výkazů a právních dokumentů, ale nikde ani zmínka o nadaci svatého Augusta nebo domech na Šestatřicáté.

Skříňka za stolem byla zamčená. Pellam se rozhodl nebrat si servítky – hledal otvírák na dopisy, kterým by zámeček vypáčil.

Když ho v pravém horním šuplíku konečně našel, zaduněl místností zvučný hlas. „Pěkný oblek.“ Zdálo se, že je slabounce zabarvený irským přízvukem. Pellam ztuhl. „Ale moc se k vám nehodí. Vy jste podle mě typ spíš na džíny.“

Pellam se pomalu napřímil.

Ve dveřích stál Roger McKennah a vedle něj zasmužilý tělesný strážce, ruku zastrčenou pod sakem. Pellam nechal svůj kolt u Baileyho v kanceláři, protože počítal, že u vstupu do Věže budou detektory kovů.

Očima těkal od jednoho muže k druhému.

„Hledal jsem vás,“ řekl McKennah. „A co se nestane – vy přijdete na návštěvu za mnou.“ Kývl hlavou k asistentovi a ten položil cosi na stůl. Byla to Pellamova kamera. Ještě před pár hodinami ji měl schovanou v ložnici pronajatého bytu ve Village. Rád by věděl, jestli mu zničili všechny nahrávky.

McKennah prohlásil: „Projedeme se.“ Otevřel boční dveře vedoucí do garáže, kde parkovala limuzína, mercedes.

Asistent sebral kameru a hlavou pokynul Pellamovi ke dveřím.

Pellam chtěl něco říct, ale McKennah zvedl dlouhý ukazováček. „Na co se vymluvíte? Že hledáte pravdu? Že si to tady jenom prohlížíte? Vsadil bych se, že máte po ruce odpovědi na všechno. Ale já je nechci slyšet. Nasedněte do auta.“

Mlčky objeli osm bloků.

Limuzína zastavila před zchátralým starým domem někde v oblasti ulic začínajících čtyřicítkou, hluboko ve West Side. Z domu se odlupovala omítka; opadané kusy vypadaly jako špinavé bílé konfety. Dřevěné rámy hnily a u postranního vchodu se vršila hromada pytlů s odpadky.

„Artie,“ pokynul rukou McKennah.

Tělesný strážce otevřel dveře limuzíny, hrubě popadl Pellama za paži a vedl ho ke vchodu. Rozrazil dveře a postrčil ho dovnitř. Počkali, až vejde McKennah.

Procházeli dlouhou tmavou chodbou. Developer šel první, za ním Pellam a jemu se v patách držel Artie, který nesl kameru, jako by to byl samopal.

Pellam se rozhlížel, mhouřil oči a čekal, až přivyknou šeru. Zatáhl ruku do rukávu a sevřel rukojeť nože na dopisy, který sebral v McKennahově kanceláři. Vypadal jako neškodná hračka, ale Pellam z vězení věděl, jakou škodu dokáže napáchat i nejnevinnější zbraň.

Chodbu osvětlovala jenom jediná slabá žárovka. Pach plísně a moči dráždil na zvracení. U nohou se jim cosi kmitlo. „Prokristapána,“ zamumlal McKennah, když kolem nich lhostejně proběhl obrovský potkan. Pellam si toho nevšímal. Znovu sevřel rukojeť perořízku. Cítil, jak se mu hrot dotýká paže. Čekal, že mu to dodá jistotu. Nedodalo. Pak zaslechl hluk.

Vzdálené pronikavé zakvílení. Bezděčně zpomalil. Znělo to jako ženský hlas. Z televize? Ne. Byl to skutečný hlas. Pellamovi se zježily chloupky na šíji.

„Běžte dál,“ poručil mu McKennah a pokračovali až na konec chodby. Tam se zastavili.

Děsivé vřeštění bylo čím dál hlasitější.

Pellam ho vytěsnil z mysli a soustředil se na to, co udělá. Napjal svaly na nohou. Teď nastala ta správná chvíle. Zajel rukou do levého rukávu.

McKennah znovu kývl na Artieho.

Vřeštění ještě zesílilo. Dva lidé, možná tři, kvíleli bolestí. Tělesný strážce Pellama neurvale postrčil. Pellam zaťal zuby a vytáhl nožík z rukávu.

Artie otevřel dveře a vešel dovnitř.

Nejdřív se ožene po Artiem – bude mu mířit na oči. Pak mu zkusí sebrat zbraň. Potom...

Pellam překročil práh, strnul, pevně sevřel nožík.

Co to má proboha znamenat?

Ohlédl se po developerovi a jeho gorile. McKennah na něj netrpělivě mávl, ať jde dovnitř. Pellam uposlechl a vykročil – ale co nejopatrněji, protože nebylo snadné brodit se mořem dětí. Na opačném konci místnosti seděla bleďá obézní žena v pokecaném modrém tílku a hnědých kraťasech, houpala nejhluchnějšího křiklouna – děcko, které slyšeli z chodby – a snažila se ho krmit z láhve. Vyděšeně a naštvane si je měřila. „Kdo hergot jste?“

McKennah kývl hlavou k Pellamovi a poručil bodyguardovi: „Dej mu to.“

Muž podal Pellamovi kameru.

„Dělejte,“ poručil mu McKennah. Pellam nechápavě zavrtěl hlavou.

Polovina dětí byla v kartónových krabicích, ostatní lezly kolem a hrály si s rozbitými hračkami a kostkami. Na podlaze stály plastické láhve s pomerančovou limonádou a kolou, některé byly převržené a rozlité. Dvě děti se jednu pokoušely

otevřít, jako zvířecí mláďata, která se dobývají do kokosového ořechu. V místnosti to páchlo špinavými plenkami.

„Kdo hergot jste?“ zopakovala žena; teď už křičela. „Mám na vás zavolat poldy?“

McKennah kousavě opáčil: „Klidně si poslužte.“ Pak se rozladěně obrátil k Pellamovi: „Pusťte se do toho. Na co čekáte?“

„Do čeho se mám pustit?“ nechápal Pellam.

„Do čeho asi? Jste přece reportér, ne? Natočte to přece!“ McKennah se dostával do varu.

„Jděte do prdele!“ rozkřikla se žena. „Vypadněte!“

Jedno z děcek se bleskurychle přeplazilo po špinavé podlaze a začalo si hrát s Pellamovou botou. Zvedl ho, oprášil mu špinavé ruce a kolena a posadil ho na deku. „Proč se o ty děti nepostaráte pořádně?“

„Vy taky jděte do prdele.“

Fajn. Jak je libo. Pellam zdvihl kameru a spustil nahrávání. „Mohla byste mi to zopakovat, madam?“

„Jdu zavolat poldy.“ Ale zůstala sedět, kde byla, přestala brát vetřelce na vědomí a pohroužila se do epizody ze seriálu Mladí a neklidní, který měla puštěný na mrňavém televizoru.

Pellam pomalu zabíral kamerou místnost, i když vůbec netušil, k čemu mu ty záběry budou; z rozeřvaných děcek, nezdravého jídla a zdviženého prostředníčku té tlusté ženské stěží vykřeše ústně tradovanou historii.

S okem upřeným do hledáčku se zeptal McKennaha: „Nesdělil byste mi laskavě, co tu děláme?“

„Tohle jsou ilegální jesle. Na ty legální většina lidí z Hell's Kitchen nemá, tak musejí strkat děti do takovýchhle chlívků. Je to ostuda, ale když chtějí pracovat, nezbyvá jim nic jiného.“

Jedno děcko se rozbrečelo a žena mu hodila k nohám hrst kukuřičných lupínků. Pellam si to natočil.

McKennah mu s hraným nadšením pogrataloval: „Máte v kapse Pulitzera. Jen tak dál!“

Za dvacet minut byli zase venku a zhluboka vdechovali čerstvý vzduch. Pellam se zeptal: „Co má tohle všechno sakra znamenat?“

McKennah ukázal na dům. „Snažím se je vymazat z mapy New Yorku – místa, jako je tohle. Je to hanba... Ale, ale, že bych na vás viděl skepsi? Divíte se, proč by Roger McKennah konal dobré skutky? Ne, nejsem žádná Matka Tereza. Ale takovéhle svinstvo ničemu neposlouží. Je v mém vlastním zájmu, aby tu byly pořádné, legální a levné jesle.“

„Jesle?“

„A čisté parky a bazény. Chci, aby tam rodiče mohli nechat svoje děti a šli s klidným srdcem do práce v mojí budově. Chci, aby si omladina hrála basketbal na slušných hřištích a chodila si zaplavat do čistých bazénů, takže mi pak v noci nebude přepadat nájemníky. Že jsem sobec? To se ví. Říkejte si, co chcete, mně je to fuk. Přečetl jsem si na vysoké Ayn Randovou a dávám jí za pravdu.“

„Proč jste mě sem přivedl?“

„Proklepl jsem si vás – vím, že točíte dokument o téhle čtvrti. A chtěl jste mě ztrhat stejně jako všichni ostatní.“

„Vážně si to myslíte?“

„Přitahuju bulvár jako magnet a už je mi z toho nanic. Chci mít jistotu, že vylíčíte všechno. Nikdo nemá tušení, co pro tuhle čtvrt' dělám.“

„A co pro ni děláte?“

„Co třeba ten park, který z vlastní kapsy renovuju na Pětačtyřicáté? A ty bazény? Zavázal jsem se městským úřadům, že je opravím, než příští rok začne škola. A ty nové jesle na Šestatřicáté a...“

„Moment – na rohu Šestatřicáté a Desáté?“

Dům Louise Baileyho.

Údajný harém pro McKennahovy milenky.

„Jo, tam. Ve třech patrech tam budu nejlepši jesle v zemi. Když rodiče prokážou, že mají práci nebo si ji hledají, budou tam moct nechat děti za pět babek na den, sakumprásk všechno v ceně. Jídlo, hry, knížky...“

„Předpokládám, že to byla čirá náhoda, že sousední dům shořel? S Věží to nemělo nic společného?“

McKennah zase vyletěl. „Tak heledte, v Hollywoodu jste možná celebrita, ale tohle je urážka na cti! Zažaluju vás a u soudu vám natrhnu prdel! V životě jsem nepodpálil barák. Klidně si projděte všechny moje projekty od prvního dne. Klidně s váma ten seznam projdu barák po baráku!“

„A co ten tunel? Nezapálil jste ten dům, aby vám nestál v cestě?“

McKennah se zamračil. „Vy víte o tom tunelu?“

„A taky o vaší dohodě s Jimmym Corcoranem.“

Developer užasle zamžikal. Pak řekl: „Víte houby. Ten tunel nepovede pod tím vyhořelým barákem, protože tamtudy vedou inženýrské sítě. Uhne kus na západ. Pod tu budovu s jeslemi – která shodou okolností patří mně.“

Vida. Baileyho dům.

„Obstaral jsem si od Corcorana povolení k podpovrchovým pracím. Ale tamten pozemek je mi úplně fuk. Když jste takový chytrák, proč si sakra nezjistíte, komu patří, a nejdete špehovat jeho?“

Pellam mu objasnil, jak se věci mají s nadací svatého Augusta. „Je to podfuk. Myslel jsem, že ve skutečnosti patří vám. Kvůli tomu jsem šel do vaší kanceláře. Hledal jsem nějaké pojítko.“

McKennah se už nevztekal. Zamyšleně pokýval hlavou. „Nastrčit jako vlastníka neziskovku. Chytrá taktika. Přes ty se nedají přelévát zisky, tak tomu úřady nebudou věnovat moc velkou pozornost.“ Pronesl to s uznáním a zdálo se, že si ten nápad ukládá do paměti pro budoucí využití.

„Členové správní rady té nadace jsou smyšlené osoby. Právník, se kterým spolupracuju, tvrdí, že potrvá týdný, než vystopujeme, komu ten pozemek ve skutečnosti patří.“

McKennah se nahlas rozchechtal. „Sežeňte si lepšího právníka.“

„Vy byste to zvládl rychleji?“

„Na to vezměte jed. Během pár hodin. Ale proč bych to měl dělat? Co z toho budu mít?“

To je pro McKennaha to hlavní: Člověk nemusí hrát fér, ale musí hrát.

„Uděláme výměnu,“ nadhodil Pellam nesměle.

„Poslouchám.“

„Unikají vám z firmy informace, že je to tak?“

„Že by? O ničem nevím.“

„Věděl jsem o vašich kšeftech s Jimmym Corcoranem, ne snad?“

McKennah chvíli mlčel, jen si Pellama měřil. „Řeknete mi jméno?“

„Něco za něco,“ řekl Pellam.

Beze slova vyjeli do sametového nebe newyorských mrakodrapů.

V jednáctém patře McKennahovy vlajkové budovy v Upper East Side provedl developer Pellama bludištěm kanceláří a představil ho dobře oblečenému, nervóznímu chlapíkovi s huňatou kšticí vlasů. Elmore Pavone nevesele pokývl Pellamovi na pozdrav; bylo mu jasné, že se na jeho shrbená ramena hrne další břemeno. A jelikož mu ho naloží Roger McKennah osobně, nezbude mu, než se s ním vláčet, dokud ten problém nevyřeší.

Developer Pavonemu vylíčil, jak se věci mají se žhářstvím a nadací svatého Augusta. Nápad využít smyšlenou neziskovou organizaci jako zástěrku zjevně udělal dojem i na Pavoneho.

Pellam nadhodil: „Podle mě je za tou nadací Corcoran.“

McKennah s Pavonem se rozesmáli.

Developer řekl: „Na takovouhle ligu Corcoran nemá ani náhodou. Je to budižkničemu. Výraz ‚malá ryba‘ vymysleli snad speciálně pro něj.“

Pellam povytáhl obočí. „Fakt? Slyšel jsem, že vás pěkně odřel.“

„Vážně?“

„S tím tunelem. Že si výměnou za stavební povolení vymínil podíl ze zisku.“

McKennah užasle zamžikal. „Odkud sakra tohle všechno víte?“

Pouliční šeptanda.

„Je to pravda, nebo ne?“ zeptal se Pellam.

Developer se usmál. „Jo, Corcoran dostane podíl ze zisku. Jenže ve smlouvě stojí, že mu připadne procento ze zisku, který vytvoří jeho pozemek. Což znamená, že dostane část peněz, které mi vydělá tunel, nikoli Věž. A já jsem uzavřel smlouvu s městem, že pronajmu tunel městskému dopravnímu podniku za symbolickou cenu deset dolarů ročně. Takže Jimmymu Corcoranovi připadne každý rok deset centů.“

Pak dodal: „Vždycky budu před takovými břídily, jako je Jimmy Corcoran, o krok napřed. Taký jsem v Kuchyni patřil k irskému gangu. Rozdíl je, že já jsem se od té doby vypracoval.“

„Znepřátelit si takového chlapa není nejmoudřejší,“ podotkl Pellam. „Myslím Corcorana.“

McKennah se znovu zasmál. „Slyšel jste někdy o Gopherech?“

Pellam přikývl. Gang z Hell's Kitchen, který tolik fascinoval Ettiina dědečka.

„Víte, co jim nakonec zlomilo vaz?“

„Osvěžte mi paměť,“ řekl Pellam.

„Nebyli to policajti. Ani město. A už vůbec ne federálové. Zlikvidoval je byznys. Newyorská centrální železnice. Najali si Pinkertony a za půl roku patřil gang

historii. Jestli mě Corcoran bude otravovat, přistane pěkně tvrdě, to vám garantuju.“

Pellam řekl: „Jestli v té nadaci nemá prsty on, tak kdo tedy?“

Pavone s McKennahem dali hlavy dohromady. Pavone prohlásil, že památkově chráněnou budovu by někdo podpálil nejspíš proto, aby na jejím místě mohl postavit něco jiného. „K zahájení stavby je potřeba vyřídit si stavební povolení, požádat o změnu územního plánu a nechat si zpracovat posudek o vlivu na životní prostředí.“

McKennah přikývl a vysvětlil Pellamovi, že stavitelé musejí často čekat celé měsíce, než dostanou na velké projekty ve městě stavební povolení. Kvůli odchylkám od územního plánu se musí pořádat veřejná slyšení, jsou potřeba dobrozdání a různé výjimky od agentur pro ochranu prostředí, elektráren, vodáren a plynáren. Proto by si majitel podal příslušné žádosti co nejdříve – aby zbytečně neprotahoval dobu, kdy mu z pozemku ještě neplynou žádné zisky, ale přitom z něj musí odvádět vysoké daně.

Žhář riskoval, že policie nebo požární inspektoři žádosti objeví. Ale s tak zkosnatělou byrokracií, jako je ta newyorská, se dalo čekat, že vyšetřovatelé všehovšudy zjistí vlastníka pozemku a o nic dalšího se zajímat nebudou. Zvlášť když už mají podezřelého ve vazbě.

McKennah kývl na Pavoneho, ten hmátl po telefonu a nesrozumitelnou hantýrkou se dohadoval s jakýmsi podřízeným. Naškrábal si pár poznámek. Za tři minuty zavěsil. „Mám to. Žádná žádost o změnu územního plánu, ale před dvěma dny si stavební společnost z White Plains požádala o stavební povolení na Západní Šestá třicáté číslo 458 – na místě toho požáru. Bratři Morroneovi z Routě 22.“

McKennah pokýval hlavou. Zdálo se, že je mu to jméno povědomé.

Pavone pokračoval: „Chtějí na tom vyhořelém pozemku a na dvou sousedních postavit sedmipatrovou garáž.“

„Garáž,“ zašeptal Pellam. Všechna ta hrůza a umírání kvůli garáži?

„Takže pan X si vymyslí nadaci svatého Augusta, koupí si dva prázdné pozemky, podpálí dům na třetím a postaví si garáž.“

„Chci pana X,“ prohlásil Pellam. „Jak ho najdeme?“

„Kdo by mohl dělat Morroneům ocelové konstrukce?“ zeptal se developer Pavoneho.

„Bronx Superstructures, Giannelli...“

„Kdepak!“ vyštěkl McKennah. „Spíš někdo z Westchesteru. Nebo z Connecticutu. Zamysli se pořádně, Elme. No tak. Určitě si nenajmou někoho přímo z města.“

„Máš pravdu, jasně, jasně. Možná Bedfordovo zakládání staveb...“

„Ne.“ McKennah vehementně vrtěl hlavou. „Ti teď staví Metro-North, železniční spojení se severními předměstími. Nemají kapacitu na to, aby si přibírali ještě garáže. No tak! Mysli!“

„Co Hudsonská ocelářská? Jsou z Yonkers.“

„To je ono.“ McKennah luskl prsty, hrábl po telefonu a z paměti vyťukal číslo. Za pár vteřin zamumlal do sluchátka: „Tady Roger McKennah. Je tam?“ Dodavatel přispěchal k telefonu pomalu ještě dřív, než McKennah stačil domluvit.

„Ahoj, Tony... Jo, jo.“ McKennah zakoulel očima, z čehož se dalo usuzovat, jak horlivě muž na druhém konci linky vrtí ocasem. „Fajn, fajn, kamaráde, ale mám teď trochu naspěch. Neštví mě, jo? Když mi seženeš odpovědi, přiklepnu ti ten náš nový dok v Greenwichi. Bez výběrového řízení, jen tak... Tak se z té podlahy zase zvedni... Jo, máš štěstí. Slyšel jsem, že Morroneové chtějí postavit ve městě garáž. Na Západní Šestatřicáté. Patří to tam nadaci svatého Augusta. Co tím chceš říct, že se to drží pod pokličkou? Předě mnou se nic neutají, Tony. Budeš jim dělat ocelářinu, že jo...? Sešel ses s někým od svatého Augusta...? Tak to

zjistí. A zavolej mi. Do pěti minut. A Tony, povídám ti, na ten dok mám v rozpočtu milion tři sta tisíc.“

McKennah zavěsil. „Zavolá zpátky. Takže já jsem svou část dohody splnil. Teď je řada na vás. Kdo je ten hajzl, co vytrubuje moje tajemství?“

Pellam řekl: „Když jsem byl dneska ve Věži a procházel jsem se tam po vaší kanceláři...“

„Prý procházel,“ zavrčel developer sarkasticky.

Pellam pokračoval: „...všiml jsem si ve vaší realitní kanceláři jedné sekretářky. Kate Haggertyová. Přečetl jsem si její jmenovku.“

Záblesk v McKennahových očích mu prozradil, že smyslná slečna Haggertyová je víc než jen sekretářka.

„Kate?“ zeptal se McKennah. „Co je s ní? Je to prima holka.“

„Možná. Ale taky je tím, přes koho unikají informace.“

„Nesmysl. Tvrdě pracuje. A já...“ Hledal eufemismus. „Sto procentně jí věřím. Proč myslíte, že mě špehuje?“

„Protože je milenka Jimmyho Corcorana. Minulý týden jsem na ni narazil v baru 488. Seděla mu na klíně.“

Bývalý vyhledavač exteriérů a teď dokumentarista Pellam přecházel vysoko nad městem a vyhlížel ven z McKennahových dokonale čistých oken.

Jeho boty se neslyšně bořily do vysokého modrého koberce a zanechávaly v něm úzké otisky. Připadalo mu, jako by tady, sedmdesát pater vysoko, byl řidší vzduch. Cítil se udýchaně, ale říkal si, že to není výškou ani důležitostí místa, ale prostě jen tím, že má v plicích zbytky kouře z požáru u Baileyho.

Přecházel sem a tam, spolu s miliardářem a jeho rabiátským pobočníkem. Minuty se vlekly jako dny, až konečně zacvrlikal telefon.

Developer po něm teatrálně skočil, jak to nejspíš dělal pokaždé, když měl publikum. Chvilí poslouchal, pak překryl

sluchátko dlaní a podíval se na Pellama. „Máme je.“
Naškrábal si poznámku a zavěsil. Ukázal papír Pellamovi.

„Říká vám to jméno něco?“

Pellam na lístek dlouho civěl. „Bohužel ano,“ řekl.

38

„Koukni, kámo! To je ta čubka, co maká v tom zařízení pro děcka.“

„Takhle o ní nemluv. Je dobrá. Můj brácha se dostal do průšvihů a měsíc tam byl. Lítal v drogách. A dostali ho z toho, chápeš?“

„Podle mě je to čubka. Všichni tvrdíte, že to místo je v pohodě, ale nikdo se tam nehrnete. Neštví mě.“

„Čím tě štvu? Jenom říkám, že není žádná čubka. Stojí si za svým. A stará se o druhý...“

Carol Wyandottová seděla na hromadě hrubých prken nasáklých kreozotem, dívala se na tmavou řeku Hudson a poslouchala, jak o ní ti dva kolemjdoucí mladíci žvaní. Kam mají asi namířeno? Těžko říct. Obsluhovat vysokozdvížené vozíky? Režírovat nezávislý film jako John Singleton nebo zamlada Spike Lee? Natáhnout na sebe hadry, co se potom zahodí, popadnout kudlu a přepadnout turistu na Times Square?

Když slyšela ten rozhovor, hlavou jí blesklo, co nedávno řekla Pellamovi: „On to s tou čubkou tak nemyslel.“

Ale zřejmě to tak myslel.

Jenže má právo na nějaké soudy o druhých? Už dřív se zmýšlila v lidech, kterým se vetřela do života.

Seděla na molu, kde do ní pražilo slunce, a dívala se na lodi plující sem a tam po řece Hudson. Tažné čluny, pár výletních lodí, jachta. Teď kolem zrovna pomalu proplouvala jedna z všudypřítomných turistických lodí na okružní plavbě, pomalovaná v barvách italské vlajky. Turisté na palubě překypovali vzrušením a hltali scenérii – ale jejich plavba

sotva začala. Jestlipak jim to nadšení vydrží, až budou za tři hodiny padat horkem a hladem?

V jednom ohledu dnes Carol Wyandottová vypadala jinak než jindy. Vyhrnula si rukávy mikiny a odhalila buclaté paže. Ani se nepamatovala, kdy se naposled objevila na veřejnosti s holýma rukama. Už teď měla kůži trochu spálenou od sluníčka. Sklopila oči, obrátila pravou paži a zadívala se na odporně zjizvenou tkáň.

Roztržitě si to nešťastné místo zamnula, pak zabořila tvář do ohybu paže a rozplakala se.

V povzdálí bouchla dvířka auta, a než napočítala do padesáti, uslyšela za sebou v trávě šustit kroky. Zaváhaly, pak pokračovaly dál. Když se dobrala k sedmdesáti osmi, ozval se za ní hlas. Pochopitelně patřil Johnu Pellamovi. „Můžu si k tobě přisednout?“

„Ten pozemek před lety odkázali charitě,“ řekla Carol s koleny přitaženými k hrudi. „Časem ho převedli na středisko pro mládež. Pracovala jsem tehdy v hlavní kanceláři a narazila jsem ve výkazech na ty tři pozemky – čísla 454, 456 a 458 na Šestatřicáté. Pak jsem si všimla, že McKennahův tým vyměřuje parcelu, kde teď stojí Věž. Poptala jsem se v sousedství a zjistila, že McKennah se tam chystá stavět. Tahle čtvrť tehdy byla jako zlý sen. Ale já jsem věděla, co přijde. Bylo mi jasné, že cena těch tří pozemků vyletí během pár let raketově vzhůru. Nikdo z naší správní rady by se neodvážil do Kuchyně vkročit, takže neměli tušení, co se tady děje. Zašla jsem za nimi a namluvila jsem jim, že se těch pozemků musíme co nejrychleji zbavit, protože tu novináři točí reportáže o nezletilých šlapkách, překupnících a bezdomovcích, co v těch domech načerno bydlí.“

„A oni ti na to skočili?“

„No jasně. Stačilo říct, že jakmile se média dozvědí, že ty pozemky patří středisku, poškodí to naše dobré jméno. Při pomýšlení na negativní publicitu se zděsili. Všichni do jednoho – rabíni, kněží, filantropové, manažeři, prostě

všichni – jsou zbabělci. Takže správná rada parcely obratem hodila přes palubu.“ Carol se rozesmála. „Podle zprostředkovatele za pakatel.“

„Koupila sis je pro sebe?“

Přítakala. „Za peníze z prodeje drog, co jsme si našetřili s exmanželem. Vymyslela jsem si fiktivní nadaci svatého Augusta. Tyhle figly jsem se naučila v dobách, kdy jsem dělala právní asistentku v Bostonu. Taky jsem věděla, že ten dům nemůžu nechat zbourat, protože je památkově chráněný. Tak jsem se na to vykašlala. Pak jsem potkala Sonnyho.“

„Jak?“

„Pár let bydlel u nás ve středisku – po propuštění z paťáku, kam ho zavřeli za to, že podpálil matčin dům a zabil jejího milence.“

„Taky jsi znala Ettii,“ nadhodil Pellam.

„No jasně,“ přiznala Carol. „Byla jsem její domácí. Měla jsem kopie jejích šeků s platbami nájemného, znala jsem její rukopis. Poslala jsem černošku, která jí byla trochu podobná, aby vyzvedla žádost o pojistku. Zaplatila jsem jí za to pár set dolarů. Využila jsem univerzální klíč, abych se dostala k Ettii domů, když byla na nákupu. Našla jsem její vkladní knížku.“

Pellam se rozhlédl po rovné, travnaté planině kolem. „A vyzvedla jsi peníze z jejího účtu?“

„Vyzvedla je ta samá ženská, kterou jsem poslala pro formulář k pojistce. A ten vzkaz, co našli u Sonnyho – ten od Ettie? Měl ho narafořit u některého z požárů, aby se dostal do rukou policajtů. Ten jsem taky zfalšovala.“

„Ale proč? Zisk nadace si přece nemůžeš přisvojit.“

Carol se zasmála. „Ale Pellame! Uvažuješ hrozně hollywoodsky. Myslíš, že každý padouch musí ukrást deset milionů ve zlatě nebo sto milionů v obligacích. Jako ve filmu s Brucem Willisem. Jenže v životě mívají lidi skromnější nároky. Garáž nadaci slušně vydělá a já se nechám zaměstnat jako ředitelka. Budu si moct vyplácet sedmdesát, osmdesát tisíc ročně, aniž by se nad tím úřady pozastavovaly. Připočítej

k tomu něco na výdaje a stejně zbude ještě pořád dost, abych něco rozdala chudákům z Hell's Kitchen.“

Nevesele se usmála. „Tvářím se na tvůj vkus málo kajícně, co?“ Vlčí oči měla jako úštěpky ledu. „Pellame, víš, co byly za poslední rok jediný chvíle, kdy jsem brečela? Myslím doopravdy brečela. Před pěti minutama, když jsem myslela na tebe. A ráno potom, co jsme spolu strávili noc. Když jsem ti ukradla ty kazety, jela jsem metrem do práce. Seděla jsem ve vagóně a brečela a brečela. Byla jsem skoro hysterická. Přemýšlela jsem, jak bych si bývala mohla žít s někým, jako jsi ty. Ale teď už je pozdě.“

Kolem projelo auto a z reproduktorů rádia mohutně duněl basový rytmus. Zase ta písnička. Je to bílej svět... Pomalu se vytrácela v dálce.

Pellam civěl na Caroliny hrozivě zjizvené paže. Neudržel se a zeptal se jí: „Ale kvůli Ettii jsi nebrečela, co?“

„To je právě ono, Pellame,“ řekla hořce. „Brečet pro Ettii Washingtonovou? Ta byla, je a vždycky bude obět'. Bůh jí přidělil takovou roli. Sakra, půlka lidí v tomhle městě jsou oběti a druhá půlka pachatelé. To se nikdy nezmění, Pellame. Nikdy, nikdy, nikdy. Copak ti to ještě nedošlo? Je úplně jedno, co se s Ettii stane. Když nepůjde do vězení za tohle, skončí tam za něco jiného. Nebo ji vystěhují z domu a strčí do azylového domu. Nebo skončí na ulici.“

Otřela si oči. „Ten kluk, co se kolem tebe motá – Ismail se jmenuje, vid? Myslíš si, že ho dokážeš zachránit? Myslíš si, že jste bezva kamarádi? Jakmile usoudí, že živý už mu nejste k ničemu, vrazí ti nůž do zad, ukradne ti peněženku a rozhází prachy, ještě než vydechneš naposled... Tváříš se tak lhostejně. Ale děsí tě, co ti říkám, vid? Nejsem zrůda. Jsem realista. Vidím, jak to kolem mě chodí. Nedá se to změnit. Kdysi jsem věřila, že to jde. Ale nejde. Jediným řešením je vypadnout. Zmizet co nejdál, nebo se finančně dostat co nejvýš.“

„Co ty nahrávky, cos je ukradla – pročs mi je vrátila?“

„Doufala jsem, že když se přiznám k menšímu prohřešku, nebudeš mě podezírat z toho většího.“ Přiblížila se rukou na milimetr k Pellamovi, ale nedotkla se ho. „Nechtěla jsem, aby někdo umřel. Ale dopadlo to tak. Vždycky to tak dopadá, aspoň na místech, jako je Hell's Kitchen. Nemůžeš to prostě pustit z hlavy?“

Pellam nic neříkal. Sjel rukou ke špičce boty a sebral z ní pokroucený suchý list.

„Prosím,“ řekla Carol. Pellam mlčel.

„Nikdy jsem neměla domov. Můj život, to byli jenom samí špatní muži a špatné ženy.“ Z jejího šepotu číselo zoufalství. Když spatřila, že Pellam vstává, zvedla se taky. „Ne, nechod'! Prosím!“

Ohlédla se k silnici, kde parkovala tři policejní auta. Slabounce se pousmála, skoro jako by se jí ulevilo – jako kdyby konečně dorazily špatné zprávy, na které dlouho čekala.

„Musím,“ řekl Pellam. Kývl hlavou směrem k autům.

Carol se pomalu otočila zpátky k němu. „Znáš něco z poezie? Yeatse?“

„Něco málo.“

„Velikonoce 1916?“

Pellam zavrtěl hlavou.

„Je tam jeden verš: ‚Příliš dlouhé obětování promění srdce v kámen.‘ To je moje motto.“ Carol se dutě zasmála.

Turistická loď už byla dávno mimo dohled, zmizela za Battery Parkem.

Carol se zničehonic napjala a naklonila se k němu, jako by ho chtěla obejmout a políbit.

V Pellamovi se na okamžik vzedmula vlna soucitu, napadlo ho, že rány, které si Carol vytrpěla, jsou možná stejně hluboké a četné jako ty, které zasadila druhým. Ale pak v duchu uviděl Ettii Washingtonovou, kterou zradil Billy Doyle a spousta dalších, stejně jako Carol Wyandottovou. Chladně se od ní odtáhl.

Nad vodou zahoukal lodní roh; vlečný člun před sebou tlačil rozvířenými vlnami barží velkou jako fotbalové hřiště. Pellam se díval do slunečních odlesků poskakujících na vlnách. Roh zase zahoukal. Kapitán dával signál protijedoucí lodi.

Carol Pellamovi něco nesrozumitelně zašeptala – znělo to jako jediné slovo –, pak zvedla bledé oči k nebi a upírala je vzhůru, upírala je tam i v okamžiku, kdy udělala krok dozadu, přepadla do šedozelené vody a rozvířený proud za barží ji vtáhl pod hladinu dřív, než se Pellam zmohl na reakci.

39

Byla z toho zpráva jako hrom.

Sebevražda ředitelky střediska pro mládež, která si najala šíleného pyromana... Typická pastva pro New York Post a Geraldo.

Zprávy v pět odvysílaly záběry mrňavých modrých policejních člunů, jak hledají v newyorském přístavu Carolino tělo. Nejdramatičtější záběry získal Associated Press – na pozadí Ellisova ostrova a ostrova Svobody na nich vytahovali ženinu mrtvolu z vody. Pellam to viděl na fotografii v New York Times. Carol měla zavřené oči. Pamatoval si, jak bývaly bledé, stejně bledé jako teď její kůže, když ji po mnoha hodinách vytáhli ze studené vody. Vlčí oči...

Žalobu proti Ettii stáhli. Tahle část příběhu se do novin skoro nedostala, až na detail, po kterém skočily bulvární plátky – Roger McKennah vlastní pozemek hned vedle domu, ve kterém Ettie žila, vedle toho, který vyhořel. Všichni by na developera rádi něco vyhrabali, jenže ani nejhorlivější lovci sólokaprů neobjevili nic, co by ho spojovalo se žhářstvím. Jedna stanice odvysílala senzační reportáž o tom, že McKennah se chystá v Hell's Kitchen otevřít nové jesle s nejmodernějším vybavením (v reportáži se objevily otřesné

záběry z nelegálních jeslí na Dvanácté Avenue – dramatická nahrávka, kterou buhvíjak obstaral sám McKennah).

Většina reportérů referovala o slavnostním ceremoniálu k dokončení McKennahovy Věže, který se měl konat v sobotu. Dobrá zpráva: ačkoli bývalý prezident Bush, Michael Jackson a Leonardo DiCaprio nepřijdou, účast už potvrdili Ed Koch, David Dinkins, Rudolph Giuliani, Madonna, Geena Davisová, Barbara Waltersová a David Letterman.

V pátek odpoledne ve tři čtvrtě na pět otevřel John Pellam vysoké mosazné dveře budovy trestního soudu a pomohl Ettii Washingtonové ven a pak po pár schůdcích na široký chodník.

Stáli na Centre Street, pod nebem bez mráčku; na srpnové odpoledne bylo nezvykle chladno. Končil pracovní den a kolem proudily zástupy státních zaměstnanců vracejících se z práce domů.

„Jak je?“ zeptal se Pellam.

„Fajn, John, fajn.“ Ale pořád ještě kulhala, a když si upravovala pásku na zlomené ruce, tvář se jí tu a tam zkroutila bolestí. Pellam si všiml, že jeho podpis je na sádře pořád osamocený.

Pustili ji z vazby bez jakýchkoli ceremonií. Vypadala ještě křehčeji, než když se s ní Pellam viděl naposled. Dozorci byli o něco méně nepřátelští než při předchozích návštěvách, ale Pellam to přičítal na vrub apatii, nikoli kajícínosti.

„Hej, počkejte moment,“ ozval se za nimi hlas.

Otočili se a spatřili pomuchlaného muže ve větrovce a džínách. Přiklusal k nim. „Zdravím, Pellame. I vás, paní Washingtonová.“

„Zdravím, Lomaxi,“ odsekl Pellam hněvivě. Během posledních pár dnů si prošel ledasčím – prchal před požárem, těsně kolem tváře mu prosvištěla kulka, vyřizovala si s ním účty irská mafie –, ale stejně to byl inspektorův vychrtlý

poskok s roličkou čtvrtáků, kdo mu uštedřil nejbolestivější rány.

Lomax se odmlčel. Sice Pellama s Ettii zastavil, ale teď najednou nevěděl, jak dál. Nakonec napřáhl ruku k Ettii. Opatrně ji přijala. Uvažoval, že podá ruku i Pellamovi, ale správně vytušil, že ten by to gesto dobré vůle odmítl.

„Hádám, že se vám ještě nikdo neomluvil,“ řekl Lomax.

„Prezident a první dáma zrovna odešli,“ odsekl Pellam.

„Čekal jsem, že vám Lois Koepelová pošle pugét,“ zkusil to inspektor.

„Možná měli v květinářství zavřeno.“

Ettie se k tomu křečovitému žertování nepřipojila.

„Spletli jsme se,“ řekl Lomax. „Mrzí mě to. A taky mě mrzí, že jste přišla o domov.“

Ettie mu poděkovala, ale dál se tvářila obezřetně – jako nejspíš vždycky, když měla co do činění s policajty. Pár minut hovořili o tom, jak je hrozné, že za tím žhářstvím byla ředitelka střediska pro mládež.

„Bývaly doby, kdy nikoho nezajímalo, co se v Hell's Kitchen děje,“ řekl Lomax. „Časy se mění. Pomalu. Ale mění se.“

Ettie mlčela, ale Pellam věděl, co by odpověděla. Skoro doslovně si pamatoval jeden z jejích výroků.

„Ten fajnověj barák, ten mrakodrap přes ulici, je fakt pěkej. Ale ai už ho staví kdo bud, v jeho vlastním zájmu doufám, že od toho nečeká bůhvíco. V Kuchyni nic nevydrží dlouho, víš? Nic se nemění, ale taky nic nevydrží.“

Lomax jí podal navštívenku a spustil, že kdyby prý něco potřebovala, třeba najít nový byt nebo pomoci při jednáních s úřady, může se na něj obrátit.

Jenže Louis Bailey už Ettii nový byt našel. A tak to Lomaxovi řekla.

„Namouduši nic nepotřebuju...“, spustila, ale Pellam zavrtěl hlavou a položil jí ruku na rameno. Chtěl jí tím říct: Hlavně nic neuspěchat. Bailey je možná mizerný právník, ale

nepochybně si dokáže mistrovsky pohrát se soukolím města a vyjednat slušné odškodné.

Pak se Lomax odporoučel a Pellam s Ettíí se postavili na obrubník. Taxíky je nevšímavě míjely; když řidiči viděli černošku, usuzovali, že by je čekala jízda do Harlemu nebo do Bronxu.

Pellama to rozběsnilo, ale Ettie to nesla sportovně. Tvář se jí zase kroutila bolestí, a tak Pellam navrhl: „Pojď, na chvilku si sedneme.“ Mávl rukou k tmavozelené lavičce. „Víš, co tohle bývalo za místo, Johnne?“

„Nemám tušení.“

„Five Points.“

„O tom jsem nikdy neslyšel.“

„V dobách, kdy měli Pekelnou kuchyni pod palcem Gopheři, bej vála tahle čtvrť zrovna tak nebezpečná. Možná ještě víc. Vykládal mi o tom děda Ledbetter. Už jsem ti někdy povídala p jeho sešitu s výstřižkami? Schraňoval všechny možný články o gangsterech.“

„Ne, o tom jsi mi ještě neříkala.“ Pellam se rozhlížel po parcích a neoklasicistních soudních budovách. „Ty peníze, co sis našetřila..., na tom spořicímu účtu..., tos měla, abys našla dceru, vid?“

„Louis ti o tom řekl?“ Pellam přisvědčil.

„V tom jsem ti taky neřekla pravdu, Johnne. Mrzí mě to. Vlastně jsem tě nechala, abys se mnou točil rozhovory, protože jsem doufala, že mě třeba uvidí v televizi tam dole na Floridě, nebo kde to vlastně žije. Že mě uvidí a zavolá mi.“

„To přiznání Lomaxovi se ti fakt povedlo, Ettie.“

Ettie sáhla do kabelky a vylovila z ní kapesník. Pellam si pamatoval, že je pere v navoněné vodě a suší na tenké šňůře nad vanou. Otřela si oči. „Tohle jediný mě hrozně trápilo – že si budeš myslet, že jsem ti lhala. Nebo že jsem ti chtěla ublížit.“

„Ani na vteřinu mě to nenapadlo.“

„Ale mělo,“ pokárala ho Ettie. „Já se o to opravdicky snažila. Chtěla jsem, aby ses vrátil do Kalifornie. Tam by ti nehrozilo nebezpečí. Měl jsi odjet a už se nevracet.“

„Myslela sis, že když se přiznáš, ten vrah to zabalí a už mě nebude ohrožovat. Přesně totéž udělal Billy Doyle: Vzal vinu na sebe, aby ti nezabili bratra.“

„To mi vnuklo ten nápad,“ přitakala. „Heleď, já jsem si žádnýho psychopata nenajala, aby ten barák podpálil. Jenže někdo to udělal a byl pořád na svobodě. Bylo mi jasné, že dokud se v tom budeš šťourat, ten člověk se ti bude snažit ublížit.“

Ettie se zadívala na zdobenou, měděnkou pokrytou špici Woolworth Building, ze které trčely chrliče. Po chvíli řekla: „Tolik jsem toho v životě ztratila, John. Billy Doyle ode mě odešel sám, měl to v nátuře. Něj akej šílenec s pistolí mi sebral Frankieho. A Elizabeth mi odvedl nějakej frajírek. Berou mi dokonce i moji čtvrť – developeri a bohatý lidi mi ji niče. Nechtěla jsem přijít i o tebe. To bych nepřenesla přes srdce. Říkala jsem si: Sakra, z vězení za pár let vylezu. Třeba si se mnou ještě pořád budeš chtít povídat, nahrávat si mě na pásek a poslouchat mý příběhy. Třeba taky ne, já bych to chápala. Ale hlavně abys byl živý a zdravý.“ Křehce se zasmála. „Aspoň ten kousíček jsem si pro sebe chtěla urvat. Občas člověk vyhraje. Jo jo, občas se to povede. Jsem utahaná. Už bych chtěla jít domů.“

Pellam vkročil do ulice, přímo do cesty přijíždějícímu taxíku, a ten se zakvilením brzd zastavil ani ne půl metru od něj. Pellam k němu Ettii doprovodil, kolem tří robustních chlapů, kteří vedli k soudu spoutaného vězně. Vězeň byl z té čtveřice jediný, kdo staré ženě uctivě kývl na pozdrav. Ettie mu pokývnutí oplátila. Nastoupili do taxíku.

Pákistánský řidič se ohlédl po Pellamovi a očima se ho zeptal na cíl cesty.

„Pekelná kuchyně,“ řekl Pellam.

Řidič nechápavě zamrkal.

Pellam to zopakoval, ale taxikář jen zavrtěl hlavou.
„Roh Čtyřiatřicáté ulice a Deváté Avenue,“ řekl Pellam.
Taxikář si ho propadlýma očima ještě chvíli měřil, pak spustil taxametr a zběsile se vrhli do rušných ulic.

40

Příštího večera stáli Pellam s Louisem Baileym v právníkově nově vymalované kanceláři.

Zaujímal stejnou polohu. Vykláněli se z otevřeného okna a napínali zrak.

„Guvernér,“ řekl Bailey.

„To těžko,“ zapochyboval Pellam, ačkoli od časů, kdy žil ve státě New York, už uběhlo skoro dvacet let a měl jenom matné povědomí, jak guvernér, ať už minulý nebo současný, vypadá.

„Nabeton.“

„O deset dolarů,“ vsadil se Pellam. Vůbec si svým odhadem nebyl jistý. Ale není nad to tvářit se sebevědomě.

„Ehm, radši o pět.“

Plácli si.

Limuzína vysadila svého veledůležitého pasažéra, ať už to byl kdokoli, přímo na rudý koberec před hlavním vchodem do McKennahovy Věže a muž ve smokingu, obklopený hloučkem bodyguardů, vešel dovnitř.

„Koukněte na poznávací značku,“ řekl Bailey. „NY 1.“

„Nejspíš je to nadhazovač Mets.“

„Pak by tam rozhodně nestálo, že je jednička,“ opáčil Bailey posmutněle. Dlouhý černý lincoln zmizel za rohem. Bailey zavřel okno.

To, co se odehrávalo přes ulici, byla nejspíš jediná slavnost k završení stavby, která se kdy konala v přízemí. Šest tisíc pozvaných se McKennahovi nevešlo na střešku Věže, a tak uspořádal oslavu dole v divadle, v honosném sále zařízeném na nákladné broadwayské muzikály a divadelní hry. Dnešní večer patřil hudbě MTV, laserům, velkoplošným

obrazovkám, reproduktorům Dolby Surround a počítačové grafice.

Pellam si nalil malou skleničku vína a zase se otočil k Louisi Baileymu. Právnický překypoval horlivostí a nedokázal přestat mluvit o případu. V šerém rohu čerstvě vymalované kanceláře seděl Ismail ve své trojbarevné větrovce a listoval starým ožvykaným komiksem. Na nohou měl nové botasky Nike.

„Mám s někým schůzku,“ zavolal na něj Pellam. „A ty by ses měl vrátit do střediska.“

„Jo, jasně, kámo, hnedka to bude.“

Už před hodnou chvílí volala jedna z McKennahových osobních sekretářek a ptala se, jestli se Pellam nechce zúčastnit slavnosti. Odmítl, ale svolil, že se tam zastaví v devět; McKennah prý pro něj má cosi, co by se mu mohlo líbit. Pellam usuzoval, že to bude nějaký suvenýr ze staré Hell's Kitchen, možná něco, co vykopali, když hloubili základy Věže. Jako člověka, který ze všeho nejradši bydlí ve winnebagu, ho sběratelské artefakty moc nezajímaly. Ale říkal si, že by to taky mohl být příjemný šek – za to, že práskl Corcoranovu milenkou a natočil oslnivé záběry nelegálních jeslí.

Zvedl se. „Jdem, Ismaile.“

Chlapec zazíval. „Ještě nejsem unavenej.“

„Jdem.“

Chlapec se protáhl, došel k Baileymu a plácl si s ním dlaní. „Čau, kámo.“

„Dobrou noc, mladý muži.“

Pellam s Ismailem vyšli do tmy na Šestatřicáté ulici. Zástupy lidí už zmizely uvnitř Věže a limuzíny parkovaly někde opodál. Místo působilo neuvěřitelně opuštěně; Baileyho budova byla poslední obytný dům mezi Devátou a Desátou Avenue. McKennahovo rozhodnutí postavit si právě tady svůj hrad nezměnilo okolí jako mávnutím čarovného proutku v místo překypující životem.

Staveniště naproti bylo temné, ohraničené zábranami. Kolem se v teplém večerním větříku třepotaly prapory a vlajkosláva. Jediným zvukem byla tichá hudba linoucí se z divadla.

„Liduprázdno, co?“ prohodil Pellam.

„Cože, kámo?“

„Ta ulice. Že je úplně prázdná.“

„To jo.“ Kluk znova zazíval.

Minuli buldozer zaparkovaný v místě, kde stával Ettiin dům.

„Co s tou parcelou asi teď bude,“ zamyslel se Pellam nahlas.

Ismail pokrčil rameny. „Nemám páru. Dyt' je to fuk.“

Mířili k divadlu, kde měl na Pellama čekat McKennah nebo jeho asistent. Byla to přilehlá budova, ne součást Věže jako takové, a zvedala se do výšky pětadvaceti metrů nad nablýskaným proskleným foyer. Interiér z mramoru a žuly byl laděn do egyptského stylu – okrové, hnědé a zelené tóny. Prostor zel prázdnotou; slavnost už byla v plném proudu.

Pellam se rozhlédl po okolním prostranství. Ještě nevysázeli trávníky, ale pro dnešní večer pokryli zem umělou trávou a podél budovy naaranžovali květníky s palmami. Pellam se zastavil.

„Co je, Pellame?“

„Běž do střediska, Ismaile. Já tu mám s někým schůzku.“

„Né,“ zaúpěl Ismail. „Já chci jít s tebou.“

„Mazej do postele.“

„Di do háje, Pellame.“

„Pozor na jazyk. A teď už běž.“

Ismail se zatvářil kysele. „No jo, no. Tak zatím, kámo.“

Plácli si a chlapec pomalu a neochotně zamířil ulicí na východ. Basketbalové boty, které mu byly moc velké, hlasitě pleskaly po chodníku. Ohlédl se a ještě Pellamovi zamával.

Pellam se protáhl škvírou mezi zábranami a vykročil přes houbovitou umělou trávou.

Co to je?

Prohlédl si zblízka to, čeho si všiml už z chodníku: Dělníci připevnili palmy v květináčích ke klikám dveří; přivázali je tam silným provazem. Asi aby jim nikdo z místních vegetaci neodnesl.

Jenže tím pádem znepřístupnili požární východy.

A znepřístupnili je zatraceně důkladně – omotali provazy kolem klik bůhvíkolikrát dokolečka. Z dvaceti únikových východů byl použitelný jenom jeden. Dveře byly na skulinu pootevřené. Zevnitř se tlumeně ozýval potlesk, smích a basové dunění hudby. Pellam ke dveřím došel a nahlédl dovnitř.

Nevstupovalo se jimi přímo do divadla, ale na požární schodiště; Pellam odhadoval, že vede nahoru k lóžím a balkonům. V chodbě panovala tma až na pár žárovek a přízračný svit zářivek označujících únikové východy. Dveře do sálu byly pootevřené a Pellam letmo zahlédl sedadla a stěny potažené červeným sametem a kaštanový koberec.

Pak mu padlo do oka cosi na zdi. Popošel blíž a zjistil, že je to pomuchlaný kus papíru – mapa západního Manhattanu. Připadala mu povědomá a vzápětí pochopil proč. Podobala se té, co našli po požáru v Baileyho kanceláři. Té, na kterou si Sonny poznačil všechny svoje požáry.

Až na to, že na téhle mapě nebylo posledním cílem Javitsovo centrum – byla jím McKennahova Věž.

Zničehonic Pellama zaštípalo v očích a zavanul k němu pronikavý pach. Jako to čisticí v Baileyho kanceláři před několika dny. Dodnes si pamatoval, jak to tam páchlo těsně předtím, než explodovala žárovka.

Ale pochopitelně to nebylo žádné čisticí. Byl to ten podomácku vyrobený napalm. A zdroj měl přímo před sebou: Čtyři plné barely. Stály u zdi. S odklopenými víky.

Cosi za sebou zaslechl.

Prudce se otočil.

Před ním stál blondatý mladík s hlavou nachýlenou ke straně. Ve tváři měl nepříčetný úsměv a v očích mu tancovaly odrazy světla.

„Kovboj,“ zašeptal. „Pellame, Pellame, já jsem Sonny. Hrozně rád tě konečně potkávám.“

Pellam bleskurychle zajel rukou za opasek, vytáhl kolt a už ho natahoval, ale Sonny se rozmáchl dlouhým hasákem a praštil Pellama do paže. Kost se zapraštěním praskla a v kůži zůstala po prudké ráně rozšklebená rána. Pellamovi vytryskla krev. Protočily se mu oči, zalapal po dechu a pozpátku se svalil na zem. Hlavou se udeřil o barel, až to tlumeně zadunělo jako zvon v husté mlze.

Sonny odložil hasák a zastrčil si za opasek Pellamovu zbraň. Pak vytáhl z kapsy želízka.

A zapalovač.

Ze všeho nejdřív blesklo Pellamovi hlavou: Nebolí to. Jak to, že to nebolí?

Mám ruku napadrt'. Mám po ní...

Z rány na paži se mu řinula krev.

Sonny, na čele šmouhu od Pellamovy krve, se nahrbil a zalovil v kapse. Vytáhl maličký stříbrný klíček k poutům. Ruce se mu klepaly. Řídké vlasy mu povlávaly kolem hlavy, jako by se pohyboval ve vodě.

Jak to, že mě to nebolí? Pellam zíral na přeraženou ruku.

„Jestli tě zajímá, kdo to byl u toho právníka v kanceláři,“ pronesl šílenec nevzrušeně, „tak tvůj kámoš Alex. Ten sviňák. Dovalil jsem ho tam v barelu – musel jsem ho málem přelomit napůl. Vsadil bych se, že pro něj ta cesta nebyla žádnej med. Strčil jsem ho pod tu lampu. Potřeboval jsem tě, kovboji, setřást ze stopy.“ Odemkl jednu polovinu pout.

Kývl směrem k divadlu. „Tohle je finále. Pojd si sednout do první řady.“ Popadl Pellama za límec a vytáhl ho na nohy. „Odejdeme spolu, ty zasranej Antikriste. Ty, já a nějakých pět tisíc dalších lidí.“

Převrhl barel a tekutina se rozlila chodbou i dovnitř do divadelního sálu. Vzápětí převrhl další.

„Tohle je moje šťáva,“ prohlásil věcně. „Vymyslel jsem si ji sám. Jenom s benzínem by to nešlo. Benzín je nanic. Nízká teplota vznícení, obrovský plameny, studený oheň a hned je po všem. Znával jsem jednoho pyromana...“ Začal odemykat druhou polovinu pout. Ruce se mu příšerně třáslly. Zarazil se a zhluboka se nadechl. Zatímco Pellamovi se z pachu hořlaviny obracel žaludek, Sonnyho zřejmě uklidňoval. Dál se potýkal s želízky a pokračoval: „Používal benzín. Myslel si, kdovíjakej není borec. Jednou měl kšeft ve třetím patře starýho baráku. Odnese nahoru dva dvacetilitrový kanystry, poleje to tam a rozfláká žárovku, aby to prásklo, jakmile se chlap vrátí domů a cvakne vypínačem. Pak se začal prohrabávat jeho šuplíkama a hledal šperky nebo nějaký cennosti. Jenže mu vůbec nedošlo, že výpary z benzínu jsou těžší než vzduch, takže zatímco se tam poflakuje, klesaj dolů do suterénu. A tam je..., hádej co. Tradá... Kontrolka na kotli na ohřívání vody. Pokud se pamatuju, našli jenom kusy jeho kostry.“

Pellam se dusil. Do budovy vyteklo nejmíň tři sta litrů hořlaviny. Pellamovi se vybavilo, co mu Lomax vykládal o požáru ve Šťastné zemi. Stačilo pár litrů benzínu, aby se místo proměnilo v peklo.

„Jdem, Půlnoční kovboji.“ Sonny chytil Pellama za zraněnou paži. Kost se pohnula a Pellamovi konečně projela rukou příšerná bolest, vystřelila mu až do ramene, do krku a do hlavy. Reflexivně se rozehnal levou rukou a zasáhl Sonnyho do brady. Byla to chabá rána, ale mladík ji nečekal; zavrávoral a udělal pár kroků dozadu.

„Ty sráči!“ Přirazil Pellama ke zdi.

Jak Pellam klečel na kolenou, nabral do dlaně napalm a chrstl ho Sonnymu do obličeje. Oči sice nezasáhl, ale tekutina se Sonnymu dostala do úst a do nosu, zapotácel se a zařval bolestí. Zapalovač mu vypadl z ruky a Pellam po něm hrábl.

Vrhl se k mladíkovi, ale Sonny už zběsile tahal zpoza opasku kolt.

„Pročs to udělal?“ zařval. Znělo to nevěřicně. Tvář měl rudou jako rajče. Rty mu otékaly. Ale oči měl jasné a nepříčetně se mu blýskaly. Namířil koltem a zmáčkl spoušť.

Pellam se otočil a odklopýtal dveřmi.

Sonnymu nedošlo, že tuhle zbraň je potřeba před každým výstřelem natáhnout. Pellam toho využil, vypoťácel se ven a zařval o pomoc.

Na konci bloku možná někdo stál a díval se směrem k němu. Pellam to nevěděl jistě. Pokusil se zamávat zdravou rukou, ale při tom pohybu se o sebe bolestivě otřely konce zlomené kosti v té druhé. Div že neomdlel. Znovu zařval, ale napůl nepřítelný bolestí nebyl s to rozeznat, jestli si ho dotýčný – pokud tam vůbec někdo byl – všiml.

Sonny vyplivl chemikálii a vyrazil za ním. Pellam se ohlédl a spatřil bledou tvář, štěrbiny modrých očí, bílou ruku třímající černou zbraň. Bílé vlasy poletující jako kouř.

Panebože, to je bolest. Přitiskl si zraněnou ruku k tělu a vkročil doprostřed ulice.

Blížily se k němu reflektory auta. Když přijelo blíž, přibrzdilo. Řidič se rozhodl Pellama ignorovat; díval se přímo před sebe a tvářil se rozladěně jako někdo, koho šťve, že nedorazí včas na večírek. Pak šlápl na plyn a zmizel.

Pellam prchal pryč od divadla, směrem k Věži.

Projížděly jím vlny bolesti. Pot se z něj jen lil. Každý krok prohluboval mučivou agónii. Potřeboval se zastavit, popadnout dech.

Nezastavuj se. Běž dál!

Ohlédl se. Sonny taky klopýtal, ale doháněl ho. Určitě už zjistil, jak ovládat zbraň. Za chvíličku ho bude mít na dostřel. Pellam zahnul do uličky podél boční strany Věže, pod nohama se mu třpytily útržky alobalu, střepy rozbitých láhví, injekční stříkačky, lahvičky od cracku. Kousíčky skla vtlačené do asfaltu.

Za sebou slyšel dusot blondákových nohou.

Prásk.

Kulka roztříštila okno opuštěného činžáku.

Další výstřel.

Třeba to někdo uslyší a zavolá policii.

Ale kdepak, to se nestane. Kdo by se vzrušoval střelbou?

Tohle je v noci v Hell's Kitchen běžný zvukový doprovod.

Takovou myšlenku může rovnou pustit z hlavy.

Běž dál, neohlížej se – to si budou lidi říkat.

Nechod' k oknu.

Pojď zpátky do postele, miláčku...

Je to bílej svět...

Pellam vyklopýtal z uličky na Pětatřicátou ulici. Byl teď na šířku bloku od divadla a oslav a tahle ulice byla ještě opuštěnější než Šestatřicátá.

Ani náznak pohybu vyjma třepotání mûr, které sebevraždy narážely do pouličních lamp.

Rocková hudba sem doléhala jen slabě. Pellam si pomyslel, že konečně odlákal Sonnyho dost daleko od lidí v divadle. Hosté ucítí hořlavinu a budova bude evakuována.

Naklonil hlavu ke straně a vzápětí se uprostřed ulice ocitl na kolenou. Ohlédl se a spatřil Sonnyho; přibližoval se, rty měl od chemikálie krvavě rudé a nateklé, v ruce se mu houpala pouta. Pellam se vyškrábal na nohy a dál vrávorál ulicí, která byla temná stejně jako zabedněné domy kolem, staveniště a postranní uličky. Dorazil k plotu kolem zadní části Věže a protáhl se škvírou v brance dovnitř.

Tady na staveništi bude v bezpečí. Byla tu černočerná tma. Sonny ho nikdy nenajde mezi všemi těmi boudami dělníků, hromadami prken a překližek, kompresory a další technikou, mezi lešením ozdobeným červenými, bílými a modrými praporky. Spousta stínů, kam se může schovat. Spousta vozidel, pod která může zalézt.

Spousta míst, kam si může lehnout, přestat utíkat, zarazit tu šílenou bolest.

Doklopytal k malé plechové boudě a nasoukal se do tmavého prostoru pod ní. Sonny se blížil. Zachrastil řetěz na brance. Že by ho jenom zkoušel a pak šel dál? Ne... ne, taky se protáhl dovnitř. Jeho kroky se ozývaly blízko.

Prošly těsně kolem Pellama.

„Hej, Půlnoční kovboji... Proč utíkáš?“ Znělo to nechápavě. „Odejme společně.“ Zacinkání pout. „Ty a já.“

Pellam otevřel oči a spatřil nohy v odřených bílých botách, jak se pomalu přesouvají po šterku a hlíně. Jedna bota byla rozvázaná a zasedlé zablácené tkaničky se plácaly po zemi. Pellam si vzpomněl na Hectora Ramireze a ukradené botasky Nike.

Sonnyho kroky skřípaly po šterku.

Moje krev, napadlo Pellama. Sleduje mě podle krvavé stopy. Jak to, že mě ještě nenašel? Nejspíš je moc velká tma.

Zaskřípění kovu o kov.

Dunivý zvuk, jaký vydává plechový buben nebo zvon.

Pak šplíchnutí, jak se na zem vylila tekutina. Pellam si pevně stiskl paži. Co to Sonny provádí?

Další chvístanec. A pak ještě jeden.

Chvilka ticha. Pak někde blízko, hodně blízko třeskl výstřel. Pellam sebou škubl leknutím. Obrovský světelný záblesk a Pellamovi došlo, že Sonny vylil barely s benzínem nebo naftou, které na staveništi stály, a výstřelem hořlavinu zapálil.

Tam, kde ještě před chvílíčkou vládla tma, teď zářilo oslnivé světlo.

„Pellame, Pellame...“

V prudkém, nenadálém jasu se zřetelně rýsovala krvavá stopa, kterou za sebou Pellam zanechal a která vedla přímo k jeho skrýši. Přesto se ani nehnul. Neuteču mu, pomyslel si, nemám šanci. V pronikavém světle viděl Sonnyho, jak zběsile pobíhá sem a tam po vzdálenějším konci staveniště, kousek od sochy stále ještě zahalené papírem, a hledá ho.

Na Pellama ze všech stran sálalo horko. Hořící tekutina tekla mezi lešením a k hromadám dřeva a vznítala všechno, co jí přišlo do cesty. Dvě, ba ne, tři dřevěné boudy chytily plamenem. Pak další. Pak vzplanul nákladák. Pneumatiky praskaly a tavily se mezi pulzujícími oranžovými plameny a chomáči černého dýmu. Dřevo praskalo jako rány z pistole, barely s palivem – benzínem a propanem – vybuchovaly, trhaly se a kusy kovu svištěly vzduchem jako broky.

Celé staveniště, půl bloku, bylo vmžiku v jednom plameni. Vzplanuly další nákladáky. Boudy, hromady prken a luxusních desek z tmavého dřeva, kterými si možná McKennah chtěl nechat obložit svoje vlastní apartmá, praskaly a padaly za oběť ohni. Pellam viděl, jak se dřevo samo od sebe vzněcuje. Rozvířený horký vítr zanesl oheň i na palety opřené o boudu, pod kterou se schovával. Pellam se skrčil do rohu, co nejdál od zběsilého inferna.

Oheň hučel jako vlak metra.

A ve chvíli, kdy už bylo celé staveniště v plamenech, kdy už nezbývalo prakticky nic, co by ohni uniklo, se vzňal půlměsíc červených, modrých a bílých praporů. Na rozdíl od bouřlivých plamenů dole hořel poklidně. Stoupající horký vzduch ho odnesl s sebou.

A právě kousek látky ve vlasteneckých barvách, nikoli litry žhavého benzínu ani hromady hořícího dřeva, nakonec podpálil vlastní Věž.

Vítr zavál hořící prapor na hromadu kartónových krabic v otevřeném atriu. Karton začal žhnout, pak se vzňal jasným plamenem. Během pár minut byly plameny ve vstupní hale, převalovaly se přes nákresy budoucích kanceláří, přes vysoké palmy, které si Ettie Washingtonová tak fascinovaně prohlížela, když je sem přinášeli, přes role linolea a tapet, přes nádoby s barvami. Na vysokozdvížných vozících explodovaly další nádrže s propanem, halou svištěly šrapnely a tříštily obrovské skleněné tabule oken. Oheň byl všude.

Papír zahalující sochu shořel, ale Pellam stejně nepoznal, co socha znázorňuje.

Nakonec už nevydržel čekat. Plameny byly příliš blízko, horko se nedalo vydržet. Vyklouzl z úkrytu zrovna ve chvíli, kdy se okna boudy roztříštila a všude kolem se rozprsklo horké sklo.

Uniknout se dalo jen jedinou cestou – stejnou, kterou přišel, škvírou v brance. Sonnymu je to určité jasné. Jenže Pellam neměl na vybranou, prostranství před budovou i atrium byly v jednom ohni.

Jak klopýtal od své skrýše k plotu, spatřil v oknech v prvním patře Věže jasnou záři, pak ve druhém, pak v pátém nebo v sedmém, pak ještě výš. Oheň si rychle našel cestu do útrob budovy. Okna se tříštila, na zem přšely střepy a kusy plastových rámců. Pellam se dopotácel k plotu. Sonnyho pořád nikde neviděl. Srdce proměněné v kámen...

Protáhl se škvírou, ale křídlo branky mu vyklouzlo z ruky a udeřilo ho do zraněné paže. Na okamžik ztratil vědomí. Když přišel k sobě, vydrápal se na všechny čtyři. Zhluboka se nadechl a odplazil se ze staveniště doprostřed Pětatřicáté ulice. Za ním se jako příliv valily žluté plameny, zuřila tornáda oranžových plamenů, vyšlehávaly gejzíry syčivých modrých plamenů. Explodovala okna a bortily se zdi. Masivní buldozery a nákladní vozy jeden po druhém umíraly.

Vtom ho popadly ruce.

Sonnyho prsty se kolem něj obtočily jako had a zaklaply mu na zdravém zápěstí pouto. Mladík ho začal vléct zpátky ke staveništi.

„Dělej, dělej!“ ječel.

Pellam čekal, že se do něj co nevidět zaryje kulka, ale Sonny už kolt zahodil. Měl v úmyslu něco jiného, mířil k jámě poblíž boudy stavbyvedoucího. Byla plná hořícího benzínu. Pellama vlekl s sebou. Pellam upadl na zraněnou paži a zase na okamžik omdlel. Když se probíral, Sonny už ho díky své síle maniaka dotáhl až na samý okraj jámy.

„Není to paráda, není to nádhera?“ zařval a zíral do víru plamenů a dýmu pod sebou.

Sehnul se k Pellamovi, ten se rozehnal nohou a kopl. Sonny uklouzl a sletěl po pás do hořícího benzínu. Rozječel se, začal se nepřičetně zmítat a strhával Pellama za sebou.

Pellam, oslepený kouřem a popálený od ohně, se nedokázal bránit. Vnímal, jak ho Sonny vleče blíž a blíž k ohnivému infernu. V duchu uslyšel Ettiin hlas.

„Občas jsme se ségrou Elsbeth chodívali na jedenáctou Avenue, kudy vodili jehňata na jatka na Dvaachtyřicátý. jedno šlo vždycky v čele a ostatní slepě za ním. Znáš to? Jehně, který vede ostatní na porážku. Pokaždý jsme na něj křičely a házely po něm šutry, abysme ho přiměly změnit směr, ale nikdá to nezabralo. To jehně vědělo, co se po něm chce.“

A pak uslyšel křik: „Pellame, Pellame, Pellame!“ Vysoký zpanikařený hlas.

Přes kouř skoro nebylo vidět. Rozeznával jen obrys lidské postavy, zahalené hustými mračny dýmu. Zhroutil se na zem. Sonny se zmítal a táhl ho k sobě blíž a blíž.

Pellam přimhouřil oči, pokoušel se prohlédnout skrz kouř.

U plotu stál Ismail a po tvářích se mu řinuly slzy. „Tady! Tady je!“ Zběsile mával rukama směrem k Pellamovi.

Vzápětí se objevil další člověk. Oba se protáhli brankou.

„Utečte!“ zařval na ně Pellam.

„Kristepane,“ hlesl Hector Ramirez a popadl Pellama za zápěstí těsně před tím, než by býval přepadl přes okraj do víru plamenů.

Vytáhl zpoza opasku černou pistoli, přitiskl ústí k řetězu pout a pětkrát nebo šestkrát vystřelil.

Pellam výstřely skoro nevnímal. Nevnímal ani hukot ohně, ani Ramireze, který ho táhl pryč od požáru. Nevnímal nic než Ismailův hlas, který dokolečka opakoval: „To bude dobrý, to bude dobrý, to bude dobrý...“

Role se prohodily.

Tentokrát přišla Ettie do nemocnice na návštěvu za Pellamem. Na rozdíl od něj ji napadlo přinést dárek. Ale ne pugét nebo bonboniéru. Něco mnohem vítanějšího. Nalila propašované víno do svou plastikových kalíšků a jeden mu podala.

„Na zdraví,“ připila mu.

„Na zdraví.“

Pellam do sebe pití obrátil jedním rázem. Ettie ho rozvážně ucucávala, stejně jako to dělávala, když ji pozoroval hledáčkem kamery. Dokonalé ztělesnění šetrné hospodyňky – Pellam si vzpomínal, že se to naučila zamlada od babičky Ledbetterové.

Jednolůžkový pokoj, v němž Pellam ležel, se nacházel o patro níž než ten, ve kterém zatkli Ettii, a o patro výš než pokoj, kde zemřel chudák Juan Torres. Kam asi odvezli Sonnyho tělo? dumal. Márnice bude nejspíš v suterénu. Čeká ho rutinní autopsie a pak pohřeb na státní útraty.

„Pořád se mě někdo vyptává, co se stalo, John. Ptaj se mě, protože se s tebou znám. Policajti, ten požární inspektor, novináři. Chtěj vědět, jak se ti podařilo uklouznout tomu šílenému pyromanovi. Myslej si, že to víš, jenom o tom nechceš mluvit.“

„Zázrak,“ nadhodil Pellam sarkasticky.

Nehodlal komplikovat život svým přátelům tím, že by komukoli vykládal, že Ismail se nevrátil do střediska pro mládež, ale poflakoval se kolem a čekal, až se Pellam bude vracet, a když viděl Sonnyho útok, dosprintoval pro Hectora Ramireze.

„No, jen si to nech pod kbelcem,“ použila Ettie úsloví, které míval v oblibě její dědeček. „Ten požární inspektor povídal ještě něco, co jsem tak úplně nepochopila. Říkal, že bys měl vypadnout z města, než tě překrtí na Smolaře. Hm. Tak co uděláš, John? Odjedeš?“

„Ani náhodou. Musíme dotočit film.“

„Přišel sem za tebou ten kluk. Když jsi spal.“

„Ismail?“

Ettie přikývla. „Už vyprejsknul. Na takovýho mrňouse má pěkně proříznutou pusku. Ale já jsem ho zpacifikovala. Že se nestydí, takhle mluvit s dospělejma... Povádal, že se vrátí.“

Pellam o tom nepochyboval.

Ty a já jsme kamarádi, je to tak?

Je to tak, Ismaile.

To je na dluzích to nejzajímavější. I když je splatíte, stejně se jich nezbavíte.

Ettie mu donesla výtisk Postu, kde se vyjímal obrovský titulek PEKELNÁ VĚŽ hned vedle zrovna tak obrovské fotografie požáru stravujícího McKennahův mrakodrap.

Nikdo nepřišel o život. Osmapadesát zraněných – většinou se nadýchali kouře. Napalm se v divadle nevznítil, jen pár lidí utrpělo zranění, jak se davy v panice tlačily ven. Nejvážnějším zraněním byla zlomená noha, to když bodyguardi odstrčili jakousi ženu, aby se jejich velevážený chráněncem dostal ven dřív než obyčejný plebs (ukázalo se, že to byl guvernér, což Pellama stálo pět dolarů splatných Louisi Baileymu, nekorunovanému králi v oboru promazávání i zadírání soukolí).

S Věží byl amen. Vyhořela do základů. Pochopitelně byla pojištěná, ale pojistka zahrnovala jen cenu vlastní stavby, nikoli ušlé zisky. Bez nájemného od reklamní agentury nebude mít McKennah šanci splatit čtvrtletní splátku na své půjčky po celém světě. Už si chystal pro sebe i všechny své firmy dokumenty k vyhlášení bankrotu.

Titulek sloupcového komentáře hlásal: „Vítej do klubu, Rogere.“

Developer kupodivu na všech snímcích působil, že je nad věcí, že je mu úplně fuk, že přijde o miliardy dolarů. Na jedné fotografii zvesela vcházel do kanceláře svého právníka v doprovodu atraktivní mladé ženy, kterou noviny popisovaly

pouze jako jeho osobní asistentku. McKennah upíral pohled na ni, ona do kamery.

Nemocniční pokoj se s Pellamem zhoupł a na okamžik potemněl. Pellam si hodil do pusy milosrdný Demerol a zapil ho vínem.

Když vzhlédl k Ettii, spatřil v její tváři vážný výraz. Ale nijak to nesouviselo s tím, že kombinuje léky s alkoholem. „Udělalš toho pro mě tolik, Johne,“ řekla. „Málem tě zabili. Měl ses prostě sebrat a odjet. Nic jsi mi nedlužil.“

Má jí to říct, nebo ne? Přemýšlel o tom už několik měsíců. Bůhvíkolikrát už to měl na jazyku. Teď konečně řekl: „Ale dlužil, Ettie.“

„Tváříš se legračně, Johne. Co to meleš?“

„Dlužím ti hodně.“

„Ne, nedlužíš.“

„Vlastně ne já. Můj otec.“

„Tvůj otec? Vždyť ho ani neznám.“

„Ale znáš. Bylas za něj vdaná.“

Po chvíli hlesla: „Billy Doyle?“

„Byl to můj pokrevní otec,“ přitakal Pellam.

Ettie zůstala sedět nehybná jako socha. Poprvé za celé ty měsíce, co ji znal, postrádala její tvář sebemenší náznak emocí.

„Ale... jak to?“ vymáčkla ze sebe nakonec.

Pellam jí pověděl totéž, co Ramirezovi – jak se mu matka přiznala, že když byl manžel v jednom kuse pryč, našla si milence a ten se nejspíš stal Pellamovým skutečným otcem.

Ettie pokývala hlavou. „Billy se mi přiznal, že míval nahoře na severu milenku. Musela to bejt tvoje máma... Panebože. Panebože.“ Roztočila svou obdivuhodnou paměť na plné obrátky a v duchu se vrátila do těch dob. „Tvrdil mi, že ji miluje, ale ona odmítá opustit manžela. A tak Billy opustil ji a přišel sem do Kuchyně.“

„Prý od něj dostala jen jeden dopis,“ řekl Pellam. „Bez zpáteční adresy, ale bylo na něm razítko pošty na Osmé

Avenue. Proto jsem přijel sem do města – chtěl jsem ho najít. Anebo aspoň zjistit, co se s ním stalo. Nevěděl jsem jistě, jestli se s ním chci setkat. Trochu jsem se prohrabal ve veřejně dostupných dokumentech a našel žádost o uzavření manželství.“

„Se mnou?“

„S tebou. A taky oddací list. Byla v něm adresa toho starého domu na Šestatřicáté.“

„Toho, co jsme v něm po svatbě bydleli, no jasně. Před pár rokama ho zbourali.“

„Já vím. Poptal jsem se v okolí a zjistil, že Billy už tu dávno nežije a ty ses přestěhovala v ulici o kus dál. Do čísla 458.“

„A tak jsi za mnou přišel. S tou svojí kamerou. Proč jsi mi nic neřekl, John?“

„Chtěl jsem. Jenže pak jsem zjistil, že od tebe utekl. Říkal jsem si, že určitě, nebudeš mít chuť bavit se se mnou.“

Přimhouřila oči a prohlížela si jeho tvář. „Tak proto mi připomínáš Jamese.“

Když mu Ettie před měsícem pověděla o svém synovi, Pellamovi došlo, že si bude muset zvyknout na pomyšlení, že není jedináček. Má sourozence, nevlastního bratra.

Ettie mu stiskla paži. „Ten Billy Doyle... Můj manžel a tvůj táta. Co teda vlastně jsme, John? Ty a já.“

„Siroťci,“ nadhodil.

„Nikdá jsem neměla ve zvyku honit se za mužskejma. Když zdrhnul, ani mě nenapadlo hledat ho. Vykašlala jsem se na to. Ale zvědavost mi nedá.“ Potutelně se usmála. „Máš tušení, kam moh odjet?“

Pellam zavrtěl hlavou. „Vůbec ne. Prošel jsem všechny možné rejstříky obyvatel. A nic.“

„Mluvil o tom, že by se chtěl vrátit zpátky do Irska. Třeba to udělal. Kdo ví?“ Pak dodala: „Ještě tu žijou některý jeho starý kámoši. Občas je vídám po hospodách. Kdybys

chtěl, mužem si s nima popovídat. Třeba o něm budou něco vědět.“

Pellam si říkal, že o tom bude muset popřemýšlet. Nedokázal se rozhodnout. Vyhlédl z okna a spatřil šedivé, hnědé a žlutavé domy a vedle nich přičaplá skladiště. Luxusní výškové budovy a vedle nich zčernalé kostry zbořených domů. Na západ od Osmé...

Napadlo ho, že Hell's Kitchen se v mnoha směrech podobá jeho pátrání po Billym Doylovi – neúspěch tak úplně nezklame, naděje není tak úplně žádoucí.

Do pokoje vplula jižanská sestra, která týden předtím ošetřovala Ettii. Řekla Ettii, že už by radši měla jít.

„Vypadá, že toho má dost,“ pronesla s tím svým nakřáplým, protahovaným texaským přízvukem. Pellamovi se zdálo, že má pihy, ale ještě pořád viděl rozmazaně. Sestra se ho zeptala: „Nechcete si na chvíli oddáchnout?“

„Ani ne,“ odpověděl Pellam. Anebo možná ano. Možná ne. Zavřel oči a ruka s kalíškem mu poklesla. Vnímal, jak mu ho kdosi bere z prstů, ucítil závan květinového parfému a pak se poddal spánku.

Poznámka autora

Čtenáři, které zajímá ústně tradovaná historie Manhattanu a kteří ve videopůjčovnách marně shánějí Pellamův dokument *Na západ od Osmé*, si možná rádi přečtou *Tohle si musíš pamatovat* (You Must Remember This) od Johna Kisseloffa. Tahle skvělá kniha s ústně tradovanou manhattanskou historií obsahuje oddíl o Hell's Kitchen, který Pellamovi nesmírně pomohl, když sbíral podklady pro svůj vlastní dokument (stejně jako mně při psaní téhle knihy). Krom toho má Pellam na policičce ve svém winnebagu *Život dole* (Low Life) od Luca Santeho a *Hovory k sobě* (Talking to Myself) od Studse Terkela.